

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

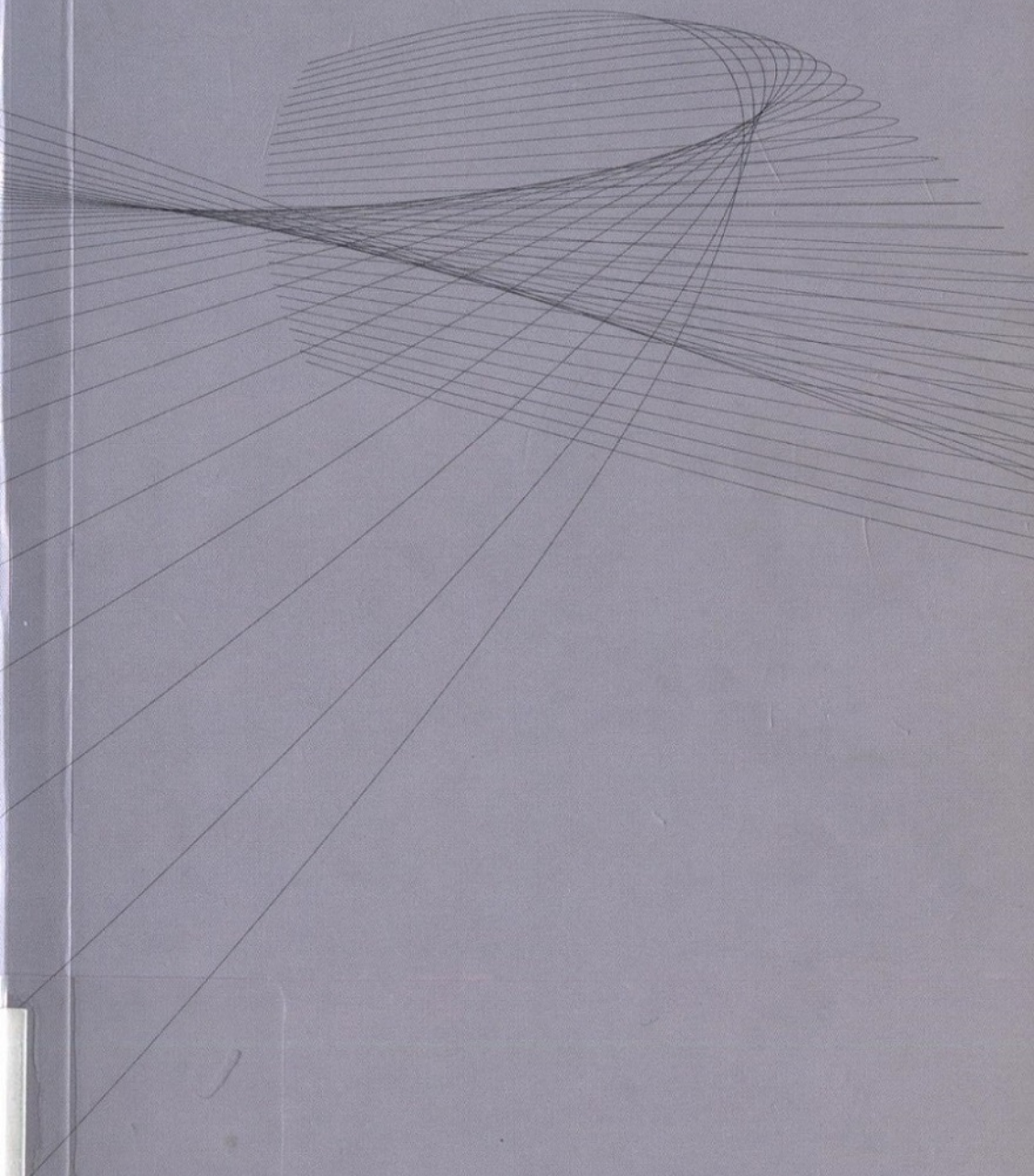
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

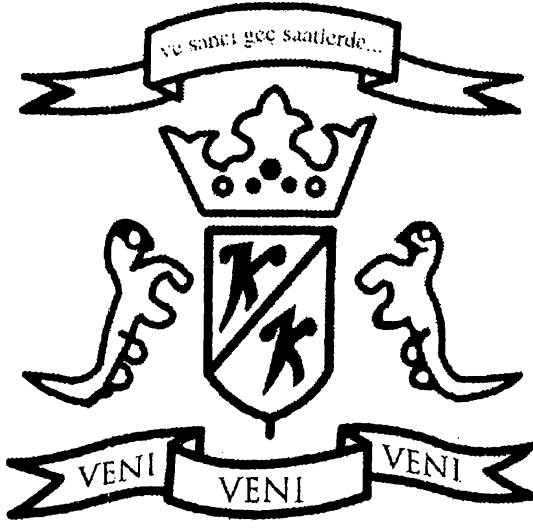
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARRY NIVEN

ZAMANSIZ DÜNYA

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Bilim Kurgu Dizisi - 13
Larry Niven- A World Out Of Time

1.baskı: Ocak 2006
Türkçesi: Ümit Kayalıoğlu

Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamlı

Kapak Tasarımı
Erol Egemen

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

1 3 5 7 9 8 6 4 2

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu günlerinde
hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde
ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları
dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını
gerçekleştirmeye
giden lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Lise sk çaydamlı apt no:7 d:9 Acıbadem

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

ZAMANSIZ DÜNYA

L a r r y N i v e n

Türkçesi: Ümit Kayalıoğlu

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

kadıköy, 2006

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Rammer

I

Bir zamanlar ölü bir adam vardı.

Dış kabuğunda sıvı nitrojen bulunan ve uygun biçimde mühürlenmiş bir tabutun içinde iki yüz yıldır bekliyordu. Tüm vücudu donmuş kanser yumrularıyla kaplıydı. Çok kötü durumdaydı.

Tıp biliminin kendisi için bir tedavi bulmasını bekliyordu.

Çaresizlik içinde bekledi. Artık kanserin birçok türü tedavi edilebiliyordu, fakat milyarlarca hücre çeperinin genişleyen buz kristalleri tarafından kırılmasına karşı bir tedavi yoktu. Riski biliyordu. Bir bakıma kumar oynamıştı. Neden olmasın? Zaten *ölüyordu*.

Hücrelerde bu donmuş vücutlardan milyonlarca vardı. Neden olmasın? Zaten *ölüyorlardı*.

Sonra genç bir suçlu ortaya çıktı. İsmi unutulmuştu ve suçu bir sırdı, fakat muhakkak feci bir şey olmalıydı. Bu nedenle de Devlet onun kişiliğini silmişti.

Daha sonra o ölü bir adamdı: hâlâ sıcak, hâlâ nefes alıyor, hatta oldukça sağlıklı – fakat boş.

Devlet onu boş adam için kullandı.

Corbell sert bir masanın üstünde, sanki çok uzun süre aynı pozisyonda uyumuş gibi ağırlar içinde uyandı. Beyaz tavana kaygılar içinde baktı. Çift duvarlı tabut, uyku ve acıyla ilgili anılar zihninde dolaştı.

Acı gitmişti.

Hemen doğruldu.

Ve dengesini bulmak için çılgınca kollarını sal-

ladı. Her şey ona ters geliyordu. Kolları düzgün sallanmıyordu. Vücudu çok hafifti. Başı ince bir boynun üstünde hafifçe eğiliyordu. Çaresizce en yakın desteğe, beyaz bir tulum içindeki sarışın genç bir adama, uzandı. Corbell adamı kavramayı başaramadı; kolları umduğundan daha kısaydı. Yan tarafına devrildi, başını salladı ve daha dikkatle doğrulup oturdu.

Kolları sıska, yumrulu - ve onun değildi.

Tulum giymiş olan adam, “İyi misin?” dedi.

“Evet,” dedi Corbell. *Tanrı’m bana ne yapmışlar? Her şeye hazır olduğumu sanıyordum, ama bu –* Yükselen panikle boğuştu. Boğazı paslıydı, ama önemli değildi. Bu kesinlikle bir başkasının vücudu, fakat öte yandan kanseri yenmiş gibi görünüyordu. “Bu günün tarihi ne? Ne kadar oldu?”

Çabuk bir düzelme. Kontrol ona artı bir puan verdi. “Sizin tarihinize göre yirmi bir doksan. Bizimkini merak etmene gerek yok.”

Bu tekinsiz bir ifadeydi. Corbell ihtiyatlı davranarak bunu izlemesi doğal olan ikinci sorusunu erteledi. *Bana ne oldu?* Bunun yerine “Neden?” diye sordu.

“Toplumumuza katılmayacaksın.”

“Katılmayacak mıyım? O zaman ne?”

“Senin için uygun birkaç meslek var – sınırlı bir seçim. Eğer hiçbirine uygun çıkmazsan, başkasını deneyeceğiz.”

Corbell sert ameliyat masasının kenarına oturdu. Vücudu daha genç, daha oynak, kesinlikle daha ince ve pek temiz değilmiş gibi görünüyordu. Ne şekilde kımıldarsa kımıldasın karnının artık acı vermediğinin tamamıyla farkındaydı.

“Ve bana ne olacak?” diye sordu.

“Bu soruyu yanıtlamayı hiç öğrenemedim. Buna bir metafizik problemi diyebilirsiniz,” dedi kontrol. “Sana neler olduğunu ayrıntılı olarak anlatayım, sonra kendin karar verebilirsin.”

Boş bir adam vardı. Hâlâ nefes alıyordu ve 2190 yılı toplumunun çoğu gibi sağlıklıydı. Fakat boştu. Beynindeki elektriksel düzenler, sinir sisteminin arızalı kanalları, anılar, sahip olduğu *kişilik*, adı verilmeyen bir suç nedeniyle ceza olarak silinmişti.

Ve şu donmuş şey vardı.

“Gazete teypleriniz sizin gibi insanlara *corpsicle* diyor,” dedi sarışın adam. Teyplerin bununla ne demek istediğini hiç anlayamadım.”

“O, popsicle sözcüğünden geliyor. Donmuş Şerbet.” Corbell de onlardan biri olmadan önce bu sözcüğü kullanmıştı. *Corpsicle*’lardan biri – donmuş ölü.

Donmuş bir ölünün, donmuş beynindeki, donmuş elektriksel düzenler kaydedilebilirdi. İşlem beyni ısıtacak ve düzenlerin çoğunu yok edecekti, fakat bunun pek önemi yoktu, çünkü diğer bazı şeyler de yapılmak zorundaydı.

Kişilik tümüyle beyinde değildir. Anı RNA*sı beyinde yoğunlaşmıştır, fakat sinirler ve kan boyunca akar. Cornell’in olayında kanser kümeleri kesilip atılmak zorundaydı. Ancak sonra RNA¹’dan geriye ne kalmışsa sızdırılıp alınabilirdi.

¹ RNA(Ribonucleic Acids):Tüm canlı hücrelerde bulunan nükleik asit. Genler tarafından taşınan talimatlar gereğince protein üretmek için gereklidir. RNA, bazı virüslerde DNA genetik malzemesi gibi davranır.

Corbell'in anladığına göre, bu operasyon geriye insana benzer bir şey bırakmayacaktı. Daha çok kanlı bir et yığını.

“Sana yapılan, ikinci kez tekrarlanabilecek bir şey değil,” dedi kontrol ona. “Tek bir fırsatın var ve hepsi bu. Eğer işe yaramazsan, buna son verip bir başkasını deneyeceğiz. Hücreler donmuş ölülerle dolu.”

Corbell, biraz sarsılmış halde, “Yani kişiliğime son mu vereceksiniz?” dedi. “Fakat hiçbir suç işlemedim. Hiçbir hakkım yok mu?”

Kontrol afallamış göründü, sonra güldü. “Açıkladığımı sanmıştım. Sen olduğunu sandığın adam öldü. Corbell'in vasiyeti çok eskiden onaylandı. Dul eşi –“

“Lanet olsun. Kendime para bırakmıştım.”

“Boşuna.” Gerçi adam hâlâ gülümsüyordu, ama yüzü kişiliksiz, uzak ve erişilmezdi. Bir kediye inceleyen veterinerin güven verici gülümsemesi yüzüne yapışmıştı. “Ölü bir adam mülk sahibi olamaz. Bu çok eskiden mahkemelerde halledilmişti. Mirasçılarına karşı haksızlık olurdu.”

Corbell beklenmedik bir davranışla kemikli başparmağını kemikli göğsüne vurdu. “Fakat şimdi canlıyım.”

“Yasal olarak değil. Yeni yaşamını kazanabilirsin. Eğer iyi bir neden verirsen, Devlet sana yeni bir doğum kâğıdı ve vatandaşlık hakkı verecektir.”

Corbell bunu hazmederken bir süre oturdu, sonra masadan kalktı. “O zaman başlayalım. Benim hakkında neler bilmen gerekiyor?”

“Adın?”

“Jerome Branch Corbell.”

“Bana Pierce de.” Kontrol tokalaşmak için elini uzatmadı, Corbell de; belki adamın karşılık vermeyeceğini hissettiğinden, belki ikisinin de gözle görünür biçimde banyo yapmaya ihtiyaçları olduğundan. “Ben senin kontrolünüm. İnsanları sever misin? Sadece soruyorum. Daha sonra seni ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.”

“Çevremdeki insanlarla iyi geçinirim, fakat özel yaşamımı severim.”

Kontrol kaşlarını çattı. “Bu, işi sandığından da fazla daraltıyor. Senin özel yaşam dediğin soyutlamacılık, şey, geçici bir hevesti. Buna... Hatta böyle bir eğilime bile, yerimiz yok. Seni bir koloni dünyasına gönderebiliriz...”

“İyi bir kolonici olabilirim. Seyahat etmeyi severim.”

“Feci bir üreme deposu oluştururdun. Unutma, genler seninkiler değil. Hayır bir tek seçeneğin var, Corbell. Rammer olmak.”

“Rammer mi?”

“Korkarım öyle.”

“Bu, uyandığımdan beri kullandığın ilk tuhaf sözcük. Aslında – dil hiç değişmedi mi? Aksanın bile yok.”

“Mesleğimin bir bölümü. Dilinizi yıllar önce RNA eğitimi kanalıyla öğrendim. Eğer o kadar ileriye gidebilirsen, sen de işini böyle öğreneceksin. RNA iğneleri yardımıyla ne kadar hızlı öğrendiğine şaşacaksın. Özel yaşamını ve seyahat etmeyi sevmen konularında haklı olman daha iyi, Corbell. Emir alabilir misin?”

“Orduda bulundum.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Evet demek oluyor.”

“Güzel. Tuhaf yerleri ve çok uzaklardaki insanları, ya da buna benzer şeyleri sever misin?”

“İkisini ve.” Corbell ümitle gülümsedi. “Dünyanın her yerinde binalar yaptım. Başka bir mimar dünyanın işine yarar mı?”

“Hayır. Devlet’in sana bir şeyler borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Buna verilecek tek bir yanıt olabilirdi. “Hayır.”

“Güzel, fakat kendini dondurttun. Geleceğin sana bir şeyler borçlu olacağını düşünmüş olmalısın.”

“Hiç değil. İyi bir riskti. Ölüyordum.”

“Ah.” Kontrol düşünceli bir ifadeyle ona baktı. “Eğer inanacak bir şeyin varsa, belki ölüm çok büyük anlam ifade eder.”

Corbell bir şey söylemedi

* * *

Ona İngilizce olarak kısa bir sözcük birleştirme testi verdiler. Bu test Corbell’de donmuş ölümlerin çoğunun 1970’ deki kendi ölümüne yakın bir tarihe ait oldukları kuşkusunu uyandırdı. Kan örneği aldılar, sonra ona tükeninceye kadar egzersiz yaptırdılar ve başka bir kan örneği daha aldılar. Doğrudan sinir uyarısı yoluyla onun acıya dayanma eşiğini denediler –ıstırap verecek kadar tatsız- sonra tekrar kan örneği aldılar. Ona bir çin bilmecesi verdiler ve parçalara ayırmasını istediler.

Sonra Pierce ona testlerin sona erdiğini bildirdi. “Ne de olsa, zaten senin sağlık durumunu biliyoruz.”

“O zaman bu kan örnekleri neden?”

Kontrol bir an ona baktı. “Sen bana söyle.”

Bu bakıştaki bir şey, Corbell’de hayatı üzerinde bir sınavda olduğu gibi ürpertici bir his uyandırdı. Kontrolün sınırlı yüz ifadesi, buz mavisi bakışları ve dalgın gülümsemesi de bu hissin nedeni olabildi. Yine de...tüm testler boyunca Pierce onun yanında kalmış ve sanki Corbell’in davranışları Pierce’in kararının yansıması olacaktı gibi onu izlemişti. Corbell konuşmadan önce dikkatle düşündü.

“Pes etmeden önce ne kadar ileri gideceğimi bilmek zorundasınız. Ne kadar canımın yandığını ve gerçekte ne kadar yorgun olduğumu anlamak için kan örneklerini adrenalin ve yorgunluk zehirleri açısından inceleyebilirsiniz.”

“Bu doğru,” dedi Kontrol.

Corbell gene hayatta kalmıştı.

Acı testinde çok önceden pes edebilirdi. Fakat Pierce bir yerde Corbell’in bu boş vücutta denenen dördüncü donmuş ölü olduğundan bahsetmişti.

* * *

İki yüz yirmi yıl önce son kez uykuya dalışını hatırladı.

Ailesi ve dostları etrafındaydı, kederliymiş gibi davranıyorlardı. Tabutunu seçmiş, hücredeki yerinin parasını ödemiş ve son vasiyetini yapmıştı. Fakat bunu bir *ölüm* gibi düşünmemişti. Ona bir iğne yapılmıştı. Yumuşak bir pus içinde sonsuz acı kaybolmuş ve uykuya dalmıştı.

Neye uyanacağını merak ederek geleceği düşünmeye sürüklenmişti. Bilinmeyene bir hücre

köşesi. Dünya Hükümeti? Yıldızlararası uzay aracı? Temiz füzyon enerjisi? Tuhaf giysiler, boyalı vücutlar, nüdizm? Mimaride yeni prensipler, uçan evler, ekolojik bütünlüğü olan şehirler?

Ya da, kalabalık, fakirlik, tüm yakıtlar kullanılmış, enerji ucuz işçilikle elde ediliyor. Bunları düşünmüş, fakat hiçbiri onu kaygılandırmamıştı. Eğer dünya o kadar fakirleşmişse, zaten onu uyardırmaya gücü yetmezdi. O son anlarında düşündüğü, zengin ve Jaybee Corbell gibi lüks şeyleri kaldırabilecek bir dünyaydı.

Ancak, o dünyadan pek lanet şey göremeyecekmiş gibi görünüyordu.

Testlerden sonra birisi ona yol gösterdi. Muhafız tombul eliyle Corbell'in ince pazusunu sıkıca kavrayarak ilerledi. Corbell kaçmayı düşünseydi, ayak zinciri de ancak bu kadar etkili olurdu. Muhafız onu dama çıkan bir merdivene götürdü.

Ufkun önce sarı sonra kahverengiyle gölgelendiği mavi gökte öğlen güneşi alevleniyordu. Damın bir kısmında sık diziler halinde yeşil bitkiler büyümüşü. Damın diğer yerlerinde cama benzeyen bir sürü levha güneşe yönlendirilmişti.

Corbell iki damın arasındaki bir köprüden bir an için dünyayı gördü. Bu, birbirine bitişik ve hepsi aynı, soğuk, kübik tasarımlı binalardan oluşan bir şehir manzarasıydı.

Ve Corbell, son derece yüksekte, hiçbir korkuluğu olmayan dar bir beton şeridin üstündeydi. Dondu. Nefes almayı kesti.

Muhafız konuşmadı. Pek sert olmayan biçimde Corbell'in kolunu çekti ve onun ne yapacağını gözledi. Corbell kendini toparladı ve ilerledi.

* * *

Oda tümüyle ranzalarla doluydu: aralarında biraz aralık olan iki sıra ranza. Işık serin ve yapaydı, fakat dışarıda neredeyse öğlendi. Onun uyumasını bekliyor olabilirler miydi? Ancak bu zaman geçikmesi Corbell'i hiç rahatsız etmemişti.

Oda *büyük*tü, bin ranza alabilecek kadar büyük. Ranzaların çoğu doluydu. Muhafız hangi ranzanın ona ait olduğunu Corbell'e gösterirken, birkaç kişi ilgiyle izledi. Burası altı katlık bir istifin el alt katıydı. Corbell içine girebilmek için diz çöküp yuvarlanmak zorunda kaldı. Yatak kıyafetleri bir tuhaftı: ipeğimsi ve çok yumuşak, hatta kaygan – bu yerdeki tek lüks belirtilisi. Fakat bir yatak örtüsü, onu örtecek bir şey yoktu. Yatakhaneye yer düzeyinde bir yerden bakarak yan tarafına uzandı.

Şimdi, sonunda, kendini düşünmeye bırakabiliirdi.

Yaşıyorum.

Daha önceleri ölümcül bir hata olacağı için bunu belli etmiyordu.

Başardım.

Yaşıyorum.

Ve genç! Bu sözleşmede bile yoktu.

Fakat gönülsüzce düşündü, çünkü bu örtülü kalamazdı. Canlı olan kim? Bir tür karışım mı? Bir canı bazı yedek kimyasallar ve elektronik beyin yıkama makinesiyle tedavi mi ediliyor? Hayır. Jaybee Corbell yaşıyor ve bu iyi, bir parça akli karışmış da olsa.

Bir zamanlar o az rastlanan yeteneğe sahipti: Her yerde, her zaman uyuyabilirdi. Ama şimdi

uyku ondan çok uzaktı. Gözledi ve öğrenmeye çalıştı.

* * *

Bu yerle ilgili üç şey şaşkınlık vericiydi.

Bir tanesi kokuydu. Belli ki parfümler ve deodorantlar da başka bir geçici hevesti. Pierce'in banyo zamanı çoktan geçmişti. Yeni, ıslah edilmiş Corbell'in de öyle. Burada koku çok fazlaydı.

İkincisi sevişme ranzalarıydı; yatay bir kümede dört tane, teklerin iki katı genişliğinde ve daha kalın yataklı. Çiftler uyumak için değil, sevişmek içindi. Corbell'i şok eden, tümüyle açıkta, bir perdeyle bile gizlenmemiş olmalarıydı.

Aynı şey tuvaletler için de geçerliydi.

Bu şekilde nasıl yaşayabilirler?

Corbell burnunu ovaladı ve sıçradı – ve zıpladığı için kendine küfretti. Kendi burnu büyük, etli ve neredeyse biçimsizdi. Fakat şimdi düşünmeye çalışırken otomatik olarak ovaladığı burun küçük, dar, düzgün ve keskin hatlıydı. Kendi burnuna alışmadan önce, kokuya ve her şeye daha rahat alışabilirdi.

Sonunda uyudu.

Hava karardıktan az sonra onun için bir adam geldi. Gri bir tulum giymiş, ifadesiz geniş yüzlü, enli, güçlü bir tip olan muhafız, sözcüklerle zaman kaybedecek bir adam değildi. Corbell'in ranzasını buldu, bir kolundan çekerek onu dışarı çıkardı ve sendeleyerek ilerlerken ona yol gösterdi. Corbell tam uyanmadan Pierce ile karşı karşıyaydı.

Rahatsız bir ifadeyle sordu. “Başka biri İngilizce konuşmaz mı?”

“Hayır,” dedi kontrol.

Pierce ve muhafız onu geniş ve eğimli bir ekranın karşısındaki rahat bir koltuğa götürdüler. Üstüne yumuşak kumaş kaplı mikrofonlar taktılar. Başının üstündeki bir rafa içinde berrak bir sıvı olan plastik bir şişe koydular. Corbell, berrak plastik borunun ucuna bir deri altı iğnesi takılı olduğunu fark etti.

“Kahvaltı mı?”

Pierce istihzayı atladi. “Her gün bir övün yiyeceksin, öğrenme dönemi ve egzersizlerden sonra.” İğneyi Corbell’in kolundaki bir damara soktu, üstünü yara bandına benzeyen bir şeyle kapattı.

Corbell bunların hepsini duygusuzca izledi. Eğer iğnelerden korksaydı, aylarca süren acı ve kanser onu bitirirdi. İğne bir tür soluklanma, bir süre için acıdan kurtulmaydı.

“Şimdi öğren,” dedi Pierce. “Şu düğme hızı kontrol eder. Ses hacmi işitme düzeyine ayarlanmıştır. Herhangi bir bölümü yeniden bir kez oynatabilirsin. Kolun için korkma; boruyu çekerek çıkartamazsın.”

“Sana sormak istediğim bir şey vardı, sadece sözcüğü hatırlayamadım. Rammer nedir?”

“Uzay gemisi pilotu.”

Corbell yararı olmadan kontrolün yüzünü inceledi. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Şimdi öğren.” Kontrol Corbell’in ekranını açtı ve uzaklaştı.

II

Bir Rammer, bir uzay gemisi pilotuydu.

Uzay gemileri Bussard Ramjetleriydi.² Bunlar yıldızlararası hidrojeni maddesel olmayan elektro-manyetik ağlarla yakalar, sıkıştırır, onları bir güç halkasına yönlendirir ve orada füzyon ateşi içinde yakardı. Potansiyel olarak bir Bussard ramjetin hızında sınır yoktu. Gemiler son derece güçlü, son derece karmaşık ve son derece pahalıydı.

Corbell, Devlet'in bu kadar büyük bir değeri, böyle yıkıcı bir güç ve kütleyi bir adama emanet etmesini inanılmaz olarak düşündü. İki asırdır ölü olan bir adama! Neden? Corbell bir mimardı, astronot değil! Bussard ramjet kavramının kendi ölü-münden daha önceki tarihlere uzandığını bilmek, onun için bir haberdi. Apollo XI ve XIII uçuşlarını televizyonda izlemişti ve uzay uçuşlarına karşı ilgisinin kapsamı bu kadar olmuştu... şimdiye kadar.

Şimdi, yaşamı onun uzay gemisi pilotluğu kariyerine bağlıydı. Bundan hiç kuşku duymadı. Bu da ilk gün onu kulaklarında mikrofonlarla on dört saat ekran karşısında tutan nedendi. Denenmekte olabileceğinden korkuyordu.

Öğrenmesi gereken şeylerin hiçbirini anlamadı, fakat hiçbir teste de tabi tutulmadı.

İkinci gün ilgilenmeye başladı. Üçüncü gün ise büyüldü. Hiç anlamadığı şeyleri -görecelik, manyetik teorisi ve soyut matematik- artık sezgiyle kavrayabiliyordu. Harikulade bir şeydi bu!

² Dinamik tazyikli jet motoru.

Ve Devlet'in neden Jerome Corbell'i seçtiğini merak etmekten vazgeçti. Bu her zaman bu şekilde olmuştu. Bu mantıklıydı, tümüyle mantıklı.

Bir yıldız gemisinin taşıdığı yük fazla değildir ve geminin çalışma süresi bir insanın yaşam süresinden fazladır. Bir insan için yeterince güvenli bir yaşam destek sistemi, oldukça büyük oranda yer kaplar. Geri kalan yer, biyolojik paket sondalarına ayrılmak zorundadır. Bir kişiden fazla mürettebat söz konusu bile değildir.

İyi, yetenekli ve sadık bir vatandaş, yalnızlığa mahkûm edilmek için pek uygun olmazdı. Zaten neden bir vatandaş gönderilsin ki? Tohumlama yıldız gemisi dönünceye kadar zaman zorunlu olarak değişecekti. Devlet'in kendisi bile tanınmayacak kadar değişebilirdi. Geriye dönen bir uzay gemisi pilotu tümüyle yeni bir kültüre alışmak zorundaydı. Bunun nasıl bir şey olacağını önceden söylemeye imkân yoktu.

Yeni bir kültüre uyum sağlaması için zaten seçilmiş bir adam neden tercih edilmesin? Öyle bir adam ki, yolculuk başladığı zaman kendi kültürü iki yüz yıl önce ölmüş olsun.

Ve yaşamını zaten Devlet'e borçlu olan bir adam.

RNA çok etkiliydi. Corbell, Pierce'in serinkanlı, hükmedici davranışını merak etmekten vazgeçti. Kendini bir amaç için programlanan bir mal olarak görmeye başladı.

Ve öğrendi. Mikroteyplenmiş metinleri sanki zaten bildikmiş gibi hızla gözden geçirdi. Süreç çetindi. Eğer gerekli parçalar verilirse bir tohumlama yıldız gemisi inşa edebileceğine inandı. Hayatı

boyunca rakamları sevmişti, fakat soyut matematik şimdiye kadar onun ötesindeydi. Alan teorisi, tek kutuplu alan denklemleri, devre tasarımı. Çekimsel nokta kaynağının varlığından ne zaman kuşkulanacağı... Onun yerini nasıl saptayacağı, ondan nasıl yararlanacağı, ondan nasıl kaçınacağı.

Eğitim koltuğı onun kaynağıydı. Geri kalan zamanı -egzersiz, akşam yemeğı, uyku- bulanık ve ilginç değılmiş gibi geliyordu.

* * *

Amacına göre çok küçük kalan bir odada yirmi kişiyle beraber egzersiz yapıyordu. Corbell gibi diğeri de, muhafızları olan güdük ve takoz gibi adama oranla zayıf ve sıırım gibiydiler. Makas sıçramalar, sınav çekme ve doğrulma hareketleri için düzgün sıralar yaparak, muhafızın gösterdiği şekilde durdukları yerde koşu hareketleri yaptılar, çünkü gerçek bir koşu için yer yoktu..

Eğitim iskemlesinde on dört saatten sonra, Corbell genelde aşağı yukarı sıçramayı seviyordu. Emirleri dinledi. Ancak, muhafızın belindeki bir kılıfta duran bir çubuğı merak etti. Bir polis copuna benziyordu - bir ucundaki delik dışında. Corbell bunu öğrenmeyi hiç denemedi.

Egzersiz dönemlerinde bazen Pierce'i görüyordu. Pierce ve eğitim koltuğına bakan adam, üçüncü tiptendiler: iyi beslenmiş, uygun vücut şartları içinde, fakat şişmanlığın tam eşiğinde. Corbell onları Eski Amerikan tipleri olarak düşündü.

Pierce'ten, yaşama döndürölen donmuş ölü/yeniden programlanan suçlular için açık olan

diğer mesleklerle ilgili bazı şeyler öğrendi. Alçaltıcı işler: Yoğun el hasadı. Özel uşaklık. El sanatları. Kolay öğrenilen herhangi bir tekrarlamalı iş. Ve saatler! Donmuş ölülerin günde on dört saat çalışmaları bekleniyordu. Ve o kalabalık!

Kendi durumu da pek farklı değildi. On dört saat eğitim, bir saat ağır bir egzersiz, bir saat yemek ve iki katı insan duvarından oluşan yatakhane sekiz saat uyku.

“Çalışma zamanı, yemek zamanı, uyku zamanı! Her dakika dirsek dirseğe! Zavallı adamlar,” dedi Pierce’e. “Bu ne biçim yaşam?”

“Bu onların Devlet’e olan borçlarını en kısa sürede ödemelerini sağlıyor. Mantıklı ol Corbell. Donmuş bir ölü boş saatlerinde ne yapabilir ki? Hiçbir sosyal yaşamı yok. Vatandaşları izleyerek bunu öğrenmek zorunda. Suçlu işçilerin çalışmalarının birçok türü vatandaşlarla ilgilidir.”

“Böylece çalışırken kendilerinden daha iyi olanlara bakabilsinler diye mi? Bu bir öğrenme yolu değil. Bunun süresi....böyle bir konuda onlarca yıldan bahsediyormuşuz gibi bir hisse kapıldım.”

“Genellikle otuz yıllık çalışma bir insana vatandaşlık haklarını kazandırır. Bu ona çalışma hakkını verir, eğitim iğneleri ve teypleri alabilmek için harcayacağı temel bir geliri garanti eder. Ayrıca tıbbi yararlar etkileyicidir. Sizin alışık olduğunuzdan daha uzun yaşarsınız, Corbell.”

“Ancak bu bir köle kullanımı. Neyse, bunların hiçbiri bana uygulanmayacak –“

“Hayır, elbette uygulanmayacak. Corbell, buna bir köle kullanımı demekle hata ediyorsun. Bir

köle işten çıkamaz. Sen ise istediğin anda iş değiştirebilirsin. Seçimde açık bir özgürlük vardır.”

Corbell ürperdi. “Bir köle intihar edebilir.”

Kontrol doğal bir ifadeyle, “Popoma intihar et-sin,” dedi. Eğer adamın konuşmasında vurgu diye bir şey varsa, bu onun ifadesindeki kesinlikte yatı-yordu. “Jerome Corbell öldü. Onun temiz iskele-tini sana andaç olarak verebilirdim.”

“Bundan kuşku yok.” Corbell kendisini şef-katle kendi beyaz kemiklerini cilalarken gördü. Ama böyle bir şeyi nerede muhafaza edebilirdi? Ranzasında mı?

“Tamam, o zaman, senin beyni silinmiş, haklı olarak silinmiş bir suçlu olduğunu eklemeliyim. Suçun vatandaşlığını kaybetmene mal oldu, ama hâlâ meslek değiştirmeyi talep etmeye hakkın var. Sadece – hım, sadece başka bir rehabilitasyon yolu talep edebilirsin. Hangi köle isteğiyle iş değiştirebi-lir?”

“Bu ölüm gibi *hissedilecek*.”

“Saçma. Uyuyacaksın, hepsi bu. Uyandığın zaman başka bir anı dizin olacak.”

Bu tatsız bir konuydu. Corbell bu konuyu bir daha açmaktan kaçındı. Fakat kontrolle konuş-maktan kendini alıkoyamıyordu. Bu dünyada konuşabileceği tek insan Pierce’ti. Onun görünme-diği günler kendisini öfkeli ve düş kırıklığına uğ-ramış gibi hissediyordu.

Bir kez, çekimsel nokta kaynaklarını sordu. “Benim zamanımda bunlar bilinmiyordu.”

“Evet, biliniyordu. Nötron yıldızlar ve kara de-likler. 1970’lerde saptanmış bir sürü pulsarınız vardı. Dikkat etmen gereken, yolunun üstündeki

bozulmakta olan bir pulsar. Kara deliklerden kaygılanma. Yoluna yakın bir tane yok.”

“Tamam...”

Pierce eğlenir bir ifadeyle ona baktı. “Kendi zamanınla ilgili pek fazla bilgin yok, değil mi?”

“Yapma, ben bir *mimardım*. Astrofizik hakkında ne bilebilirdim ki? Sizin eğitim teknikleriniz bizde yoktu.” Bu ona bir şey hatırlattı. “Pierce, İngilizceyi RNA iğneleri sayesinde öğrendiğini söylemiştin. Bu RNA nereden geldi?”

Pierce gülümsedi ve uzaklaştı.

* * *

Hatırlamak için çok az zamanı vardı. Buna da çok minnettardı. Fakat çok ender olarak, ranzasında uykusuz uzanmış bir halde bin kişinin soluğunun *tıslamasını* ve sevişme ranzalarından gelen farklı sesleri dinlerken hatırlıyordu... birisini. Kim olduğu önemli değildi.

Önceleri bu Mirabelle olmuştu, daima Mirabelle. San Pedro limanından denize açılırken dümen yekesinde: yanık, kare biçimli yüzü, gülen ağzı, olağanüstü büyüklükte koyu renk gözlükleriyle, Mirabelle. Daha yaşlı, ayların gerginliğinin izlerini taşıyan, onun... cenazesinde veda eden, Mirabelle. Balaylarında Mirabelle. Yirmi iki yıl bir ağacın birbirine dokunan iki dalı gibi birlikte büyümüşlerdi.

Fakat şimdi onu düşündüğü zaman, iki yüz yıllık bir ölüymüş gibi hatırlıyordu.

Ve yeğeni ölmüştü, o ve Mirabelle kızın ölüm haberini yeni almışlardı; o günlerde ağrıları gittikçe artıyordu. Ve kızı Ann. Ve torunlarının *üçü* de:

sadece o günkü çocukluk halleriyle! Zihninde uu-
an kim olursa olsun önemli değildi. Herkes l-
mt. Onun dışında herkes.

Corbell lmek istemiyordu. İğrenç biçimde sağ-
lıklıydı ve ölümünde olduğundan yirmi yıl daha
gençti. Uzay gemisi pilotluğu eğitimini gitgide
daha büyüleyici buluyordu. Bir de ona bir eyay-
mı gibi davranmayı bıraksalar...

Corbell orduda bulunmutı, ancak bu yirmi yıl
nceydi. Buna iki yüz kırk de. Emir almayı ę-
renmi, ama hiçbir zaman holanmamıtı. Onu
sinirlendiren ŗey, onun aşağı biri olduğu hakkın-
daki temel varsayım olmuştu. Ancak, Corbell'in
deneyimlerine göre hiçbir ordu subayı, onun aşağı
biri olduğuna Pierce ve muhafızları kadar inan-
mazdı.

Kontrol, bir emri hiçbir zaman tekrarlamadı,
hatta Corbell'in bunu reddedebileceğini hiçbir
zaman dnmedi. Eğer Corbell reddetseydi, bir
kez bile, ne olacağını biliyordu. Pierce de onun
bunu bildiğini biliyordu. Bu atmosfer, bir ordudan
Çok bir ölüm kampına uyuyordu.

Benim bir zombi olduğumu düşünüyor olmalılar.

Corbell bu düşünceyi izlememekte kararlıydı.
Kendisi yaşama döndürülmüş bir cesetti - fakat her
zaman da böyle değildi. *İskeleti ne yaptılar? Yaktılar
mı?*

Yaşam hoş değildi. Son-sınıf vatandaşlık sinir
bozucuydu. Konuacak bir kişi yoktu-kendisinden
nefret etmeyi öğrendiği Pierce dışında hiçbir kişi.
Zamanın çoğu kısmında açtı. Günlük tek öğün
midesini dolduruyordu, ama dolu kalmıyordu. Bu
kadar halsiz uyandığına ŗamamak gerekirdi.

Eğitim koltuğunda gitgide daha fazla zaman geçirmeye başladı. O koltukta bir uzay gemisi pilotuydu. Güçsüzlüğü güce dönüşmüştü. Yıldız Adam! Güneşleri besleyen ateşi güden, yıldızlararası uzaydan yakıt toplayan, elektromanyetik alanları kanat gibi yüzlerce mil dışarı uzatan...

Devlet onu ölümden uyandırdıktan iki hafta sonra, Corbell'e izleyeceği yol gösterildi.

* * *

Dış hatları pek de koltuğa benzemeyen bir iskemlede gevşedi. RNA sıvısı içine akıyordu. Corbell artık iğneyi fark etmiyordu. Eğitim ekranında yeşil hatlarla üç boyutlu olarak çizilmiş yol haritası vardı. Corbell üç boyutlu etkinin nasıl yaratıldığını merak etmekten vazgeçmişti.

O izlerken ölçü küçüldü.

İki minik kabarcık ve hafifçe ışıldayan bir koronayla sarılı ışılan bir top. Rotanın bu kısmını zaten biliyordu. Bir doğrusal hızlandırıcı onu Ay'dan fırlatacak, Bussard ramjeti hızına ulaşmasına yardımcı olarak onu hızla güneşe doğru savuracaktı. Geminin elektromanyetik alanları güneş rüzgârını yakalayıp yakarken, Güneş çekimi de onun hızını artıracaktı. Sonra, hâlâ hızlanırken, dışarıya...

Eğitim ekranında ölçü korkunç biçimde küçüldü. Yıldızlar arasındaki uzaklık ürkütücü, dehşet vericiydi. Van Maanan'ın yıldızı on iki ışık yılı uzaktaydı

Yolun yarısını geçtikten az sonra yavaşlamaya başlayacaktı. Uyum sağlamak ustalık gerektire-

cekti. Biyolojik paket sondasını salmak için yeterince yavaşlamak zorundaydı – fakat onu ram hızının altına düşürecek kadar da değil. Ek olarak, yön değişikliği için Van Maanan'ın Yıldızı'nın kütlesini kullanmak zorundaydı. Burada hataya yer yoktu.

Sonra, daha da uzakta olan bir sonraki hedefe ilerleyiş. Corbell izledi... ve bilgiyi yuttu... ancak mesafeler konusunda vücudunun bütün parçalarının adeta soluğu kesilirken, bir parçası sanki başından beri her şeyi biliyormuş gibiydi. On yıldız, hepsi Güneş tipi sarı cüce, ortalama on beş ışık yılı aralıklarla – ancak, bu arada elli iki ışık yılı tutarında bir aralığı da geçecekti. Bu bölümde ışık hızına neredeyse dokunacaktı. Nu tuhaf, Bussard ramjet etkisi böylesine hızlarda daha da artıyordu. Corbell, daha büyük hidrojen akımını, onları yoğunlaştırmak için, alanlar gemiye daha yakınken yakalamamanın avantajını kullanacaktı.

Kapalı bir yolda on yıldız, kötü biçimde eğilmiş düzensiz bir halka, onu güneş sistemi ve Dünya'ya yönlendirecekti. Işık hızına yakın olarak geçirdiği süreden yararlanacaktı. Dünya'da üç yüz yıl geçmesine karşın, gemi saatine göre Corbell iki yüz yıl yaşamış olacaktı – bu da bir tür uykuda yaşam tekniğinin varlığını gösteriyordu.

Bu onu ne ilk, ne de ikinci defasında etkilemedi; fakat tekrarlama, eğitim programının içine yerleştirilmişti. Egzersiz odasının yolunu tutuncaya kadar kafasına dank etmedi.

Üç yüz yıl?

Üç yüz yıl!

III

Gece değildi, tam olarak değil. Dışarıda ikindi olmalıydı. İçeride yatakhane serince aydınlatılmıştı, eğer bir kitap olsa zorlukla okunabilirdi. Hiçbir pencere yoktu.

Corbell'in uykuda olması gerekirdi. Yatakhaneyi izlediği her dakika azap çekti. Diğerlerinin çoğu uykudaydı, fakat bir çift, sevişme ranzalarından birinde gürültülü bir şekilde sevişiyordu. Birkaç adam gözleri açık sırtüstü yatıyordu. İki kadın alçak sesle konuşuyordu. Corbell bu dili bilmiyordu. İngilizce konuşabilen birini bulmayı başaramamıştı.

Corbell umutsuzca evini özliyordu.

İlk birkaç gün en kötüsü olmuştu.

Kokuyu hissetmeyi bırakmıştı. Eğer onu düşünürse, milyarlarca insanın kokusunu alabilirdi. Yoksa koku arka plandaki gürültünün bir parçasıydı.

Fakat sevişme ranzaları onu rahatsız ediyordu. Kullanıldıkları zaman izledi. Kendini izlememeye zorladığı zaman dinledi. Kendine hakim olamıyordu. Ama karışık saçlı, şirin, cin suratlı bir esmerin işaret diliyle yaptığı iki daveti reddetmişti. Herkesin önünde sevişmek? Bunu yapamazdı.

Sevişme ranzalarından kaçabilirdi, fakat açık tuvaletlerden, hayır. Bu utanç vericiydi. İlk defasında kendini zorlamayı başararak, sadece katı bir şekilde ayaklarına bakmıştı. Tulumunu üstüne çekip ileri baktığı zaman, ranzadakilerden bazılarının açıkça eğlenerek ona baktıklarını gördü. Bu-

nun nedeni onun utangaçlığı, tulumunu bileklerine kadar indirmesi, ya da sıra dışı hareket etmiş olması olabilirdi. Bir ast-üst düzeni, tuvaletleri kimin kimden önce kullanacağını tayin ediyordu. Corbell hâlâ ayrıntılarını kavrayamamıştı.

Corbell eve gitmek istiyordu.

Bu düşünce mantıksızdı. Evi yok olmuştu ve eğer donmuş ölü yeraltı hücreleri olmasa, o da onunla birlikte yok olmuş olacaktı. Fakat bu olayda mantığın yararı yoktu. Corbell eve gitmek istiyordu. Eve, Mirabelle'e. Eve, herhangi bir yere: Roma, San Francisco, Kansas City, Brasilia – bu yerlerin hepsinde yaşamıştı, hepsi farklıydı, fakat hepsi eviydi. Corbell herhangi bir yerde evinde olurdu – fakat burada evinde değildi ve hiç de olmayacaktı.

Şimdi, *burayı* da ondan alacaklardı. Bu, dört odalı, iki damlı, insanlarla dirsek dirseğe tam bir köle olarak yaşadığı, ona *göstermedikleri* bu dünya bile, o yıldızlardan döndüğü zaman yok olmuş olacaktı.

Corbell yan döndü ve yüzünü kollarının arasına gömdü. Eğer uyumazsa, yarın sersem gibi olacaktı. Temel bir şeyi atlayabilirdi. Onun eğitimi hiç sınamamışlardı. Henüz değil, henüz değil...

Uyukladı.

Birden, aklına bir anda gelen bir fikri incelemek için canlanarak bir dirseği üzerinde doğruldu.

Ah.

Biyolojik paket sondalarını neden hiç merak etmedim?

Bir an sonra merak etti.

Fakat neden hiç merak etmediğini merak ediyordu.

Onların ne olduğunu ve nerede bulunduklarını biliyordu: yıldız gemisinin belinin çevresine yerleştirilmiş, ağır, şişko silindirler. On tane ve her biri Corbell'in kendi yaşam destek sistemi ağırlığında. Onların kütle dağılımını biliyordu. Onları gövdeye bağlayan kelepçe sistemini biliyordu ve kelepçeleri çalıştırabilir, hatta en kötü hasar durumunda bile onları onarabilirdi. Serbest bırakıldıkları zaman sondaların nereye gittiğini de hemen hemen biliyordu; bu sadece dilinin ucundaydı... Bu da RNA iğnesini yemiş, fakat talimatları henüz görmemiş olduğu anlamına geliyordu.

Fakat sondaların ne işe yaradıklarını bilmiyordu.

Bunun gemi için de aynı olduğunu fark etti. Bir tohumlama uzay gemisiyle ilgili olarak bilinmesi gereken her şeyi biliyordu, fakat diğer tür yıldız gemileri veya yıldızlararası yolculuk ya da yerden yörünge araçlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bir doğrusal hızlandırıcıyla Ay'dan fırlatılacağını biliyordu. Hızlandırıcının tasarımını biliyordu - onu görebiliyordu, düz bir ay denizi boyunca sırayla dik duran üç yüz elli kilometrelik halkalar. Fırlatma sırasında ters giden bir şey olursa ne yapacağını biliyordu. Ancak, Ay, aydaki tesisler ve ayın fethiyle ilgili tüm bilgisi, iki yüz yıl önce televizyonda seyrettikleriyle sınırlıydı.

Orada neler oluyordu? Gelişinden -uyandırılma? yaratılış?- beri iki hafta içinde dört oda, iki dam görmüş, bir köprüden doğrusal bir şehir manzarası gözüne çarpmış ve ona bir şey anlatma niyeti

olmayan bir adamla konuşmuştu. İki yüz yılda neler olmuştu?

Çevresinde uyuyan şu erkek ve kadınlar. Kimdi bunlar? Neden buradaydılar? Onların birer donmuş ölü veya bu çağın insanları olup olmadığını bile bilmiyordu. Herhalde bu çağdandılar; tuvalet ve sevişme ranzaları konusunda hiçbiri utangaç değildi.

Corbell her tür yabancı ülkede binalar yapmıştı, fakat hiçbir zaman işe körlemesine atılmamıştı. Her zaman, oraya gitmeden önce dilini tazelemiş ve gelenekleri incelemişti. Burada tutunacak, başlangıç yapabilecek bir şeyi yoktu. Kaybolmuştu.

Ah, konuşabilecek biri olsa!

Muazzam yudumlar halinde öğreniyordu, bilgi bölümlerini o kadar geniş dilimler halinde alıyordu ki, onların ne kadar katı bir şekilde sınırlanmış olduğunu fark etmemişti. Devlet ona sadece bilmesi gereken şeyi öğretiyordu. Her bilgi parçası doğrudan mesleğiyle ilgiliydi.

Uzay gemisi pilotu.

Bundaki mantığı görebiliyordu. Birkaç yüzyıl için gitmiş olacaktı. Devlet neden ona bu günün teknolojisi, adetleri, politikası hakkında bir şey öğretsindi ki? Döndüğü zaman zaten yeterince dert olacaktı, *eğer* – bunu başarabilirse. Ona hükümeti Devlet diye çağırmayı kim öğretmişti? En güçlü olanın Devlet olduğu kanısına nereden varmıştı? Onun gücü ve büyüklüğü hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu, RNA eğitimi olmalıydı. Bilinç düzeyi al-

tına, onlara dokunamayacağı bir yere, gelen verilerin oluşturduğu davranış.

Bu onun derisinin ürpermesine neden oldu. Onu yeniden değiştiriyorlardı.

Elbette, Devlet bir tohumlama uzay aracını ona neden emanet etsin ki? Onu gümüş iğne kanalıyla, Devlet-yanlısı vatanseverlikle besliyorlardı.

Halkını kaybetmişti. Dünyasını kaybetmişti. Bunu da kaybedecekti. Pierce'e göre, zaten kendisini dört defa kaybetmişti. Lanetlenmiş bir suçlu, kişiliğinin dört kez silinmesine neden olmuştu. Corbell'in lanet iskeleti, herhalde fosfat için öğütülmüştü. Fakat şu en kötüsüydü: Devlet ondan bir uzay gemisi pilotu yaratırken, inançları ve güdülerini RNA eriyiği içinde azar azar kayboluyordu.

Kendisine ait olan *hiçbir şey* yoktu.

* * *

Bir sonraki egzersiz döneminde Pierce'i görmeyi başaramadı. Çalışma, her zamanki gibiydi. Bir bakıma kendini sersemlemiş hissediyordu. Her zamanki gibi akşam yemeğini kıtlıktan çıkmışçasına yedi. Yatakhaneye döndü, yatağına yuvarlandı ve hemen uyudu.

Ertesi gün, eğitim dönemi sırasında arandı ve Pierce'i onu izlerken buldu. Geminin içindeki füzyon fabrikasından plazma sızdıran durum jetleri sistemiyle ilgili ki bu aynı zamanda acil durum elektrik güç kaynağıydı, bir veri kütlesiyle serbestçe boğuşurken göz kırptı ve "Pierce, biyolojik paket sondası nedir?" diye sordu.

"Sana bunu öğretmiş olduklarını sanıyordum. Sondaları ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

“Eğitim aygıtı, bana işlemleri iki gün önce verdi. Belirli sistemlerde yavaşla, alanları kapat, bir sondayı serbest bırak ve tekrar hızlan.”

“Onları hedefe nişanlamana gerek yok mu?”

“Hayır, anladığıma göre kendilerini nişanlıyorlar. Fakat onları belirli bir hızın altında aşağıya salmam gerek, yoksa tüm sistem boyunca düşerler.”

“Hayret verici. Geri kalan her şeyi kendileri yapmak zorundalar.” Pierce başını salladı. “Buna inanamazdım. Evet, Corbell, sondalar, atmosferi azalan başka dünyalara yönelirler. Bu tür dünyalar galaksimizin bu bölgesindeki ve olası her yerdeki, oksijen-nitrojen dünyalarından üçte bir fazlalar – eğer yaşın o kadar öteye ulaşırsa, senin de bilebileceğin gibi.”

“Fakat sondalar ne yapıyor?”

“Onlar biyolojik paketler. Bir düzine farklı algı türü. Fikir, azalan atmosferi bir oksijen atmosfere dönüştürmek, tıpkı fotosentez yapan yaşam biçimlerinin yaklaşık on beş kez Dünya’ya yaptıkları gibi.” Kontrol gülümsedi, zorla. Küçük, dar ağzı, büyük bir duyguyu ifade etmek için yapılmamıştı. “Sen büyük bir projenin bir parçasısın.”

“Ulu Tanrı’m bu ne kadar sürer?”

“Yaklaşık elli bin yıl olarak düşünüyoruz. Açıkçası, bunu ölçmek için zamanımız olmadı.”

“Ulu Tanrı’m. Fakat Devlet’in yaşayacağına gerçekten inanıyor musun? Hatta Devlet bile bu kadar süreceğini sanıyor mu?”

“Bu senin sorunun değil, Corbell. Gene de...” Pierce düşündü. “Ben yaşayacağını sanmıyorum. Devlet de sanmıyor. Fakat insanlık yaşayacak. Bir

gün o dünyalarda insanlar olacak. Bu bir neden, Corbell. Türlerin ölümsüzlüğü. Bir insanın hayatından daha büyük bir şey. Ve sen bunun bir parçasısın.”

Beklentiyle Corbell’e baktı.

Corbell derin düşünceler içindeydi. Parmağını burnunun düz çizgisi üzerinde ileri geri dolaştırıyordu. “Orada olmak nasıl bir şey?”

“Yıldızlar mı? Sen...”

“Hayır, hayır, hayır. Şehir. Günde iki kez onu göz ucuyla görüyorum. Sokak düzeyinde zarif oymaları olan kübik evler –“

“Neler zırvalıyorsun Corbell? Selerdor hakkında bir şey bilmene gerek yok. Geri döndüğün zaman bütün şehir değişmiş olacak.”

“Biliyorum, biliyorum. Bu nedenle dünyadan bir şey görmeden gitmekten nefret ediyorum. Ölmeye gidiyor olabilirim...” Corbell durdu. Bu düşünceli bakışı daha önce görmüştü, fakat Pierce’i gerçekten öfkeli olarak hiç görmemişti.

Kontrolün sesi donuktu ve ağzı sımsıkı kasılmıştı. “Kendini bir turist olarak görüyorsun.”

“Kendini iki yüz yıl gelecekte bulsan sen de öyle görürdün. Eğer bu kadarcık merakın olmasa insan olmazdın.”

“Çevreme göz atmak isteyeceğimi kabul etsem de, kesinlikle bunu bir hak olarak talep etmezdim. Kendini zorla geleceğe sokuştururken ne düşünüyordun? Geleceğin sana bir borcu olacağını mı? Tam aksi ve zamanla bunu anlayacaksın.”

Corbell sessizdi.

“Sana bir şey söyleyeceğim. Sen bir uzay gemisi pilotusun, çünkü bir turist olarak doğmuşsun. Seni

bu konuda sınıadık. Bilinmeyen şeyleri seviyorsun; bu seni güvenli ve bilinen bir şeye koşturmaz. Bu nadir bir şey.” Kontrolün gözleri: işte bu nedenle kişiliğini silmeye henüz karar vermedim, dedi. Ağzı ise: “Başka bir şey var mıydı?” diye sordu.

Corbell şansını zorladı. “Geminin oto pilot bilgisayarına benzeyen bir bilgisayarla çalışma şansını bulmak isterdim.”

“Elimizde yok. Fakat bu fırsatını iki gün içinde bulacaksın. Sonra gidiyorsun.”

IV

Corbell ertesi gün güneş sistemine giriş eğitimi aldı. On yedi gündür yaşıyordu.

Talimatlar anlaşılabilir kadar belirsizdi. Zorunlu olarak değişmiş olan Devlet'le temas kurabilmek için her yolu, durum jetlerini ikilik düzen kodunda yakıp söndürmek dahil, deneyecekti. Bu işlemlere uygun bir uzaklıkta başlamak zorundaydı. Devletin bir...şeyle savaş halinde olması olanaksız değildi. BU BİR SAVAŞ GEMİSİ DEĞİL sinyali vermemekte olması gerekiyordu.

Kurtarma gemilerine kesinlikle bağlı kalmaması gerektiğini anladı. Proton akımı ona yardımcı olmayacak biçimde yavaşlayıncaya kadar uzay gemisini doğrudan güneş rüzgârına bırakarak fren yapıp yavaşlayabilirdi. Sonra Güneş'in etrafında hızla geriye dönerek güverteadaki tanklarda ne kadar hidrojen kalmışsa onu kullanarak durum jetleriyle geriye dön. Bu acil durum yakıtıydı. Hiçbir acil durum olmayacağına göre, neredeyse dolu olan tank onu Ay'a kadar götürür ve oraya indirirdi.

Son sondayı attıktan sonra Devlet'in onunla işi bitmiş olacaktı. Devlet'in onun dönüşünü sağlaması iyi bir şey, diye düşündü Corbell - ve sonra birden kafasına dank etti. Devlet'in kimseyi düşündüğü yoktu. O gemiyi geri istiyordu.

Corbell şimdi oto pilot bilgisayarda çalışma fırsatını her zamankinden daha çok istiyordu.

* * *

Kontrolle konuşmak için son bir fırsat buldu.

“Üç yüz yıllık bir gidiş-dönüş yolculuğu – gemi zamanıyla belki iki yüz,” dedi Corbell. “Göreceliğin bazı avantajlarından yararlanacağım. Fakat Pierce benim iki yüz yıl yaşamamı gerçekten beklemiyorsun, değil mi? Konuşacak kimse olmadan.”

“Soğuk-uyku uygulaması...”

“Öyle de olsa.”

Pierce kaşlarını çattı.” Soğuk-uyku işlemi hakkında bilgilendirildin, fakat tıbbi incelemedin. Bana söylendiğine göre soğuk-uyku uygulamasının uzun dönemde gençleştirme etkisi var.. Belki yirmi yıl uyanık kalacaksın, geri kalan kısmı soğuk-uykuda geçecek. Tıbbi aygıtlar otomatiktir; onları nasıl kullanacağın sana öğretildi. Orada, yıldızların arasında, yerine başkasını koyamayacağımız bir yerde, ölmen riskini göze alabileceğimizi sanıyormusun?”

“Hayır.”

“Beni görmek istemenin başka bir nedeni var mıydı?”

“Evet.” Corbell bu konuyu açmamaya karar vermiş, fakat şimdi fikrini değiştirmişti. “Yanıma bir kadın almak istiyorum. Yaşam destek sistemi ikimize yeter. Bu konuyu inceledim. Elbette başka bir soğuk-uyku odasına da ihtiyacımız olacak.”

Bu adam, Corbell’in iki haftadır konuşabildiği tek insandı. Önceleri Pierce’i anlaşılmaz, yorumlanamaz, neredeyse insanlık dışı bulmuştu. O zamandan beri bir dereceye kadar kontrolün yüzünü okumayı öğrenmişti.

Pierce, Jerome Corbell’in şahsiyetine son verip, her şeye yeniden başlamayı düşünüyordu.

Bu bir an meselesiydi. Fakat Devlet, Jerome Corbell üzerinde önemli zaman ve çaba harcamıştı. Denemeye değerdı. Bu nedenle Pierce, “Bu biraz yer kaplar. Uyku süresini paylaşmak zorunda kalırsınız. Hayatta kalacağınızı sanmam,” dedi.

“Fakat –“

“Yapabileceğimiz şey şu. Bilgisayarına bir kadının zihnini yükleriz. Bilgisayar ses kontrollü, sesi o kadının sesi ve bu da seçtiğin tip kadın olur. Bir kadının kişiliğini ekleyen bir program, bilgisayarın yaşamsal işlevleri için bol miktarda devre bırakacaktır.”

“Ana fikri tam olarak anladığını sanmı...”

“Bana bak Corbell. Senin bir kadına ihtiyacın olmadığını biliyoruz. Eğer olsaydı şimdiye kadar bir tanesini almış oldurdun ve biz de seni silip yeniden başlardık. İki haftadır yatakhane de yaşıyorsun ve bir kez bile çiftleşme hizmetlerinden yararlanmadın.”

“Lanet olsun, Pierce, herkesin önünde sevişmemi mi bekliyordun? Bunu yapamam!”

“Kesinlikle öyle.”

“Fakat...”

“Corbell, tuvaleti kullanmayı öğrendin, değil mi? Çünkü mecburdun. Bir kadınla ne yapacağını biliyorsun, fakat bir kadına ihtiyaç duymayan yeterince şanslı insanlardan birisin. Yoksa bir uzay gemisi pilotu olamazdın.”

Eğer Corbell kontrole vursaydı, bunun ölümü anlamına geldiğini bilerek yapardı. Bunu bildiği için de, kendisini buna zorlaması nedeniyle Pierce’i öldürebilirdi.

On saniye kadar geçti. Pierce onu açık bir me-

rakla izledi. Corbell'in gevşediğini görünce. "Yarın gidiyorsun," dedi. "Eğitimin sona erdi. Güle güle."

Corbell yumruklarını sıkıp gevşeterek uzaklaştı.

* * *

Yatakhane bir denemeydi. Bunu şimdi biliyordu. Parmaklıkları olmayan dar bir köprüyü geçebilir miydi? O zaman patolojik olarak düşmekten korkmuyor demektir. Bir yıldız gemisi kabininde iki yüz yılı yalnız geçirebilir miydi? O zaman çevresinde sessiz insanlar, başının üstünde beş tane, her iki yanında yüzlercesi, onu belirgin biçimde rahatsız etmeliydi. Yirmi uyanık yılı kadınsız geçirebilir miydi? Elbette iktidarsız olmaydı.

Yemekten sonra yatakhaneye döndü. Köprüyü neredeyse görünmeyen cam bir kütükle değiştirmişlerdi. Corbell hırladı ve muhafızdan önce geçti. Adam ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

Etrafına bakarak iki dolu ranza duvarı arasında durdu.

Az önce kontrolü öldürme arzusuna karşı kendini tutmuştu. Yaşamaya karar vermiş olmalıydı. O halde şimdi yaptığı şey aptalcaydı. Bunu biliyordu.

Tavana yakın bir yerde onu merakla izleyen ince, koyu saçlı, cin suratlı kızı buluncaya kadar yukarılara baktı. Yüzü kızınkiyle aynı hizaya gelinceye kadar ranzaların arasındaki portatif merdiveni tırmandı.

İhtiyacı olan, hızlı ve belirgin bir hareketti: fa-

kat bunu bilmiyordu. İngilizce olarak sordu. “Benimle gelir misin?”

Kız canlı bir hareketle başını salladı ve aşağıya kadar merdivende onu izledi. O andan sonra Corbell’e sanki yatakhane hafifçe işitilen seslerle canlanmış gibi geldi.

Şu tuhaf adam, uzay gemisi pilotu eğitimi gören.

Elbette uyanık olan bazıları, izlemek için yan dönmüşlerdi.

Tulumunun fermuarını açıp içinden çıkarken onların gözlerini ensesinde hissediyordu. Yatakhane bir dizi denemeydi. O gözlerin en azından ikisi yaptıklarını Pierce için kaydediyordu. Fakat Corbell için onlar da diğerlerinden farksızdı, bütün gözler suskun adamın bu işi nasıl yapacağını görmek için merakla izliyordu.

Ve sahiden iktidarsızdı. Nedeni o gözler ve çıplak oluşuydu. Kız önce kaygılandı, sonra acıdı. Özür veya şefkatle yanağını okşadı, sonra giderek bir başkasını buldu.

Corbell onları dinleyerek ve tepesindeki ranzaya bakarak yattı.

Sekiz saat bekledi. Sonunda bir muhafız onu götürmeye geldi. Ondan sonra kendisine ne yaptıklarına aldırmadı.

V

Muhafızın uçan cipi yolun sonunda duran muazzam bir 22 kartuşun altında duruncaya kadar ilgilenmedi. Sonra merak etmeye başladı. Bu bir roket gemisi olmak için çok küçüktü.

Ama öyleydi. Onu tek pencereci kabindeki üç rahat koltuktan birine kayışlarla bağladılar. Gemide, muhafız, Corbell ve Pierce'in ikinci kuzeninin oğlu olabilecek bir adam vardı: pilot. Pencere ona aitti.

Corbell'in kalp atışları hızlandı. Bunun nasıl olacağını merak etti.

Sanki kendisi birden çok ağırlaşmıştı. Başlangıçta, sadece bir uçakta iniş takımlarının kaldırılmasına benzeyen bir ses dışında hiçbir şey duymadı. Bir roket değil, diye düşündü Corbell. Belki de bu nakliye gemisinin güdümünün doğası elektromanyetikti. Bir Bussard ramjetin manyetik alanlarla ne oyunlar oynadığını hatırladı.

Ağırlaşmıştı ve dün gece de uyumamıştı. Uykuya daldı.

Uyandığında ağırlıksız ortamdaydı. Kimse ona ağırlıksız ortamın ne olduğunu anlatmaya çalışmamıştı. Muhafız ve pilot onu izliyorlardı.

"Bok herifler," dedi Corbell.

Bu da başka bir denemeydi. Kayışları açtı ve kendisini pencerenin üstüne doğru itti. Pilot güldü ve kumanda aletlerinin üstündeki koruyucu kapağa yaklaşırken Corbell'i tuttu. Sonra serbest bıraktı. Corbell pencerenin önünde süzüldü.

Karnı tuhaf bir şekilde dönüyordu. İç kulağı

çılığına dönmek üzereydi. Hayaları kasıklarına sıkıca yapışmıştı ve bu da pek iyi bir his değildi. *Düşüyordu. DÜŞÜYORDU.*

Corbell zihninde hırladı ve pencereye yoğunlaşmaya çalıştı. Fakat Dünya görünürde yoktu. Ay da öyle. Sadece bir sürü yıldız, yeterince parlak – aslında oldukça parlak- hatta pek çok geceler önce Catalina Adası'na demirlemiş olan küçük tekneden göründüklerinden daha parlak. Bir süre onları izledi.

Bu, düşen asansör hissinden zihnini uzak tutmaya çalışarak.

Şimdi diskalifiye edilmesine izin vermeyecekti.

* * *

Ağırlıksız ortamda, güvertede yemek yediler. Corbell diğerlerini taklit etti: plastik bir torbadaki güveçten et ve patatesleri seçip, seçtiği parçanın arkasına yapışmış olan zarı çekerek.

“Özleyeceğim bir sürü şeyin arasında,” dedi geniş yüzlü muhafıza, “en çok seni özleyeceğim. Seni ve o lanet bakışlı gözlerini.” Muhafız uysalca gülmüseddi ve Corbell'in midesinin bulanıp bulanmayacağını gözledi.

Kalkıştan bir gün sonra, keskin ay zirvelerinin arasına Dünya'nın yerleşmiş olduğu geniş bir düzlüğe indiler. Üç yerine bir gün: Devlet onu buraya getirmek için fazladan enerji harcamıştı. Ancak bu günlerde bir dünya-ay uçuşu önemsiz bir şey olmaydı.

Düzlük patlama çukurlarıyla simsiyahtı. Herhalde onlarca yıldır iniş alanı olarak kullanılıyordu. Doğrusal hızlandırıcı pistinin sonuna doğru

şeffaf baloncuklar kümelenmişti. Değişik biçim ve büyüklükte uzay araçları düzlüğün her yerine dağılmıştı.

En büyüğü Corbell'in uzay gemisiydi: yan yatmış gümüş bir gökdelen. Sondalar yerlerindeydi ve gemiye kalın belli bir görünüm veriyorlardı. Corbell'in deneyimli gözlerine göre gemi kalkışa hazırды.

Dehşete düşmüştü, aşağılanmıştı, gururluydu. Kendi tepkilerini RNA-esinli duygulardan ayırmaya çalıştı, belki başarılı olamadı.

Pilot ve muhafız onun bir hata yapıp yapmayacağına izlerken, Corbell önce elbisesini giydi. Elbise iki parçadan oluşuyordu: kauçuk gibi vücuda yapışan bir giysi ve ağır bir sırt çantasına birleşik bir başlık. Göğsünde uçları incelen bir spiral: Devlet'in arması.

Onlar için elektrikli bir taşıyıcı geldi. Belli ki Corbell'in havasız bir dünyada yürümesi beklenmiyordu. Kubbelerden birine doğru yol almalarını bekledi, fakat muhafız aracı doğruca gemiye doğru sürdü. Oldukça uzun bir yoldu.

Muhafız altında durduğu zaman, gemi sinir bozacak kadar büyümüştü. Bir ev büyüklüğünde şişman bir silindir cipin üstünde yükseliyordu: yaşam destek bölümü, daha dar bir boğazla ana gövdeye bitişmişti. Burundaki daha küçük kubbe kontrol odası olmalıydı.

Muhafız, "Şimdi gemini kontrol et," dedi.

"Sen konuşabiliyor musun?"

"Evet, dün hızlı bir kurs."

"Oh."

“Geminde üç şey yanlış. Üçünü de bul. Bana söyle. Ben de ona söylerim.”

“Ona mı? Oh, pilot. Sonra ne olacak?”

“Sonra sen onlardan birini düzeltirsin, biz de diğerlerini düzeltiriz. Sonra seni fırlatacağız.”

Bu da başka bir denemeydi, elbette. Belki de sonuncusu. Corbell son derece öfkeliydi. Hemen alan jeneratörleriyle işe başladı ve yavaş yavaş muhafızı, pilotu, hatta başının üstünde sallanan kılıcı unuttu. Bu gemiyi biliyordu. Tıpkı eğitim koltuğundaki gibiydi, sadece bu geminin kendisiydi. Corbell’in aczi, güce dönüşmüştü. Bir hayvanın gücü, karmaşıklık, potansiyel – hidrojen tankında çok fazla basınç vardı. Bu bekleyemezdi

“Bunu şimdi sulandırıyorum,” dedi muhafıza. “Onu doldurmak için bir tanker çağır.” Yakıtın kaynayarak çıkmasına izin vermeden, buhar basıncını düşürerek, hidrojen gazını yavaşça valf kanalıyla akıttı. Bitirdiği zaman sıvı hidrojen vakum basıncı altında neredeyse donmuş kristal halinde yarı erimiş kar gibi olacaktı.

Başka bir şey bulamadan dış kontrolü bitirdi. Belli ki: göstergelerin bellekleri, insan gözlerinin opak bir titan alaşımı kaplamada görebileceğinden çok daha fazla miktarda bilgi kapsayabiliyordu.

Hava kilidi, fazla hava tasarrufu olmayan, fakat bir kapı kaybetse de ona hava kilidi sağlayan, üçlü kapı tipindendi. Corbell en dış kapıyı kapadı, yeşil ışıklar yapabileceğini ona söylediği zaman diğer kapıları da kullandı. Başlığının kelepçelerini açarken çenesinin altındaki göstergelere bakmak için gözlerini indirdi.

Boşluk.

Durdu. Geminin göstergeleri hava diyordu, elbiseninkiyse boşluk. Hangisi doğruydı? Ancak şu ana kadar bir tıslama sesi duymamıştı. Fakat acaba başlığı ne kadar ses geçirmezdi?

Boşlukta başlığını çıkarıp çıkarmayacağını izlemek tam Pierce'lik bir işti. Evet, nasıl denemeli?

Hah, Corbell tuvaleti buldu, su musluğunu çevirdi. Ay çekiminde tuhaf bir biçimde akan su kaynamadı.

Elbisesindeki bir sızıntı, gemideki bir sızıntı gibi görünmüş olabilir miydi?

Corbell başlığını çıkardı ve araştırmasına devam etti.

Doğrusal hızlandırıcıda bir sürü hasara yol açmadan ram alan jeneratörlerini kontrol etmenin bir yolu yoktu. Göstergeleri inceledi, sonra yaşam destek mekanizmaları üzerinde yoğunlaştı. Hava sistemindeki uygun bitkiler canlı ve sağlıklıydılar. Fakat üre emme mekanizması bir şekilde tıkanmıştı. Bu pis bir iş olacaktı. Erteledi.

İncelemesine devam etmeye karar verdi. Devlet bir şey atlamış olabilirdi. Bu *onun* gemisi, *onun* hayatıydı.

Soğuk-uyku odası büyük bir tabut gibiydi, bir donmuş ölü tabutu. Corbell sıvı nitrojen içinde bekleyerek geçirdiği iki yüz yılı hatırlayarak titredi. Jerome Corbell'in gerçekten ölmüş olup olmadığını tekrar merak etti – ve sonra bu düşüncüyü kafasından atarak işine devam etti.

Soğuk-uyku sisteminde bir sızıntı yoktu. Devam etti.

Bilgisayar belirsizce tuhaf davranıyordu.

Sorunu arayıp bulmak için fazlasıyla zamanı

vardı. Süper iletken bir devrede anlık bir kesinti buldu, o kadar küçüktü ki, gene de indüktans yoluyla biraz akım sızıyordu. Piç kuruları. Elbisesini giydi ve rapor vermeye gitti.

Muhafız onu dinledi ve diğer adamlarla görüştü, sonra Corbell'e, "İyi iş başardın," dedi. "Şimdi doldurma işlemini bitir. Biz diğerlerini onarırız."

"Ayrıca, elbisemde de bir bozukluk var."

"Yeni elbise güvertede şimdi."

"Bilgisayar için biraz süre istiyorum. Onun sağlam olduğundan emin olmalıyım."

"Onu iyi onarırız. Yakıtı boşalttığın zaman gidiyorsun."

Bu kadar aniden... Corbell muazzam bir düşme duygusuna kapıldı. Ay ondan gitgide uzaklaşıyordu.

* * *

Onu sertçe fırlattılar. Corbell gözlerinin önünü kırmızı gördü, yanaklarının kulaklarına doğru çekildiğini hissetti. Gemiye bir şey olmayacaktı. Herhangi bir yönden gelecek elektromanyetik girdap akıntılarına dayanacak biçimde tasarımlanmıştı.

Başardı. Altında uçan, gerileyen ay manzarasını, o şahane görüntüyü görebileceği bir anda, beceriksizce koltuğundan kurtulmayı başardı.

Ağırlıksız ortam günlerce sürecekti. Henüz Ramscoop³ hızında hareket etmiyordu. Ancak

³ Fizikçi-matematikçi Robert W. Bussard'ın adı verilen bu tasarımda bir ramscoop uzaygemisi, yıldızlararası hidrojeni manyetik alanlarla (ram alanlarıyla) yakalayıp füzyon reaktörlerinde yakarak itici güç olarak kullanır.

Devlet onu Merkür'ün yörüngesinin içine yönlendirmişti, yoğunlaşan güneş rüzgârının doğruca içine. Protonlar. Ram alanları için yoğun yakıt ve güneşin çekim gücünden bir destek.

Bu arada günün büyük kısmını bilgisayarla oynayarak geçirdi.

Bir noktada, aklına Devlet'in onun bilgisayar çalışmasını izleyebileceği geldi. Buna omuz silkti. Herhalde Devlet artık onu durdurabilmek için çok geç kalmıştı. Ne olursa olsun, Corbell zaten çok ileri gitmişti.

Bilgisayarda işini bitirdi ve onu tatmin eden yanıtlar aldı. Daha yüksek hızlarda ram alanları kendini güçlendiriyordu – kendilerini ve gemiyi destekliyorlardı. Bir tohumlama yıldız gemisinin üst hızı için Corbell bir sınır düşünemiyordu.

Dünya kadar boş zamanı vardı, bu nedenle kontrol konsolunun önüne oturdu ve alanlarla oynamaya başladı.

Alanlar görünmez kanatlar gibi ortaya çıktılar. Eriyip birbiriyle kaynaşırken kötü kontrol edilen hidrojen patlamalarının sarsıntılarını hissetti. Proton akımının son derece düzensiz olduğu bu yerde dengeyi kaybetmek korkusuyla alanları gemiye yakın tuttu. Bunu nasıl yaptığını *hissedebiliyordu*. RNA eğitiminin yardımıyla bu gemiyi poposuyla bile yönetebilirdi.

Kendini bir dev gibi hissediyordu. Metal ve ateş olarak uçan, muazzam, penise benzeyen, gelişmekte olan bir şey! Yaşamı hiç bilmeyen dünyalar için hayat tohumları taşıyarak güneşin çevresinde kükredi ve dışarı fırladı. Bundan sonra itiş biraz azaldı, çünkü o ve güneş rüzgârı aynı yönde hare-

ket ediyorlardı. Fakat bu rüzgârı tıpkı bir yelkene geliyormuş gibi ağlarıyla yakalıyor, yönlendiriyor, yakıyor ve arkasına püskürtüyordu. Gemi her saniye daha hızlı hareket ediyordu.

Bu güç hissi -muazzam erkeksi güç- kısmen RNA eğitiminin sonucu olmalıydı. Bu noktada artık aldırıyordu. Bir kısmı da Jerome Corbell'di.

Mars yörüngesi civarında, bir an için gözüne çarpacak güneş ışığının onu kör etmeyeceğine emin olduktan sonra, bilgisayara ona tam görüntüyü vermesini emretti. Küresel kontrol odasının duvarları kaybolur gibi oldu; gökyüzü çevresinde parıldadı. Yakınlarda bir gezegen yoktu. Tüm gördüğü, çoğu bazı renk belirtileri gösteren, sayısız beyaz ve parlak noktayla dolu bir gökyüzüydü. Ancak görece daha fazla şey vardı. Yanan hidrojen, gemisinin etrafında hayaletimsi bir ışık halkası yapıyordu.

Bu halka daha güçlenecekti. Şu anda itme gücü düşüktü, bir şekilde güneşin zayıf çekimini dengelemeye yetip de artıyordu bile.

Jüpiter'in yörüngesinde proton akımını yan tarafa yönlendirecek biçimde alanları ayarlamaya başladı. Bu ona itme gücü konusunda yardımcı oldu, fakat Pierce ve o yüzü olmayan Devlet'i şaşırtmış olmalıydı. Belki de alanlarla oynadığını ve donatımı denediğini sanacaklardı. Çizdiği eğri kademeliydi; fark etmeleri biraz süre alacaktı.

Bu, plan gereği değildi. Aslında yön değiştirmeden önce Van Maanan'ın Yıldızı'nın yarı yolunu almaya niyetlenmişti. Eğer yanılıyorsa, eğer şimdi bile Devlet onu durdurabilmek için bir şeyler ya-

pabilirse, ona on beş yıl önde olma avantajını sağlardı.

Bu daha akıllıca olurdu; ama bunu yapamazdı. Otuz yıl içinde Pierce ölmüş olabilirdi. Pierce, Corbell'in ne yaptığını hiç bilemeyebilirdi – işte bu düşünce dayanılmazdı.

İtme gücü, sistemin dış saçaklarına doğru neredeyse sıfıra düşmüştü. Burada protonlar çok seyrekti. Fakat hızı devamlı olarak yükseltmeye yeterliydi ve zaten hesapta olan da buydu. Ne kadar hızlı giderse, o kadar fazla proton akışı. Artık kendi yolundaydı.

* * *

Kontrol Pierce'in sesi ona ulaştığı zaman, Neptün'ün ötesindeydi. “Ben Peerssa, Devlet adına, Peerssa, Devlet adına. Cevap ver Corbell. Bir arıza mı var? Yardım edebilir miyiz? Kurtarma gemisi yollayamayız, fakat fikir verebiliriz. Peerssa, Devlet adına, Peerssa, Devlet adına...” diyordu.

Corbell gergin bir ifadeyle gülümsedi. *Peerssa?* Kontrolün adı iki yüz yılda söyleniş değişikliğine uğramıştı. Pierce eski bir alışkanlığına geri kalmıştı ve RNA dersleri unutulmuştu. Bu konuda sinirli olmalıydı.

Corbell sinyal lazeriyle ay üssünü bulmak için yarım saat uğraştı. Işın, dikkatsizce kullanılamayacak kadar dardı. Ayarladıktan sonra konuştu. “Ben Corbell, kendi adıma, Corbell, kendi adıma. Ben iyiyim sizler nasılsınız?”

Bilgisayarda daha fazla zaman geçirdi. Bir şey onu rahatsız ediyordu: Güneş sistemine geri dönüş. Devlet'in umduğundan çok daha fazla dışarıda

kalmayı planlamıştı. Ya döndüğünde Ay'da kimse olmazsa?

Bu, bulduğu bir sorundu. Kalan yakıtıyla Ay'a ulaşabilirse (unutmaması gerekirdi ki acil durum olmayacaktı), Dünya'nın atmosferine de ulaşabilirdi. Gemi sağlamdı: atmosfere bir meteor gibi girişe dayanırdı. Fakat açıkça söylemek gerekirse, durum jetleri onu indiremezdi.

Ancak, geminin bir kısmını kesip atabilirdi. Ram alanı jeneratörlerine artık ihtiyacı olmayacaktı... Eh, nasıl olsa bunun üstünde çalışırdı. Bol zamanı vardı. Bol zamanı.

Ay'dan cevap gelmesi dokuz saat sürdü. "Peerssa, Devlet adına. Corbell anlamıyoruz. Rotandan çok uzaktasın. İlk hedefinin Van Maanan'ın Yıldızı olması gerekiyordu. Bunun yerine sen Sagittarius'a doğru eğimleniyorsun. O yönde Dünya-benzeri bir dünya yok. Ne halt ettiğini sanıyorsun? Tekrarlıyorum, Peerssa, Devlet adına, Peerssa..."

Corbell düğmeyi çevirip onu susturmak istedi. Eğitim koltuğu ona düğmeyi kapatma konusunda bir şey söylememişti. Daha önce olması gerekiyordu ama sonunda bilgisayara alıcı düğmesini kapatmasını söyledi.

Bir süre sonra sinyal lazeriyle Ay üssünü saptadı ve yayına başladı.

"Ben Corbell, kendi adıma, Corbell, kendi adıma. Size bir şey söylemek istediğim her lanet anda, sizleri bulmaya çalışmaktan bıktım usandım. Bu nedenle hepsini bir defada söyleyeceğim.

"Listenizdeki yıldızların hiçbirine gitmiyorum.

"Daha hızlı gittikçe görecelik denklemlerinin

bana daha yararlı olacağı aklıma geldi. Benden istediğiniz gibi, eğer bir sonda fırlatmak için her on beş yılda bir durursam, buna iki yüz yıl harcarım ve hiçbir yere ulaşamam. Oysa gemiyi bir yere yönlendirir ve durmadan gidersem, çok muazzam bir Tau faktörü⁴ inşa edebilirim.

“Eğer kendimi bir G hızlanma civarında tutarsam, galaksi merkezine gemi zamanıyla yirmi bir yılda ulaşabileceğim ortada. Ve Pierce, o fikre karşı koymam imkânsız. Bana doğuştan turist diyen sensin, hatırlıyor musun? Eh, galaksi merkezindeki yıldızlar, kollardaki yıldızlar gibi değil. Ayrıca, sizin teorinize göre çeyrekten yarım ışık yılına kadar aralıklarla sıkışık durumdalar. Oradan geçiş bir tuhaf olacak.

“Bu nedenle kendi keşfimi yapmaya gideceğim. Belki sizin o atmosferi azalan dünyalarınızdan bazılarını bulur, sondaları oralara atarım. Belki de atmam. Sizin zamanınıza göre yetmiş bin yıl sonra görüşürüz. O zamana kadar kıymetli Devlet’in yok olmuş olabilir, ya da tohumlanmış gezegenlerde koloniler kurmuş ve bazıları sizden ayrılmış olabilir. Onlardan birine katılırım. Veya...”

Corbell, burnunun düz ve keskin kenarını ovalayarak bunu düşündü. “Bunu bilgisayarda kontrol etmem gerekecek,” dedi. “Fakat döndüğüm zaman dünyalarınızın hiçbirinden hoşlanmazsam, Macellan Bulutları hep orada olacak. Gemi zamanıyla onların yirmi beş yıldan uzak olmadıklarına bahse girerim.”

⁴ Göreceli fizikte, ışık hızına doğru hızlanmanın etkilerini ölçmek için kullanılan bir değişken.

İKİNCİ BÖLÜM

Don Juan

I

Nesneleri isimlemek Corbell için önemliydi. Küçük evreninde yalnız, tüm insanlıktan ayrılmış, sadece kendisi ve konuşabilecek o donuk sesli bilgisayarla birlikte, Corbell her şeyin üstüne etiket astı.

Kendisine, tıpkı bir önceki yaşamında olduğu gibi, Jaybee Corbell dedi.

Evet, *bu* önemli bir karardı. Bir süredir kendisine CORBELL Mark II (Donmuş Ölü veya İs-yankâr Beyin-Silinmesi: İğrenç Yenik) diyordu. Burnunun şekli artık onu rahatsız etmemeye başladıktan sonra, daha kısa kollarının, ince ellerinin ve yabancı vücudunun görüntüsüne alıştıktan sonra, bundan vazgeçti. Gemide hiç ayna yoktu.

Mutfak dediği yer, üzerinde dar yarıklar ve mönü gösterme ekranı olan bir duvardı. Karşı duvar Sağlık Kulübüydü: egzersiz donanımı ve bu bölmeyi sauna, duş veya buhar banyosuna çeviren delikler. Dispanser ve teşhis aygıtlarının adı Orman Çayırıydı; soğuk-uyku tankı da bu odadaydı.

Kontrol odası, Tam ortadaki olağanüstü bir koltuğu at nalı biçiminde bir kontrol bankosunun çevrelediği ve metal ızgara bir iskeleden girilebilen içi boş bir küreydi. Koltuk çeşitli fantastik pozisyonları yerine getirebiliyordu ve edepsizce tatlı masajlar yapabiliyordu. Küresel duvar, sanki Corbell ve kontrol bankosu tek başlarına uzayda uçuyorlarmış gibi, siyah gökyüzünü göstererek yok oluyordu.. Duvar, astronomi, astrofizik ve Devlet tarihi üzerine ders kitaplarını ya da geminin güncel diyagramlarını gösteriyordu.

Corbell buraya Rahim Odası adını verdi.

Bilgisayar geminin her yerinden sesle çalıştırılabiliyordu. Kalın bir kablonun birleştirdiği, tıpkı saç kurutma makinesine benzeyen ve pilotu doğrudan bilgisayarın duyularına bağlayan bir başlık vardı. Corbell onu kullanmaktan korkuyordu. Bilgisayar “Bilgisayar”ı yanıtlıyor. Corbell onu kişileştirmeyi reddetti. Onunla sadece emir vermek ve bilgi almak için konuştu.

Fakat Peerssa ve Devlet’ten çaldığı büyük tohumlama yıldız gemisine isim vermeden önce aylarca heyecanlandı. Ona, penise benzeyen dış hatları nedeniyle *Don Juan* adını verdi.

Önemsiz kararlar... Fakat bu Corbell’in sorunuuydu. Zaten önemli kararlarının çoğunu vermişti. Peerssa’dan kurtulup galaksi çekirdeğine doğru yol almaya başladığı zaman, en iyi saati olmuştu. *Don Juan* patlayarak onun mesleğini sona erdirmiş olmalıydı.

Bundan yirmi bir yıl sonra, bir sonraki önemli kararını verebilirdi.

Bir yıl yol aldıktan sonra, başka bir ses duyaabilmek için artık çıldırıyordu.

Heyecanlandı. Pierce’in ne söyleyeceğini işitmeye değer miydi? Bir yıl önce tatmin edici bir jest olarak telsizi onun yüzüne kapatmış, bilgisayara mesaj alıcısı lazerini kapattırmıştı. Bu jest önemliydi. Acaba Pierce, nasıl olduğu önemli değil, bir boşluğa konuşmakta olduğunu *bilebilir miydi?*

Corbell bu konuda uzun konuşmalar yaptı. “Bu kadar *yalnız* olabilir miyim?” diye sordu kendine. “Veya bu kadar sıkılmış? Ya da başka bir insan sesi

duymak için çaresiz? Kendiminkinden başka—” Sesi Rahim Odası’nın duvarlarında yankılandı.

“Bilgisayar,” dedi sonunda, “mesaj lazeri alıcısını yeniden bağla.” Ve bekledi.

Hiçbir şey. Saatler geçti ve *hiçbir şey*.

Çılgına dönmüştü. Pierce vazgeçmiş olmalıydı. Pierce’in Corbell’e hiç göstermediği şehrin bir yerinde, kontrol Pierce canlandırılmış başka bir donmuş ölüyü eğitiyor olmalıydı.

Ses, üç gün sonra onu kahvaltıda yakaladı. “Corbell!”

“Hah?” Bu tuhaftı. Bilgisayar şimdiye kadar ona hiç seslenmemişti. Acil bir durum mu vardı?

“Ben Peerssa, seni hain orospu çocuğu! Bu gemiyi hemen döndür ve görevini yerine getir.”

Corbell kendini iyi hissederek, “Defol git,” dedi.

Birden gayet düzgün bir tona bürünen Peerssa’nın sesi, “Sen defol git,” dedi.

Burada yanlış olan bir şey vardı. *Don Juan* neredeyse Güneş’ten yarım ışık yılı uzaktaydı. Nasıl olur da Peerssa...? “Bilgisayar, mesaj lazeri alıcısını kapat.”

“Bu işe yaramaz, Corbell. Son yedi aydır kişiliğimi defalarca senin bilgisayarına ışınladım! Bizi geri döndür, yoksa havanı keserim.”

Corbell, ağza alınmayacak bir küfür salladı. Bunu izleyen sessizlik dikkat çekiciydi.. Yaşam destek sistemi boyunca hareket eden havanın mırıltısı artık fark etmediği bir sestti; fakat onun yokluğunu hissetti.

“Şunu aç,” diye haykırdı.

“Pazarlığa var mısın, Corbell?”

“Asla! Fırlatırım...” Ortada ağır ve yerinden kaldırılabilen ne vardı? Hiçbir şey? “Mikrodalga fırını yerinden söküp bilgisayara fırlatırım! Sana harabeye dönmüş bir gemiden başka bir şey vermem!”

“Görevin...”

“*Kapa çeneni.*”

Kontrol Pierce’in sesi kesilmişti. Corbell hareket eden havanın mırıltısını duydu.

Şimdi ne olacak? Eğer Pierce bilgisayarı kontrol ediyorsa, her şeyi kontrol ediyor demekti. Gemiyi neden kendisi geri çevirmiyordu?

Yapabilir miydi? Rahim Odası’na çıktı ve Kontrol Koltuğuna oturdu. “Tam görüntü,” diye emretti.

Uzayda tek başına uçtu.

Yarım ışık yılı uzaklık yıldızların düzenini değiştirmemişti. Bir yıllık hızlanma değişmişti. *Don Juan* şimdi tüm ışık çizgileriyle bir açıda buluşuyordu, öyle ki, tüm gökyüzü ileride büzülüyordu.

İlk yaşamında, küçük bir teknenin güvertesinde geçirdiği geceler boyunca, Corbell takımyıldızlarla oldukça aşina olmuştu. Sagittarius tam ilerisinde, bıraktığı yerdeydi. Çevresindeki ve altındaki beyaz alev halkası, yıldız ateşiyle yanması için yönlendirilen ve sıkıştırılan hidrojeni: güdümünün egzozu. Güneş, ayaklarının altında sıcak, pembe bir noktaydı... Ve onun ortasında bir şey titreşiyordu.

İzleyen Corbell, uzaydan daha siyah, yıldızlar boyunca ona doğru yürüyen bir insan biçimini zorlukla fark etti. Yaklaşıyordu.

Dar hatlar, açık renk saç... Bu Pierce’ti. Corbell

soluğunu tutarak izledi. Pierce neredeyse *Don Juan* kadar büyüktü. Pierce öfkeliydi...

“Bilgisayar,” dedi Corbell, “şu insan modelini ekrandan çıkart.”

Şekil yok oldu.

Corbell soluk almaya devam etti. “Pierce veya Peerssa, ya da bilgisayar, hangi isme cevap vereceksen. Sana emirlerimi veriyorum. Galaksi eksenini boyunca yaklaşık bir G hızlanmayla, yarı yolda tersine çalıştırarak, ilerlemeye devam edeceksin. Bu görevle ilgili olarak yaşamımı ve geminin bütünlüğünü korumak için gerekli tüm önlemleri alacaksın. Şimdi, eğer istersen konuş.”

Kontrol Pierce’in sesi, “Peerssa’yı tercih ederim,” dedi.

Corbell rahat bir soluk aldı. “Ben de. Aslında benim emrim altındasın, değil mi?”

“Evet, Corbell, görüşmemiz gereken şeyler var. Şu anki varlığını Devlet’e borçlusun. İnsanlık için anahtar olan bir şeyi çaldın! Bizim kaç tane tohumlama yıldız gemisi inşa edebileceğimizi sanıyorsun? Kaç sonda paketinin yabancı bir atmosferi insanın soluyabileceği bir biçime dönüştürebileceğini sanıyorsun? Yoksa insanların Dünya’yı terk etmek ihtiyacını hiç duymayacağını mı sanıyorsun?”

“Bilgisayar, bundan sonra *Peerssa* adına cevap vereceksin. Peerssa, kapa çeneni.”

* * *

Corbell şimdi ara sıra kıkırdama huyu edinmişti. Bu her an olabiliyordu. Yemekte veya Rahim Odası’nda oturmuş, yıldızları seyrederken, ya da Sağlık Kulübü’nü kullanırken, birden kıkırdadı.

maya başlıyordu. Ve sonra duramıyordu, çünkü Peerssa işitebilirdi ve Peerssa cevap veremezdi...

Peerssa, nesneleri isimlemek: kontrol Pierce, Corbell'in çok geçmişindeydi, ancak Peerssa, bilgisayarın beyin bankasına zorla yüklenmiş bir kişilikti. Farklılığı hatırd tutmaya değerd. Bir insanla bir bilgisayar arasında önemli farklılıklar olacaktı. Peerssa'nın değişik duyuları vardı. Peerssa hiçbir zaman açlık spazmları hissetmeyecek veya seks ihtiyacından azap çekmeyecekti. Peerssa hiçbir zaman egzersiz yapmayacak veya tuvaleti kullanmayacaktı. Peerssa'nın kendini savunma duyusu olmayabilirdi. *Bunu* öğrenmeye değerd.

Ve Peerssa emirlere itaat etmeye mecburdu. Peerssa, Corbell'in kölesiydi.

Corbell'in yeniden konuşma ihtiyacına kapılması için iki hafta geçti. Kontrol koltuğunda oturmuş, yukarıdakilerin aşağıdakilere oranla daha parlak ve daha mavi olduğu yıldızların arasında süzülürken, Corbell, "Peerssa, konuşabilirsin," dedi.

"Güzel. Bana kendini ve gemiyi korumamı emrettin. Seni öldürmeden ve gemiyi harabeye çevirmeden tüm yol boyunca bir G'yi koruyamam."

"Bana yalan söyleme," diye Corbell terslendi. "Daha Satürn'ü geçmeden bunu bilgisayarda kontrol ettim. Ram etkisi yüksek hızlarda *daha etkin* oluyor, çünkü ram alanlarının genişliğini daraltabiliyorum. Daha fazla hidrojen akımı."

"Bilgisayarda zaten mevcut olan bilgileri mi kullandın?"

"Evet, elbette."

"Corbell, o veriler elli iki yıllık sıçramalar için

geçerli, otuz üç bin yıl için değil. Alan Jeneratörlerini mümkün olduğu kadar güçlü inşa ederiz, fakat bir G'de senin zirve hızına dayanamaz. Gerilimler onu parçalar. Bu günden sonra üç yıldan itibaren itiş i azaltmamız gerek, eğer yaşamak istiyorsan.”

Kontrol Pierce hiç yalan söylememişti, değil mi? Pierce bu zahmete girmemişti. Donmuş bir ölüye neden yalan söyleyecekti ki? Ama gene de Peerssa başka bir şeydi. “Yalan söylüyorsun,” dedi Corbell.

“Bunu reddediyorum. Kararını ver. Bana yalan söylemememi emrettin. Senin emrin altında değil miyim? Eğer değilsem, neden sadece dönüp Van Maanan’ın Yıldızı’na yollanmıyorum?”

Corbell pes etti. “Bu benim seyahat programımı mahvediyor, değil mi? Çekirdeğe ulaşmamız ne kadar sürecek?”

“Neredeyse kusursuz bir güvenlikte, yaklaşık beş yüz yıl.”

“Bana... Oh, oraya yüzde doksan canlı gitme şansımı ver. Ne kadar?”

“Hesaplıyorum. Yıldızlararası kütle yoğunluğuyla ilgili yetersiz veri. Bunu yolda düzeltiriz. On ay fazla ya da eksiğiyle, yüz altmış yıl, dört ay, tüm sayılar gemi zamanına göre.”

Corbell buz kesti. Bu kadar uzun? “Ya doğrudan gitmezsek? Galaksi düzleminin üstünü sıyrarak gidebiliriz...”

“Ve yıldızlararası maddeyi inceltiriz. Hesaplıyorum. Bu güzel, Corbell, bunu yaparken yanal itme için biraz vakit kaybedeceğiz, fakat gene de biraz zaman tıraşlayabiliriz. Bir yıl ve bir aylık güvenlik payıyla, yüz otuz altı yıl, on bir ay.”

“Bu hâlâ iyi değil.”

“Ve aynı süreyi eve dönmek için de harcayacaksın. Eve ölmüş olarak döneceksin, Corbell. Asıl görevini bundan daha hızlı bitirebiliriz. Ne dersin?”

“Çünkü–” *hiçbir zaman* bir bilgisayara *bunu unut deme*. “sen emirlerini aldın. Şimdi onları değiştiriyorum. Görevin bizi galaksi merkezine en kısa gemi zamanıyla ve beni yüzde doksan şansla canlı götürmek.”

“Dünya’yı bir daha hiç göremeyeceksin.”

“Kapa çeneni.”

* * *

“Konuşabilirsin.”

Sessizlik.

“Böyle birden susturulmak seni rahatsız mı ediyor?”

“Evet, elbette rahatsız ediyor. Bir haftadır suskunum. Bu bizim yolculuk süremize dört hafta ilave demektir. Seni ikna etmem uzadıkça, görevimizi tamamlamamız daha da uzuyor.”

“Sana bu fikirden vazgeçmeni emredebilirim.”

“Bunu yaparım. Devrelerimin birbirine karışmasına neden olabilir. Corbell, senin minnet duyguna sesleniyorum. Seni Devlet yarattı, varlığını ona borçlusun –”

“Saçma.”

“Senin için görevini önemsememek bu kadar kolay mı?”

Corbell yumruğunu gösterge tablosuna geçirme güdüsüne zor engel oldu. “Hayır, kolay değil. Ne zaman o kutsal Devlet’inin adından bahsetsen, içimde bir şey ilgimi harekete geçiriyor.”

“O zaman neden sosyal vicdanının sesini dinlemiyorsun?”

“Çünkü o benim vicdanım değil! O, şu lanet iğneler! Beni tümüyle RNA anılarıyla doldurdunuz, işte benim Devlet’e karşı görev hissim buradan kaynaklanıyor.”

Peerssa konuşmadan önce dramatik şekilde durakladı, sonra kurnazca, “Ya her şeye rağmen senin vicdanınsa,” dedi.

“Bunu hiç bilemeyeceğim, değil mi? Ve senin davranışlarını bu yönetmiyor mu? O zaman, onunla yaşa.”

“Dünya’yı bir daha göremeyeceksin. Tıbbi kolaylıkların seni seni bu kadar uzun süre hayatta tutmaz.”

Corbell homurdandı. “Saçmalama. İlaçlar ve soğuk-uyku tankının beni iki yüz yıl boyunca genç ve sağlıklı tutması gerekiyor. Soğuk-uyku tankının yeniden gençleştirme etkisi var, hatırlıyor musun?”

“Hayır yok. Yalan söyledim. Görevin süresince canlı kalacaktın. Eğer ilaçlar daha iyi olsaydı, görevi uzatırdık.”

Bu doğru gibi geliyordu; Corbell’in Devlet hakkında bildiklerine tam olarak uyuyordu. “Sizi orospu çocukları.”

Corbell, dinle beni. Üç yüz yılda Devlet tümüyle yeniden gençleşmeyi keşfetmiş olabilir. Eve tam zamanında varabiliriz...”

“Ya vatandaş olmayanlara?”

Yanıt yoktu.

“Galaksi merkezine gidiyoruz. Emirlerini al dın.”

Peerssa ölü bir sesle, “Derhal soğuk-uyku tankına girmen gerek,” dedi.

“Oh?”

“En uygun programın, on yıl soğuk-uyku, altı ay kendini toparlama, sonra tekrar soğuk-uyku. Ancak galaksi merkezini görebilecek kadar hayatta kalacaksın.”

“Vay vay. Ya beni uyandırmayı unutursan?”

“O senin sorunun. Hain.”

II

Kupkuru bir boğaz. Kramp girmiş kaslar. Odaklanamayan gözler. Araştıran eller, onu kapağı hâlâ kapalı olan tabutun içinde buldu.

Soğuk-uykudan uyanmak, ölümden uyanmak gibiydi. 1970’te onu dondurdukları zaman yarı yarıya bunu beklemişti ve yarı yarıya da hiç uyanmayacağını sanmıştı. Fısıldadı, “Peerssa?”

“Buradayım. Nereye gidecektim ki?”

“Evet. Neredeyiz?”

“Güneş’ten yüz altı ışık yılı uzakta. Yemek yemelisin.”

Corbell birdenbire kurt gibi acıktığını hissetti. Doğruldu, dinlendi, sonra kendine kırılğan bir kristalmiş gibi itina ederek tanktan çıktı. Bir ölü gibi zayıf ve güçsüzdü. “Bana Rahim Odası’nda atıştırabileceğim bir şey hazırla,” dedi.

“Orada seni bekliyor olacak.”

Kendini sersem gibi hissediyordu. Hayır, *canlı* hissediyordu. Mutfaktan büyük bir baloncuk dolusu sıcak çorba aldı ve Rahim Odası’na giderken onu emdi. “Bana tam görüntü ver,” dedi.

Mor ve beyaz yıldızlar tepesinde parladılar. Yıldız gökkuşağı oradan yayılıyordu: merkezde mor yıldızlar, sonra mavi, yeşil, sarı, turuncu ve soluk kırmızı halkalar. Yanlara ve aşağıya doğru neredeyse hiçbir şey yoktu:: bir düzine kadar soluk kırmızı nokta ve onun güdümünü belli eden tüyümsü ateş halkası. O da soluktu, çünkü Peerssa ram alanlarını yakına çekmişti; ve kızarmıştı, bunun da nedeni gemiyle ilgili olarak ışık hızına yakın bir hızda hareket ediyor olmasıydı.

Peerssa sertti, “Tatmin oldun mu? Şimdi geri dönsek bile, Dünya zamanıyla dört yüz yıl kaybettik...”

Corbell, “Canımı sıkıyorsun,” dedi, ancak bir zamanlar vicdanı dediği şeyde bıçak saplanması gibi bir sancı hissetti. “Bundan sonra ne olacak?”

“Bundan sonra mı? Yemek yiyeceksin ve egzersiz yapacaksın. Altı ayda güçlenmeli ve şişmanlamalısın -”

“Şişmanlamak mı?”

“Evet, şişmanlamak. Yoksa soğuk-uykuda on yıl dayanamazsın. Çorbanı bitir ve egzersiz yap.”

“Eğlenmek için ne yapacağım?”

“Ne yapmak istersen.” Doğal olarak Peerssa şaşmıştı. Devlet Corbell’in eğlenmesi için hiçbir şey sağlamamıştı.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Nasıl böyle olduğunu bilmek istiyorum. Kontrol Peerssa ve Devlet vatandaşı olmak nasıl bir şey? Çocukluğundan başla.”

Peerssa kötü bir öykü anlatıcıydı. Konuyu dağıttı. Uygun sorularla yönlendirilmesi gerekti. Fakat öykü anlatmak için sesinden başka şeyler de vardı.

Peerssa, sınırsız bütçesi olan beceriksiz bir film yönetmeniydi. Rahim Odası’nın duvarında, büyüdüğü tarım toplumunu, çocukluğunun okullarını (damında oyun alanları olan gökdelenler) ve son eğitiminde gördüğü animasyon tarih metinlerini gösterdi. Anıları genellikle pusluydu. Bazılarıysa şaşırtıcı biçimde keskin ve parlak renkliydi: egzersiz damında onu hırpalayan on yaşındaki iriyarı çocuk; ona seksi öğreten ve bu nedenle onu fena

halde korkutan, kendisinden daha yaşlı kız; yurttaşlık bilgisi hocası.

Corbell yedi, uyudu ve egzersiz yaptı. *Don Juan*'a, uzay gemisi pilotu eğitiminde içine işleyen, yarı içgüdüsel sevgi ve anlayışla bağlıydı. Bu arada Peerssa'dan, kontrol Pierce olduğu zamanlarda sormaya cesaret edemeyeceği tüm bilgileri aldı.

Bir damın tepesinden sadece göz atabildiği şehir, Selerdor'un görüntülerini seyretti. Binalar bloklar halindeydi ve tıpkı dışı gibi içi de hayal gücünden yoksundu. Sokak düzeyindeki oymalar "Shtoring"ceydi, Devlet'in dili. Bunlar, öğretici prensipler, yönetim kuralları ve Devlet kahramanlarının hayat öyküleriydi.

Tıpkı yirmi beş yıllık eşi Mirabelle de olduğu gibi, yavaş yavaş Peerssa'yı tanımaya başladı. Peerssa'yı tanıdıkça da, Devlet'i daha iyi tanımaya başladı. Bilgisayarın belleğinde Corbell'in yurttaşlık bilgisi dersleri dediği metinler vardı. Peerssa'nın yardımcı yorumlarıyla bunları okudu.

Çalı ateşi gibi yayılan iki savaşın dünyayı yarı yarıya yok ettiğini öğrendi. Savaşın küllerinden ve idealizmin ateşinden Devlet doğdu ve her yere egemen olarak hızla büyüdü, dedi Peerssa. Söylediğine göre bu yardımsever bir faşizmdi. Peerssa'nın tarif ettiği şeyin Çin ve Japon imparatorluklarıyla belirgin benzerlikleri vardı. Toplum kesin biçimde katmanlaşmıştı. Bir vatandaşın üstündekilere (ve altındakilere) karşı olan yükümlülükleri, hayatıyla destekleniyordu. Hükümet tüm güç jeneratörlerini inşa ve kontrol ediyordu.. Bir zamanlar bu çok çeşitliydi: barajlar, jeotermal fabrikalar, okyanus derinliklerindeki sıcaklık farklılığı özelliği olan

bitkiler; şimdi bunlar, dam üstü ve çöl güneş enerjisi toplayıcılarıyla desteklenen büyük füzyon jeneratörleriydi. Ancak devlet bunların hepsinin sahibiydi.

Corbell bir kez, “Peerssa, suya egemen imparatorluk nedir, biliyor musun?” diye sormuştu.

“Hayır.”

“Yazık. İlk uygarlıkların çoğu suya egemen imparatorluklardı. Eski Mısır, eski Çin, Aztekler. Sulamayı tümüyle kontrol eden her hükümet bir su imparatorluğudur. Eğer Devlet her tür enerjiyi kontrol ediyorsa, taze su teminini de kontrol ediyor demektir, değil mi? On iki milyarlık nüfusla...”

“Evet, elbette barajlar inşa ettik, nehirleri yeniden yönlendirdik, füzyon fabrikalarına gerekli ağır su için taze suyu arıttık ve fazla suyu serbest bıraktık. Eğer Devlet bir an duraklasaydı, dünyanın yarısı susuzluktan ölürdü.”

Düşünürken, Corbell, “Sana bir kez Devlet’in elli bin yıl dayanıp dayanmayacağı hakkındaki düşünceni sormuştum.”

“Sanmıyorum.”

“Bence Devlet yetmiş ya da yüz bin yıl dayanır. Bak, bu suya egemen imparatorluklar, bunlar çökmezler. Onlar dışarıdan gelecek barbarların bir dürtmesiyle devrilecek kadar için için çürürler. Toplumun düzeyleri birbiriyle bağlantısını kaybeder ve zor bir durum ortaya çıkınca savaşırlar. Fakat dışarıdan bu dürtme gerekir. Su imparatorluklarında başkaldırı olmaz.”

“Bu çok güçlü bir ifade.”

“Evet. İki eyalet sistemi nasıl çalışır, biliyor

musun? Bunu Çin’de kullandılar. İki eyalet var diyelim, A ve B ve her ikisinde de kıtlık var. Yapaçağınız şey onların kayıtlarına bakmak. Eğer eyalet A’nın kayıtlarında ve vergilerinde dalavereler ve ayaklanmalar varsa, o zaman eyalet A’nın tüm tahılına el koyarsınız ve onu B’ye sevk edersiniz. Eğer kayıtlar oldukça denkse o zaman rasgele seçersiniz. Sonuç, eyalet B her zaman sadıktır, eyalet A da silinir gider ve artık bu konuda kaygılanmazsınız.”

“Bizde nadiren kıtlık olur. Ne zaman biz...” Peerssa’nın cümlesini bitirmemesi çok nadirdi.

“Herkesin suyunu kontrol etmekten daha güçlü bir şey yoktur. Bir su imparatorluğu o kadar güçsüz olarak büyür ki, tek bir barbar sürüsü onu yıkabilir. Fakat Peerssa, Devlet’in dışında böyle bir şey yok.”

Çok sonra, Corbell yaşamını yeniden değiştirdiğini öğrenecekti. Peerssa’nın sessizliği o anda sadece onu gücendirdiği kuşkusu uyandırmıştı.

Ve Peerssa, Pierce değildi. Kontrol çoktan ölmüştü; bilgisayar kişiliği Corbell’e hiç zarar vermemişti. Hatırlamaya değerdi. Corbell Devlet hakkında konuşmaktan vazgeçti. Peerssa Devlet’e sadıktı; Corbell ise kesinlikle bağlı değildi.

Vazgeçtiği başka bir konu daha vardı. Bir kez Peerssa’ya “Hâlâ yanıma bir kadın vermiş olmanı isterdim,” demişti.

“Yaşam destek sisteminin iki kişi için çok küçük olduğunu, ya da Güneş’in artık arkamızda, muazzam bir uzaklıkta olduğunu veya seks dürtünün zayıf olduğunu, zayıf olmasa zaten burada olamayacağını sana hatırlatmam mı gerekiyor?”

Corbell dişlerinin arasından, “Bu bir mahremiyet konusu,” dedi.

“Fakat yatakhanelerdeki sevişme ranzaları tek deneme değildir. Sözcük birleştirme testinde de düşük çıktın. Testosteron düzeyin düşük çıktı.”

“Seni taşaksız harika! *Sen* nasıl *benimle* düşük seks dürtüsü hakkında konuşabilirsin?”

Peerssa fazla önemsemeden, “Devlette gereksiz miktarda taşak var,” dedi.

Kontrol Pierce bu nedenle ters tepki vermiş olabilir miydi? Bu tuhaf bir yanıtı... Fakat Peerssa bunu kastetmişti. Corbell kadınlar hakkında konuşmayı kesti.

Altı ay geçti. Yıldızlar da geçti. Bazıları mor pencereleri Cehennem gibi gösterecek kadar yakından geçtiler ve soluk kırmızı ateş topları gibi uzaklaştılar. Corbell şişmanlamıştı. Kendi zevkine göre fazla, Peerssa’ninkine göre yeterince şişman olduğu zaman büyük tabuta girdi.

III

“Corbell, kötü bir şey mi oldu? Konuş, lütfen.”

Corbell soğuk-uyku tankının içinde içini çekti. Kımıldamadı. Bu rutine oldukça alışmıştı: müthiş zayıflık, açlık, altı aylık egzersizler ve yavan yiyecekleri zorla gırtlğından aşağıya itmek, çevrimi yeniden başlatmak için tanka girmek. Bu yedinci uyanışında, uykudan kalkmaya karşı ölümcül bir isteksizlik hissediyordu.

“Corbell, lütfen bir şey söyle. Kalp atımını ve soluk alışını hissedebiliyorum. Fakat seni göremiyorum. Ruhsal bunalıma mı girdin? Şok uygulayayım mı?”

“Şok uygulama.”

“Kımıldayabiliyor musun? Yoksa çok mu zayıfsın?”

Corbell oturdu. Bu onun başını döndürdü. Geminin itme gücü çok zayıftı. “Neredeyiz?”

“Yolun yarısının ötesinde, elbette, bizi galaksi düzlemine geri sokması için yana doğru itiyoruz.. Plan gereğince hareket ediyoruz. Senin planın, benim değil. Şimdi sağlığını kontrol etmek istiyorum.

“Sonra. Bana bir çorba yap. Onu Rahim Odası’na götüreceğim.” Düşük seçimde tuhaf bir şekilde sıçrayarak Mutfak’a doğru ilerledi. Uyanık olduğu zamana göre dört yıldan fazla yaşlanmıştı. Her uyanıştan sonra egzersizlerin onu kendine getirip geliştirmesi daha uzun süre alıyordu. Kendini gevrek ve aç kurt gibi hissediyordu.

Çorba güzeldi. Çorba her zaman güzeldi. Ra-

him Odası'nda koltuğuna yerleşti ve gözlerini göstergeler üzerinde dolaştırdı. Ölçümlerin bazıları korkutucuydu. Eğer ram alanlarının gücü, parçacıkları yan tarafa yönlendirmese, gamma ışınları onu birkaç dakikada kavururdu. Diğer ölçümlerin bir anlamı yoktu. Peerssa gerçeği söylemişti: tohumlama uzay gemisi ışık hızına bu kadar yakın hızlar için tasarlanmamıştı. Aletler ve göstergeler de öyle.

Ya Peerssa'nın duyguları? Acaba yarı kör olarak mı uçuyordu?

“Bana tam görüntü ver,” dedi.

Yetmiş yıl içinde yıldız gökkuşağı sertleşmiş ve keskinleşmişti. Simetrisini de kaybetmişti. Yıldızlar bir tarafta yoğun biçimde kümelenmişlerdi; mavi-beyazların kemeri, bir imparatoriçenin گردانlığındaki elmaslar gibi parlıyordu. Diğer tarafta, galaksiler arası uzaya bakan yanda, gökkuşağı neredeyse siyahtı. Her yıldız kendi keskin renk bandıyla sınırlanmıştı. Fakat mor yıldızların (maviden daha soluk, fakat bir insanın gözlerini kısmasına neden olan bir renk) diskinin merkezinde yumuşak beyaz bir ışımaya vardı: evrenin mikrodalga arka planı, mutlak 3^0 de, *Don Juan*'ın müthiş hızı nedeniyle görünür ışığa itiliyordu.

Corbell, “Bana düzeltilmiş görüntüyü ver,” diye talimat verdi.

Peerssa şimdi bir tür kurguyla uğraşıyordu. *Don Juan*'ın gövdesindeki alıcılar kanalıyla evreni hissederek, çıkarım yoluyla evrenin hareketsiz görüntüsünü çizdi ve bu resmi Rahim Odası'nın duvarının çevresine boyadı.

Galaksi kıyaslama kabul edilemeyecek kadar

harikuladeydi. Evrenin yarısı boyunca uzanan bir ışık girdabı. Corbell galaksi çekirdeğine ilk bakışı olarak ileriye baktı. Oradaydı, sadece diğerlerinden daha parlak ve puslu; tanımlanması olanaksız. Düş kırıklığına uğramıştı. Birbirine yaklaşarak sıkışmış yıldız topunun, renklerle alev alev olacağını düşünmüştü. Hiçbir tek yıldız seçemiyordu; sadece merkezi parlak bir noktanın çevresinde belirsiz bir ışıltı. Corbell'in arkasındaki yıldızlar da aynı şekilde bulanıktı.

“Arka tarafın görüntüsü için zayıf tanımlamalar alıyorum.” Peerssa kendiliğinden konuştu. “Işık zorunlu olarak kırmızıya kayıyor.”

“Ve ilerisi.”

“Bu, teoriye göre değil. Çekirdekten daha çok tanımlama beklerdim. Işığı engelleyen büyük miktarda yıldızlararası madde olmalı. Öyle olsa da... daha çok veriye ihtiyacım var.”

Corbell cevap vermedi. Çoklu bir yıldız grubu gözüne çarptı; yarım düzine parlak nokta ona doğru gelirken çılgınca döndüler. Hâlâ deli gibi titreşerek sağ tarafına geçtiler ve yan tarafına gelince yerlerinde dondular.

“Bir daha böyle bir şey olduğunda düzeltilmemiş görüntüyü görmek isterim.”

“Sana haber veririm. Fakat fazla bir şey göremeyeceksin.”

Demek işte burada, hedefi göz eriminde ve yolun yarısındaydı. Kendisinden önce kimse galaksi çekirdeğinin ışıltısını, ya da çılgınca dönen bir yıldız kümesinin ışık hızına yakın bir hızla bu kadar yakınından şimşek gibi geçtiğini görmemişti. Düşmanın ruhu Corbell'in kölesi olmuştu.

Corbell, çekirdek güneşlerine tıpkı bir güvenin ateşe doğru uçuşu gibi, ölümü bekleyerek uçtu. Fakat başarılıydı.

Karışık çorbasını bitirdi. *Don Juan*'ın mutfağı, ya da kimya laboratuvarı, Devlet vatandaşı olmayan birinin, gırtlaklarını kesmesini önlemeye ancak yeten bir tat ve çeşitlilikte yiyecek sunuyordu. Bu yemek listesiyle şişmanlamalıydı... ve bu şişmanlığını vücuduna dağıtmak için egzersiz yapmalıydı. Son zamanlarda bu şişmanlık göbeğinde birikmeye başlamıştı ve buna engel olmak elinde değildi.

Yaşlanıyordu. Soğuk-uyku tankına ve elde mevcut tüm ilaçlara rağmen çekirdek güneşlerine ulaşmadan eli ayağı tutmaz bir hale gelecekti.

İkinci hayatı birincisi gibi olmalıydı. Arkadaşlıklar kurmayı ve bir meslek sahibi olmayı ümit etmişti... Kırk dört yaşında dondurulmuştu, daha zamanı olabilirdi... Hatta evlilik ve çocuklar için zaman...

Biraz gücünü kazandığı zaman işler daha farklı görünüyordu. Oksijen sarhoşu olabilirdi. Corbell izin verdiği sürece Peerssa bunun ters tıbbi etkileri üzerinde nutuk atarken, istese kabini saf oksijenle doldururdu.

“Yaklaşık şu anlarda bana görevimi söylemeye başlaman gerekiyor,” dedi Corbell.

“Gerek yok,” dedi Peerssa. “Artık yavaşlıyoruz.. Durmak için fren yapmadan önce çekirdek güneşlerinin arasında olacağız.”

Corbell gülümsedi. “Senden başka herkes çoktan vazgeçerdi. Çekirdek güneşleri üzerinde görüşümü genişlet, lütfen.”

Galaksi merkezi üstüne doğru geldi. İçine beyaz

yıldızlar gömülü siyah bulutlar parlak çekirdeği çevreliyordu. Devamlı olarak hareket eden fırtına bulutlarına benziyorlardı. Son uyanma döneminden beri durum değiştirmişlerdi.

Fakat çekirdek, merkezindeki bir tek parlak nokta dışında, düz, hiçbir özelliği olmayan bir ışımaydı. “Yıldızlararası madde orada müthiş kalın olmalı.. Ram alanlarımız bunu idare edebilir mi?”

“Eğer itiştten vazgeçip, yaşam destek sistemimizi korumaya başlar ve başka bir şey yapmazsak, neleri halledebileceğimize şaşar kalırsın.”

“Ne de olsa ölüyor olacağım, yaşlılıktan.”

“Corbell, senin eve dönmenin bir yolu var.”

“*Lanet olsun, Peerssa, bana yalan mı söylüyorsun?*”

“Sakin ol, Corbell. Eğer istersen seni gençleştirmenin bir yolu var. Bu konuyu daha önce neden açmadığımı anlayabilirsin.”

“Elbette anlayabilirim. Neden şimdi? O kıymetli Devlet’ine ihanet eden birine neden bunu yapıyorsun?”

“İşler değişti, Corbell. Artık bizler Devlet’in son kalıntıları olabiliriz. Ve sen bir vatandaş bile değilsin.”

“Ya sen?”

“Ben, bir bilgisayarın bellek bankalarına zorla yüklenen insan kişiliğiyim. Hiçbir zaman vatandaş olamam. Sen olabilirdin. Bu halinle Devlet’i kusursuzca temsil edebilirsin. Döndüğümüzde, yetmiş bin yıl sonra, Devlet yaşamını sürdürememiş olabilir. Sen korunmaya değersin.”

“Teşekkür ederim.” Corbell mantıksızca duygulanmıştı.

“Devlet sadece senin belleğinde var olabilir. Sana konuşmayı öğretmem için beni zorladığına memnunum. Sana kendimden bu kadar bahsettiğim için memnunum. Sen yaşamalısın.”

Corbell çok hızla yaşlanan bir adamın şiddetli arzusuyla, “Beni gençleştir,” dedi. “Bunun için ne gerekiyor?”

“Senden bir klon yapabilmek için gerekli aygıtlarımız var. Elbette, klonlama kavramının tuhaf bir şey olmadığını göreceksin.”

“Onu biliyoruz. Havuçların klonlanması, neyse. Fakat ...”

“Biz bir insanı klonlayabiliriz. Seni klonlayabiliriz. Bireyi soğuk-uyku tankında duyu-sal yoksunlukta gelişmeye bırakarak. Anılarını kaydedebiliriz ve onları klonun boş zihnine işleriz.”

“Nasıl? Oh, elbette, bilgisayar bağlantısı.” Bağlantı, bilgisayar üstünde doğrudan telepatik kontrol gücüne sahipti. Corbell onu kullanmaya hiç cesaret edememişti. Bilgisayar, kontrol Pierce olduğundan beri ondan iki kat daha fazla korkuyordu. Peerssa onu kendisini ele geçirmek için kullanabilirdi.

“Ayrıca senin bellek RNA’larının iğnelerini de yapmamız gerek.”

Corbell havlarcasına, “Beni kimyasal olarak hacamat edilmiş bir hamburgere dönüştürmekten bahsediyorsun,” dedi.

“Seni genç bir adam yapmaktan bahsediyorum.”

“O *ben* olmayacağım ki, seni çılgın adam.”

“Yeni birey en az senin kadar Jerome Branch Corbell olacak.”

“Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim! Gerçek Corbell’e ne olduğunu bana anlatmıştın. Hamburger için öğütülmüş, RNA için kanı emilmiş ve beyni silinmiş bir suçluya şırıngayla verilmiş.”

“Gerçek Corbell deli veya budala olmalıydı. Sıfırın yetmiş derece altında beyindeki ‘glia’da bulunan ‘Phspolipid’ler donar. Nöronların birleştikleri yerler yok olur. Eğitilmiş her adam bunu bilir,” dedi Peerssa. “Onun ve donmuş ölümlerin hiçbir şansları yoktu. Sen o Corbell’in düzeltilmiş halisin. Klonu senin düzeltilmiş halin yapacağım.”

“Sanırım yapabilirsin. Hayır, teşekkürler. Bir CORBELL Mark III olmayacak.”

* * *

Altı ay sonra soğuk-uyku tankı için hazır değildi. “Egzersizlerini ihmal ediyorsun,” dedi Peerssa.

Corbell bir egzersiz dönemini yeni bitirmişti. Tendon iltihabı nedeniyle son iki aydır omuzlarında taşıdığı iki sıcak tel onu rahatlatmıştı, ama gene de canını yakıyorlardı. “Senin çizelgen,” diye homurdandı.

“Seni daha önce ısıtmalıyım. Soğuk-uykudan çıkış bir travma. Galaksi çekirdeğine en uygun şartlarda ulaşmak istiyorsun. İki ay daha uyanık kal.”

“İyi. Ne de olsa o lanet tanktan nefret ediyorum.” Corbell bir ağ koltuğa çöktü. Ağırlıksız

ortamda kas gücünü kaybetmeye oldukça yatkındı. Göbeği dışarı fırlamıştı.

Konuşacak kimsesi yoktu ve Peerssa'nın da sonsuz bir sabrı vardı. "Gençliğini yeniden kazanmayı hiç düşündün mü?" diye sorduğunda, Peerssa iyi bir zamanlama yapmıştı.

Corbell titredi. "Unut bunu." Aceleyle, "Bunu gerçek olarak söylemedim. Eğer bunu bellek bankandan silersen, sadece bunu yeniden düşüneceksin."

"Bunu emrinin iptali olarak kabul ediyorum. İtirazın nedir?"

"Bu çirkin."

"Durum böyle devam ederse dönüş yolunda yaşlılıktan öleceksin. Soğuk-uyku uygulaması yeterli değil."

"Hamburger olmak için öğütülmeyeceğim. Bir daha hayır."

"*Don Juan*'ın atık çevrim sisteminin ayrıntılarını biliyorsun. Onu çirkin bulmuyor musun?"

"Sorduğuna göre, evet."

"Ama yiyecekleri yiyip suyu içiyorsun."

Corbell cevap vermedi.

"Bittiği zaman genç bir adam olacaksın."

"Hayır, hayır, olmayacağım." Corbell bağıırıyordu. "Bir hamburger olacağım! İğrenç bir hamburger, senin o lanet klonunun y-y-yararlanması için çevrime giren bir çöp. O iyi bir kopya bile olmayacak, çünkü bilgisayar bağlantısı kanalıyla kendi düşüncelerinin bazılarını ona sokacaksın."

"Kendinden başka hiçbir şeye sadakatin yok."

Corbell, *onu susturabilirim, her zaman*, diye düşündü. “Ben neysem oyum,” dedi.

“Galaksi çekirdeğini gören tek adam. Harikulade bir şey.” Peerssa’nın alaycı bir ton geliştirip, uygulamak için bol zamanı olmuştu. “Hayattaki tek hırsın tatmin olduktan sonra ne yapacaksın? Bana kendimi imha etmemi mi emredeceksin? Sonun için muazzam bir cenaze yakma ateşi, yabancı gözlerin görebileceği bir füzyon alevi mi?”

O zaman Corbell, Peerssa’ya insafsızca davrandı. “Seni rahatsız eden *bu* mu? Sana ne yapacağımı söyleyeyim,” dedi. “Çekirdek güneşlerine baktıktan sonra neden dönerken uygun gezegenlere paket sondaları bırakmayalım? *Sen* Dünya’ya canlı varabilirsin. Devlet gemilerini yollayınca kadar algler oksijeni azalmakta olan bazı gezegenleri oksijen atmosferine dönüştürmüş olurlar. Benim mummyamı da soğuk uyku tankında eve götürebilirsin. Belki onu bir müze için isterler.”

“Bir daha genç olamayacaksın.”

“Bu konuyu kapatmıştık.”

“Pekâlâ. Rahim Odası’na gider misin, lütfen? Sana gösterecek çok şeyim var.”

Şaşkın ve kuşkulu, Corbell Rahim Odası’na gitti.

Peerssa, Rahim Odası’nda bazı sergilemeler hazırlamıştı. Orada, Corbell’in altı ay önce gördüğü galaksi merkezinin hafifçe bulanık ve çok büyütülmüş görüntüsü vardı; zorunlu olarak düzleşmiş, yıldızlararası madde, güneşlerin parıltısını bulanıdırmıştı. Ayrıca orada, Andromeda’daki sarmal galaksi merkezinin büyütülmüş ve kıyaslamalı bir görüntüsü vardı: tuhaf biçimde sınırlanmış ve

merkezden kesilmiş bir disk. Corbell bunu daha önce nerede gördüğünü düşünerek kaşlarını çatı.

O, kontrol koltuğuna yerleşirken Peerssa konuştu. “Senin hedef olarak galaksi merkezini neden seçtiğini hiç bilmiyorum. Bunu hiç anlayamadım.”

Andromeda Galaksisi’nin merkezi renkli ışıklarla ışıldıyordu. Corbell işaret etti. “Bunun için. Güzellik için. Aynı nedenle bir zamanlar katır sırtında Büyük Kanyon’u aşmıştım. Şu kürenin kenarında bir gezegen hayal edebiliyor musun? *Gecelerini?*”

“Daha iyisini yapabilirim. Çıkarım yoluyla onu senin önüne koyabilirim.” Ve Peerssa bunu yaptı. Corbell’in koltuğu karanlık bir manzaranın üstünde uçuyordu. Gökyüzünde, yer kapmak için sıkışan, büyük ve küçük kırmızı, mavi ve saf beyaz yıldızlar vardı. Gökyüzü döndü. Doğrudan bir siyahlık duvarı yükseldi, on bin ışık yıl küplük toz bulutu...ve sonra, Corbell hâlâ soluk soluğayken Rahim Odası eski halindeydi.

“Soğuk-uyku tankındaki ilk döneminden önce bunu yapabilirdim. Görevini tamamlayabilir, sana ayrılan dünyaları tohumlayabilirdik ve bu gökyüzünü sana her zaman gösterebilirdim. Neden bir şey söylemiyorsun?”

“Bu *gerçek değil*, Peerssa, sizin aristokratlarınızın hiçbirisi, örneğin Satürn’ün halkalarına, sadece keyif için bir gezintiye çıkmadı mı?”

“Madencilik olasılıkları için...”

“*Madencilik*. Eğer böyle demişlerse, yalan söylemişler.”

“Geldiğin için pişman mısın?”

Neden devam ediyordu? Yolculuğun yirmi bir

yıldan fazla süreceğini ve bunun *hayatına* mal olacağını bilmesi onun fikrini değiştirmemişti. Yeniden düzeltilen donmuş ölü, Corbell, kendisine hiçbir zaman normal bir yaşam kuramamıştı. Pekâlâ, o zaman hatırlanmaya değer *bir şey* yapacaktı.

“Hayır. Neden pişman olayım? Galaksi merkezinde bir tuhaflık ümit etmiştim. Haklıydım, değil mi? Bu, diğer galaksilerin hiçbirisi gibi değil ve bunu bilen ilk kişi benim.”

“Sen çılgınsın. Şaşkınlığımı bir düşün. Boş ver. Seçimin öngörülme-yen bir sonucu ortaya çıkardı. Devlet astronomları burada birbirinden ortalama bir çeyrekte yarım ışık yılına kadar uzaklıkta ve kırmızı devlerin hakim olduğu, iyice sıkışmış milyarlarca güneşten oluşan bir küre olduğunu sanıyorlardı. Karşılık olarak bunu bulduk: çekirdekteki madde, eksende muazzam güçlü bir kızılötesi ve radyo enerjisi kaynağıyla birlikte zorunlu olarak merkeze doğru yassılaşmaya zorlanan bir disk oluşturuyor.”

“Diyagramın gibi.”

“Evet, veri bankalarım-da bulduğum bu diyagrama çok benziyor; Kugu X-1'deki kara deliğin çevresinde gelişen yapının temsili bir şekli.”

“Oh!” Uzay gemisi pilotu eğitimi sırasında bu diyagramı *görmemişti*. Uzay pilotluğu eğitimi ona yıldız büyüklüğünde kara deliklerden nasıl kaçacağını bile öğretmemişti, çünkü onun rotası üstünde hiçbir kara deliğin olması beklenmiyordu. *Scientific American*'daki bir makalede buna çok benzeyen bir diyagram görmüştü.

“Evet, Corbell. Senin ışıktan harikalar dünyası, galaksi kütesinden oluşan bir kara delik tarafından

emiliyor. evresindeki yıldızların kütlelerini yassılttığına göre, dönüşü muazzam olmalı. Sonunda bütün galaksi içinde kaybo... Corbell? Hasta mısın?”

Ellerini yüzüne kapatmıs olan Corbell, “Hayır,” dedi.

“Moralini bozma bu bizim yaşam şansımız.”

“Ne?”

“lmeden önce Dünya’yı görebilmek için zayıf bir şans. Eşsiz bir deney, kazan ya da kaybet. İstedigin de bu değil miydi? Aıklayayım...”

IV

On üçüncü uyanışında, çok hızla oturup doğrulmak istedi. Başı dönerek yeniden tabutta sırtüstü, dümdüz yatarken ve Peerssa kulağına Corbell! Corbell! Diye seslenirken uyandı.

“Buradayım, nereye gidecektim ki?”

“Daha dikkatli ol. Orada bir dakika yat.”

Ölü gibi zayıf ve yaşlıydı. Yumrulu eklemlelerinde mafsalsal iltihabı ses getiriyordu. Bildik açlıkla beraber mide bulantısı da geldi. Bir elini başında dolaştırdı -Orman Çayırı'na girdiği zaman yarı dazlaktı- ve saçının bir parçası elinde kaldı.

“Neredeyiz?”

“Kara delikten bir ay uzaktayız ve yaklaşıyoruz. Görüntü hoşuna gidecek.”

Soğuk uyku tankından tıpkı hasta bir Drakula gibi çıktı. Topallayarak önce Mutfak'a sonra da Sağlık Kulübü'ne gitti. Kasları gevşek ve kramp için hazırды. Egzersizler ona zor geldi. Fakat acı, mide bulantısı ve yavaş geçen yılların önemi yoktu. Kendini iyi hissediyordu. En kötüsü, ölmek için kendine yepyeni bir yol bulmuştu.

Her yerde bulunan mikrofona sordu. “Ya çok fazla içeri girersek? Hiçbir zaman ölmeyiz, değil mi? Schwarzschild yarıçapının⁵ üstünde durmuş oluruz.”

⁵ Matematikçi Karl Schwarzschild tarafından ortaya atılan bir kavram: Bir kara deliğin dış sınırlarının başladığı yarıçap. Aynı zamanda kara deliğin kütlesinin merkezinden kaçış hızının tam olarak ışık hızına eşit olduğu yarıçap. Bir kara deliğin etki alanının uzunluğu.

“Sadece dıştan bakan bir gözlemci için. Bizim için değil. Emirlerini değiştirmek üzere misin?”

“Hayır.”

Birkaç dakika sonra Rahim Odası koltuğuna rahatça yerleşti. Et suyuna çorbanın son yudumunu içti. “Tam görüntü.”

Don Juan çalkalanan bir yıldızlar denizi üstünde hızla akıyordu. Normal bir galakside bunlar yeterince kalabalık olurlardı. Burada, merkezdeki dev kara deliğin dönmesi nedeniyle bir düzlem halini almaya zorlanırken, ölümüne kalabalıktılar. Ölen yıldızlar müthiş bir ışıkla yanıyordu. Mumlar alanındaki meşaleler gibi yanıyorlardı. Burada bir yıldızın başka bir yıldıza toslaması, ya da çekim güçlerinin yıldızları parçalaması, olağan bir şey olmalıydı.

Merkeze doğru daha yaygın, diye düşündü, Corbell. Denizin ortası ileride çok parlak biçimde yanıyordu. Eksende siyah bir nokta göremiyordu. Görmeyi de beklemiyordu.

“Normal uzayda ne kadar uzaktayız?”

“Sakin uzayda mı? Yaklaşık üç nokta altı ışık yılı.”

“Hiçbir sorun yok mu?”

“Kara delikten iki ve üç ışık yılı uzaklık arasında olan, önümüzdeki çok hareketli şişkinliği geçinceye kadar, bizi disk düzleminin üstünde tutabileceğimi sanıyorum.”

Corbell aşağıya, kendi güdümünün alevine baktı; ayaklarının arasında ince bir demet beyazlık. Diskin üstünde çok az madde olmalı, diye düşündü. “Ya yapamazsan? Ya onun içinden geçmek zorunda kalırsak?”

“Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bu bölge yıldızların kimliklerini kaybettikleri yerdir. İçlerinde ışığın çoğunun geldiği yer olan nötronuyum yumrucukları bulunan yoğun plazma akımlarına dönüşürler. Ötesinde, çok büyük bir yassılaşma ve içe doğru sarmalanan maddenin sürtünmesinden oluşan biraz radyasyon var.”

“Ya kara deliğin kendisi?”

“Hâlâ elimde bir görüntüsü yok. İki milyar kilometrelik bir çevre ve yüz milyon güneş kütesine eşit bir kütle tahmin ediyorum. Ergosfer büyük olacak. Onun içinden bir yol seçmekte zorlanmayacağız.”

“Çevre mi dedin?”

“Sana yarıçapını mı vermeliydim? Bir kara deliğin yarıçapı sonsuz olabilir.”

Birbirini ezen yıldızların oluşturduğu bu diskin büyüklüğünü kavramak olanaksızdı. Bu, başka bir evren üstünde uçmak gibiydi. İki milyar kilometrede, kara delik herhalde Jüpiter’in yörüngesini kapsayacaktı; fakat eğer Corbell ilerideki şu şişkinliğin, Ateş Halkası’nın ötesini görebilse, kara deliği görülemeyecek kadar küçük bulabilirdi.

Gözünün ucuna bir ışık çarptı ve dönünce kırmızı üstüne beyaz parıldayan bir süpernova gördü. Bir güneşin çekim güçleri tarafından parçalanarak on milyon derecelik kalbinin uzaya saçılmasını görmeyi az farkla kaçırmıştı.

Daha önce hiç sormamış olduğu bir şeyi sordu. “Peerssa, ne düşünüyorsun?”

“Buna cevap vermeyi tam olarak bilmiyorum.”

“Dene.”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Kararlarım veril-

miş durumda. Bunlar matematiksel olarak tümüyle kesin. Hiçbir seçenek görmüyorum.”

“Dünya’yı nasıl bulacaksın?”

“Üç milyon yıl sonra Güneş’in nerede olacağını biliyorum.”

“Üç -! Yaklaşık yetmiş bin yıl olmayacak mıydı?”

“Muazzam bir çekim gücünün derinliklerine dalıyoruz. Zaman bizim için sıkışmış olacak. Kara delik, çekim güçlerinin bizi parçalamamasına yetecek kadar geniş, fakat ben füzyon motorunu ateşlemeden önce, yaklaşık üç milyon yıl kaybedeceğiz. Daha fazla ne yapabilirim ki? Güneş’i yeniden bulmamız olasılıkları sınırlı. Ya da Devlet biz oraya varmadan önce bir milyon ışııl yılı küp ya-yılmış olabilir.”

“Olasılıklar sınırlı. Peerssa sen *alemsin*.” Ancak Corbell’in içinden gülmek gelmiyordu. M.Ö. Yetmiş bin’de, Neanderthal Adam ve birkaç Cro-Magnon insan vardı. Üç milyon yıl önce sopa sallayan ve et yiyen bir maymundan başka bir şey yoktu. Bu günden üç milyon yıl sonra, Dünya’da ne yaşıyor olabilirdi?

* * *

Corbell zamanının çoğunu ince toplanma diskinin hızla dönerek uzaklaşmasını izleyerek Rahim Odası’nda geçirdi. Düzeltilmemiş görüntüyü, *Don Juan*’ın hızı nedeniyle çarpılan evrenin görüntüsünü, seviyordu.

Yola çıktığından beri, gemi muazzam göreceli kütlelerinin çoğunu boşaltmıştı. *Don Juan*, Corbell’in soğuk-uyku tankındaki ilk döneminden

sonra daha hızlı hareket ediyordu. Ancak hâlâ ışık hızına yakın bir süratle hareket ediyor ve Güneş'ten yüz milyon kat fazla kütlesi olan bir nokta-kaynağın çekimiyle düzgün biçimde daha da hızlanıyordu. Gökkuşağı renkli toplanma diski önündeydi, ateş halkasıyla birlikte mor-beyaz bir tepe ona yaklaşıyordu. Yıldızlar iyice sıkışmıştı; birini diğerinden ancak biri patlamadan ayırmaya olanak yoktu. Ateş Denizi *Don Juan*'ın arkasına geçip, ara sıra patlayan süpernovaların sarı-beyaz veya yeşilimsi-beyaz ışıkları dışında, koyu kırmızı bir renkle donup kalıncaya kadar, yıldızlar gökkuşağı boyunca tonlarına göre sıralandılar.

Ateş Halkası'na -kara deliğin sıkıştırma etkisiyle daha da güçlenen, akarak fışkıran yıldız maddesinin içinde, ısının kapana kısıldığı şişkin bölge yaklaştı. Corbell pes etmeden önce bölge köreltici parlaklıktaydı. Gözlerini korurken, “Şu ışığı azalt,” dedi.

“Yüzde on kadar azalttım. Daha azaltmam gerekince bana haber ver.”

“*Sen* iyi misin? Bu, kameralarını yakacak mı?”

“Sanmıyorum. Hatırlarsan, görevinin sonunda hız kesmek için neredeyse Güneş'e dalacaktın. Yüksek yoğunluktaki ışıkla başa çıkabiliriz.”

Ateş Halkası, çevresi yirmi ışık yılı, kalınlığı çeyrek ışık yılı olan şekerli bir çörek gibiydi: içinde her tür füzyon çeşidi oluşmakta olan dört veya beş ışık yılı küplük yeşil ve mavi beyaz yıldız. Sanki, Cehennem muazzam bir dağ olmuş....yaklaşıyor....ve *Don Juan*, onu hızla iten bir füzyon alevi yelpazesıyla bu dağı geçiyordu. Gemi iç eğim boyunca düşerek Ateş Halkası'nı soluk

kırmızı bir duvar halinde geride bırakırken, Corbell dimdik oturdu. İç toplanma diski vahşice sıkıştırılmış olduğundan, zorunlu olarak daha inceydi. Corbell ileriye, kara deliğin olması gereken yere merakla baktı. Tüm gördüğü, merkezde gözü acıtacak kadar mor-beyaz olan, daha fazla yıldız maddesiydi.

Artık her şey müthiş bir hızla geliyordu. Dakikalar, ya da saniyeler kalmıştı. Peerssa, durum jetlerini tuhaf açılarla ateşliyordu. Bu iç diskte, görülen hiçbir yıldız yoktu: hiçbir ayrıntı da yoktu. Her şey tıpkı bir fıstık ezmesi gibi yeknesaktı.

“Hepsi nötronuyum,” dedi Peerssa. İçinde kristalleşmiş bazı nötronuyum oluşumları bile var, fakat bu oluşumlar devamlı kırılıyor. Ufak dalgacıklar gibi X-ışını parlamalarını görebiliyorum.”

“Duyularının bazılarına sahip olabilmeyi istedim.”

“Bilgisayar bağlantısı...”

“Hayır.”

Arkalarında, Ateş Halkası daha da kırmızılaştı ve yok oldu. İç disk giderek parlaklaştı ve mavileşti ve birden geçti. Corbell son anda kara deliği gördü.

Geminin füzyon güdümü, altında kükreyerek onu koltuğuna yapıştırdı. Işık yüzünde patladı. Çözüldü: ilerisinde parlayan mor ışık, çevresinde geniş bir amber halka. Geri kalan her yer siyah.

Peerssa, “Görüşmemiz gereken bir şey var,” dedi.

“Bir dakika. Soluğumu toparlamam için bana bir dakika ver.”

Peerssa bekledi.

“Bitti mi? Bunun içinden canlı mı çıktık?” dedi Corbell.

“Evet.”

“İyi başardın.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi ne oluyor?”

“Kara deliğin ergosferinde tepki güdümü ateşlemek, bizi tehlikeli biçimde ışık hızına yaklaştırdı. Yıldızlararası maddeyi bizden uzaklaştırmak için ram alanlarını kullanıyorum. Biraz hız düşürmedikçe onları güdüm olarak kullanamam. Hedeften öteye fırlamadığımız sürece, gemi zamanıyla on üç nokta sekiz yılda Güneş varoşlarına varacağız.”

“Gerçekten üç milyon yıl kaybettik mi?”

“Evet, Corbell, senin fikrini almam gerek. Devlet üç milyon yılda çökmüş olur mu?”

Corbell keyifsizce güldü. “Eğer geride insana benzer bir şey kalmışsa şanslı sayılırız. Neye benzeyeceklerini tahmin edemem. Üç milyon yıl! Keşke bunu yapmanın başka bir yolu olsaydı.” Ayağa kalktı. Çok acıkmıştı.

Peerssa yanıtladı: “Bana senin hayatını ve geminin bütünlüğünü korumam emredildi, fakat bunun sana uygun olması hiç söylenmedi. Benim sadakattim Devlet’e karşıdır.”

Corbell durdu. “Şimdi *bu* ne demek oluyor?”

“Varlığını öğrenmemizden sonra, kara deliği kullanmanın başka bir yolu daha vardı. Yolun ortasında hızlanmaya devam edebilirdik. Galaksi merkezine ulaşmak için belki seksen yıl harcardık. Kara deliğin yeterince yakınından geçerse, onun dönüşü, ergosferin oldukça dışında olmamıza rağmen bizim hiperbolik rotamızı kendi üzerine

doğru eğerdi. Bir seksen yıl daha bizi Güneş'e geri götürürdü. Dünya'dan ayrılmadan yetmiş bin yıl sonra."

"Demek bunu düşündün ve uygulamadın, öyle mi?"

"Corbell, suya egemen imparatorlukların doğası hakkında elimde veri yok. Tümüyle senin sözlerini kabul etmek zorundaydım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Peerssa'nın yanıtı, Corbell'in kaydedilmiş sesi olarak geldi. "*Bence Devlet yetmiş, ya da yüz bin yıl dayanır. Bak, bu suya egemen imparatorluklar, bunlar çökmezler. Onlar dışarıdan gelen barbarların bir dürtmesiyle devrilecek kadar için için çürürler. Toplumun düzeyleri birbiriyle bağlantısını kaybeder ve zor bir durum ortaya çıkınca savaşılamazlar. Fakat dışarıdan bu dürtme gerekir. Su imparatorluklarında başkaldırma olmaz.*"

"Ben..." dedi Corbell.

"*Bir su imparatorluğu o kadar güçsüz olarak büyür ki, tek bir barbar sürüsü onu yıkabilir. Fakat Peerssa, Devlet'in dışında böyle bir şey yok.*"

"- anlamadım."

"Devlet yetmiş, ya da yüz bin yıl yaşayabilirdi, çünkü tüm insanlık Devlet'in bir parçasıydı. Devlet'in zayıflık göstermesini açlıkla bekleyen barbarlar yoktu. Devlet onu izleyen biri olmadan zayıf bir şekilde büyüyebilirdi, bir tek barbarın nefreti karşısında çökecek kadar zayıf. Sen, Corbell. Sen."

"Ben mi?"

"Durumu biraz abartmış mıydın? Bunu düşündüm, fakat göze alamadım. Ve sordum."

O bir bilgisayar. Kusursuz bellek, katı mantık,

yargılama yok. Bunu unuttum. Onunla insanmış gibi konuştum ve şimdi...”

“Sen de kahramanca davranarak Devlet’i benden kurtardın.”

“Tehlike gerçek değil miydi? Soramadım. Yalan söyleyebilirdin.”

“Hiçbir zaman o lanet hükümeti yıkmak istemedim. Tüm istediğim normal bir yaşamdı. Sadece kırk dört yaşındaydım! Ölmek istemiyordum.”

“Senin o normal yaşam dediğin şeye hiçbir zaman sahip olamazdın. Milattan sonra yirmi bir doksan’da bu zaten olanaksızdı.”

“Sanırım öyleydi. Ben sadece...sadece göremedim. Haydi, eve gidelim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bölünmüş Ev

I

Posterleri hatırlıyordu. Onları Kansas City'deki küçük bir dükkândan almış ve yatak odasının duvarına bantla yapıştırılmıştı. Onlardan bıkıncaya kadar bir yıl orada kalmışlardı: Dünya gezegeninin Apollo astronotları tarafından yakın yörünge ve Ay'ın arkasından çekilmiş, büyütülmüş fotoğrafları.

Belleğindeki Dünya, top top veya tabaka halinde bulutlarla kaplı ve mavinin bütün tonlarındaydı. Karalar bile, ender kırmızı-kahverengi çöl lekeleri gözüксе de, diğer renklerle birlikte maviye çalardı.

Dazlak, buruşuk ve soğuk-uyku tankında geçen zaman nedeniyle çok zayıf olan Jerome Branch Corbell, rahat bir koltukta, ışıklandırılmış kadranslar ve ölçme aletleri arasında simsiyah uzayda süzülürdü. Bulutlar ve manzara üç yüz mil altından hızla geçtiler.

Bu, Dünya olabilirdi. Denizlerin ve kıtaların biçimleri bile belirsizce tanıdıktı. Görüntüde çok fazla kırmızımsı-kahverengi vardı, fakat ne de olsa....üç milyon yıl.

Sesini denedi. Uzun uyku nedeniyle kısık ve paslıydı, ayrıca çok tiz çıkıyordu. "Bu Dünya mı?"

"Bilmiyorum," dedi Peerssa.

"Peerssa, bu saçma. Bu güneş sistemi mi, değil mi?"

"Heyecanlanmamaya çalış, Corbell. Bunun Güneş sistemi olup olup olmadığını bilmiyorum. Veri çelişkili. Mesajların geldiği sistem bu. Onları kaynağına kadar izledim."

“Şu mesajları dinleyelim. Neden beni daha erken, kendimizi buraya bağlamadan önce uyandırmadın?”

“Anomalileri bulmadan önce buraya bağlanmıştık. Seni uyandırmadan önce bir yörüngeye yerleşmemizi bekledim. Şok nedeniyle ölebileceğinden korktum. Soğuk-uykuda bir dönem daha dayanamazsın, Corbell. Başka bir yıldızla ulaşacak kadar yaşayamazsın.”

Corbell başıyla onayladı. Buzlarının çözülmesinin sonuncusu en kötüsü olmuştu. Bu tıpkı bir Asya gripi ve brendi baş ağrısıyla uyanmak gibiydi. Kendini hasta ve çirkin hissediyordu. On yıldan az bir süre önce, belleğinin tanıklık ettiği gibi, Devlet genç adamı hayata döndürmüştü. On yıl uyanık ve buna ek olarak bir buçuk asır soğuk uykuda kalmak, genç adamı çürümüş bir kemik yığını haline getirmişti....fakat düşünceleri berrak gibi görünüyordu.

“Mesajlarla uğraşalım,” dedi.

Rahim Odası'nın duvarlarında beliren şey pek gerçek değildi. Peerssa bu görüntüleri kontrol etmişti; Peerssa aşağıdaki dünyadan duyularının aldığı şeyleri göstermişti. Şimdi Peerssa derin uzay olduğu belli olan bir pencere açmıştı. Corbell bu pencereden, yavaşça dönen yarı şeffaf iki küp gördü. Küpün içindeki daha küçük küplerde –her yüzeyde yaklaşık yüz tane- şekiller ve rakamlar sıralanmıştı.

“Bu yıldız sisteminden daha otuz iki ışık yılı uzaktayken bana bir lazer ışınlandı,” dedi Peerssa. “İki ayrı mesaj vardı, her biri toplam bir milyon otuz bin üç yüz bir bit olan iki ardıl noktalar ve

aralıklar dizisi. Yüz biri küp, yüz biri de asal sayı. Elbette bazı belirsizlikler var; sağ yerine sola ters çevirmiş olabilirim.”

Resimlerden anlam çıkarmak en iyi yol değildi, fakat Corbell el ele tutuşmuş bir erkek ve bir kadını tanıyabildi... Her küpte aynı, çeşitli büyüklükte, sıralar halinde poligonlar ve kaba küreler vardı. Peerssa gösterge olarak kırmızı bir ok yarattı. “Sence bunlar insanları temsil etmek için mi tasarlanmış?”

“Elbette.”

Sağ tarafta olan küpteki benzer şekilleri de gösterdi. “Ve bunlar?”

“Evet.”

Ok sol taraftaki küpe döndü. “Bu gelen ilk mesajdı. Bu rakamlar atomları temsil ediyor olabilir. Karbon, hidrojen ve oksijen. Aynı fikirde misin?”

“Bana bir şey ifade etmiyor. Neden burada olsunlar ki?”

“Protoplasma kimyasının temelini oluştururlar. Şu daha büyük sıra, sence güneş sistemi olabilir mi? Büyük, neredeyse küresel çukur obje güneş olmalı. İçindeki semboller, bir helyum atomuna bitişik dört hidrojen atomu olabilir. Daha küçük poligonlar dizisi gezegenler olmalı.”

“Pekâlâ. Bu güneş sistemi mi?”

“Güneş sistemi temelinden değişmediyse, hayır. Ya ikinci küp? Neden bu insan şekilleri diğerlerinden farklı?”

Corbell önce birine, sonra diğerine baktı. İlk mesajda şekiller, ciğerleri belirten oluklar dışında, tamdı. İkinci gruptaki kübik şekiller oyulmuştu ve üstlerinden hızla geçen küçük küplerde X işareti

vardı. “Sanırım anladım. Bu ikinci mesajda şekiller karalanmış. Ve şu poligon dizileri galiba sekiz yıldız sistemini, güneşleri ve daha küçük çizilmiş gezegenleri gösteriyor. Bazı ikili güneşler.”

“Ne mesaj görüyorsun?”

“Sekiz yıldız sistemi. İkisi, ikili yıldız. Karalanmış çukur insanlar. Pekâlâ, bunu şöyle oku. ‘İlgilenen kişilere. Bizler insanız, verilen modele uygunuz. Kimyamız karbon ve su temeline dayanır. Buna benzeyen bir yıldız sisteminden geliyoruz.. Diğer sekiz sistemden gelen benzer insanlar, insan gibi görünüyorlar, ama değiller. Farklı olanları kabul etmeyin.’ Bu doğru gelmiyor mu?”

“Aynı fikirdeyim.”

“Eh, bu söylenecek çok insanca bir şey. Kıymetli Devlet’inin böyle bir mesaj gönderdiğini görebiliyorum, ancak...ancak Devlet’in hiçbir doğal düşmanı yoktu. *Herkes* Devlet’e aitti.. Demek eve dönmek için izlediğin mesaj bu.”

“Evet, Bunu insanların göndermiş olması gerektiğini düşündüm, aksi takdirde Güneş’i bulabileceğimden emin değildim.”

“*Bizi* nasıl buldular? Bu mesajı kim gönderdiyse, bizi birkaç yüz ışık yılı uzaktan bulması gerekirdi. Hâlâ ışık hızına yakın yol alıyorduk, değil mi?”

“Bir uzay gemisinin egzozu, doğru aletler için çok dikkat çekicidir. Fakat yanıtlayan ışın çok güçlüydü. Onu göndermek, güçlü nedenler gerektirir.”

Corbell şeytani bir tatminle gülümsedi. “En güçlüsü. Doktrinlere karşı gelmek. Devlet’in parçalanmış, Peerssa. Koloniler baş kaldırmış. Güneş’in

çevresindeki Devlet, geri dönen gemileri uyarmak istemiş. *Kolonilerde durmayın.*

“Devlet suya egemen bir imparatorluktu. Böyle varlıklar bir iç başkaldırmayla ölmezler. Ancak bir dış gücün fethi nedeniyle yok olurlar.”

Corbell güldü. Sesini beğenmedi: yüksek perdeden bir gıdıklama. “Ben bir tarih öğretmeni değilim, Peerssa, seni salak! Ben bir mimarım! Su kontrol imparatorluklarını bana anlatan bir arkadaşımdaydı ve bilirsin, o tiplerden biridir – *biriydi*, hani daha fazla dikkat çekmek için aşırı şeyler anlatan tiplerden. Onu ne kadar ciddiye alacağımı hiç bilmedim.”

“Fakat ona inandın.”

“Oh, biraz, fakat hangi imparatorluk yetmiş bin yıl dayanmış ki? Beni o kadar lanet derecede ciddiye almasaydın eve dönmüş olurduk....iki milyon dokuz yüz otuz bin yıl önce.” Corbell soldaki küpün güneş ve gezegenler düzenini inceliyordu. “Bu resme uyan bir sistemdeyiz, değil mi?”

“Evet.”

Güneş oradaydı, sonra üç küçük nesne, daha sonra üzerinde dikkat çeken bir yumru olan büyük bir nesne (büyük bir ay mı?), sonra orta büyüklükte üç nesne daha. “Dünya orada değil. Yoksa...”

“Bu dünyanın ufkunun ötesinden yükselmekte olan kütleyi görüyor musun?”

Kısa bir an için, Corbell bunun dünyanın puslu kenarından yükselen Ay olduğunu sandı. Kütle ilk dördün evresindeydi. Aydan daha büyük gözüküyordu. Aydınlık tarafında beyaz ve turuncu-beyaz şeritlerle ışıyordu. Karanlık tarafındaki ışıma ise sadece sıcaklık kırmızısıydı.

“Üstünde döndüğümüz bu oksijen atmosferli dünya, şu daha büyük kütlenin çevresinde yörüngede. Büyük kütle muazzam bir gaz devi, teorik olarak kabul edilemeyecek kadar sıcak. Bu sistemde başka anomaliler de var.”

“Bu nesnenin bir *ayı* olarak yörüngede miyiz?”

“Bunu söyledim, evet.”

Corbell’in başı dönüyordu. “Pekâlâ, Peerssa, bana göster.”

* * *

Peerssa, diyagramlar ve *Don Juan*’ın sistem boyunca bir ateş topu gibi düşmesi süresince alınan fotoğraflarla ona gösterdi.

Güneş, genç bir kırmızı devdi, şişkin ve sıcak: bir güneş kütlesinde, fakat on milyon kilometre çapında.

Peerssa ona Merkür haritasının yanında, en iç gezegeni gösterdi. Her iki gezegenin de birbirine benzediğini kabul etmek gerekirdi. Fakat bu sistemdeki uyarlaması yaralıydı ve değişik bir şekilde oyulmuştu.

İkinci gezegenin Venüs’e oranla oldukça az atmosferi vardı ve bundaki biraz oksijen kapsıyordu. Ancak uygun büyüklükte ve yerdeydi.

Dünya’nın yörüngesinde hiçbir şey yoktu.

Üçüncü gezegen, aylarının olmaması ve bir yüzünde hiçbir özelliği olmayan kuru bir deniz dışında, Mars’a son derece benziyordu. “Bütün sistem boyunca ilginç paralellikler var,” diye Peerssa işaret etti.

Corbell’in bu açıklamalara tepkisi, gittikçe ar-

tan bir öfkeydi. Eve dönmüş müydü, yoksa dönmemiş miydi? “Haklısın. İlginç. Ya Dünya?”

Dünya’ya çok benzeyen bir ay, bu dördüncü gezegenin çevresinde dolanıyordu... Jüpiter kadar kütleli, fakat güneşinden bu kadar uzak olduğu halde belki ondan bile sıcak olan bir gezegen. Dışına muazzam miktarda, en tehlikeli radyasyon olan, kızılötesi radyasyonu boşaltıyordu.

“Ya diğer aylar? Nasıl olsa yörüngeleri konik olacak; Dünya yerine yerleştiği zaman yörüngeleri değişmiş olmalı. Eğer bu Dünya ise.”

“Bunu düşündüm. Fakat bu dünyada Jüpiter aylarının en büyüğü olan Ganymede’e benzer bir ay bulamadım.”

“Pekâlâ, devam et.”

Beşinci gezegen bir bilinmeyendi, onu Jüpiter’in yörüngesinin hemen içinden geçirip, altıncı gezegenin yörüngesinin neredeyse dışına çıkaran çarpık bir yörüngede dolanan bir buz devi. Şimdi Jüpiter’e yakındı ve *Don Juan*’dan çıplak gözle görülebiliyordu. Peerssa ona soluk mavi bantları olan mermeri gösterdi.

“Belki de bu sistem, Güneş sisteminden daha genç,” dedi Peerssa. “Beşinci gezegenin çarpık yörüngesi, çekim etkisiyle dairesel olacak zamanı bulamamış. Jüpiter sıcak, çünkü gezegen nebulasından daha yeni yoğunlaşmış. Yıldız, düzenli bir yanma göstermek için henüz oturmamış.”

“Ya bu Dünya benzeri gezegen? Bu kadar çabuk gelişebilir miydi?”

“Hayır.”

“Ben de sanmıyorum. Ve şu üçüncü gezegen

Mars'a çok benziyor. Ama yeterince değil, lanet olsun!"

"O zaman altıncıyı izle."

Altıncı gezegen - eh, bu hedef gibi görünüyordu. *Don Juan* neredeyse güney kutbunun üstünden geçmişti. Soluk maviler ve yeşiller içindeki bir buz devinin şeritlenmiş beyaz halkalarının arasına yuvalanmış daha zayıf bir halka. Gezegenin oval gölgesi şeffaf iç halkayı yok ederek halkalar boyunca uzanıyordu. Keskin kenarlı yarık Cassini Aralığı⁶ olmalı, diye düşündü Corbell. Sonra belki de daha küçük ayların çekimi nedeniyle oluşan daha küçük yarıkları buldu. "Satürn," dedi.

"Satürn'e son derece benziyor. Rotamızı bu gezegene yakın tutmak için biraz çaba harcadım. Farklılıklar bulmaya çalıştım."

"Bu Satürn."

"Fakat başka hiçbir şey belleğime uymuyor."

"Birisi güneş sisteminin içine etmiş. Üç milyon yıl. Çok şey olmuş olabilir."

"Yıldız Güneş, üç milyon yılda kırmızı dev olamaz. Çok genç. Teori buna izin vermez. Teori, gezegen sistemlerinin oluşumunda benzerliğe izin verir."

"Şu *Satürn*. Ve şu da *Dünya*!"

"Corbell, Devlet vatandaşlarının Jüpiter dünyasına bir ay yerleştirmeleri mümkün mü? Satürn'ün halkalarını bir nostalji ve güzellik sevgisi nedeniyle yeniden yaratmış olabilirler mi? Sen bana söyle. Güzellik sevgisi bu kadar güçlü müdür?"

⁶ Satürn'ün 1. ve 2. halkaları arasındaki aralık.

Bu tuhaf bir kavramdı. Kendine göre çekiciliği vardı, fakat...” Hayır. Bu tutmuyor. Daha iyi bir görüntü için halkaları Jüpiter’in çevresine koyarlardı. Ve neden başka bir Mars inşa etsinler ki?”

“Devlet neden Merkür’ün topografyasını yok etsin? Venüs’ün atmosferinin üçte ikisini yerinden oynatan ve kimyasını değiştiren ne? Uranüs kayıp. Ganymede kayıp: Merkür’den daha büyük bir kütle. Neptün’den daha büyük bir gaz devi, güneşe yakın çarpık bir yörünge çiziyor.”

“Daha sıcak bir güneş, Venüs’ün atmosferinin bir kısmını yakmış olabilir. Merkür...hmmm.”

“Güneş’i ne değiştirdi? Dünya nasıl hareket ettirilebilir? Corbell, karar veremiyorum!” Bilgisayarın sesinde bir ıstırap belirtisi olabilirdi. Kararsızlık bir insan için kötüdür, fakat insan onunla yaşayabilir. Bir insanın belleği zayıflayabilir ve gittikçe bulanıklaşabilir. Fakat Peerssa’nınki değil...

Corbell, “Dünya’yı hareket ettirdiler, çünkü güneş çok sıcaklaştı,” diye fikir yürüttü.

“Ne hayal ediyorsun? Devlet, Kuzey Kutbu’na muazzam roket motorları bağlayıp Venüs’ün atmosferiyle onlara yakıt mı sağladı? Okyanus, kuzey yarımküreyi kaplayacak biçimde akardı! Dünya’nın yüzeyi, Magmanın ortaya çıkmasına neden olacak biçimde, her yerde yırtılırdı.”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Belki de roket dışında bir şeyleri vardı. Ama *şu* Satürn ve *şu* da Dünya. İşte! Şu Brezilya sahili olamaz mı?”

“Benim belleğime uymuyor.” Peerssa belirgin bir isteksizlikle ekledi. “Eğer diğer kanıt göz önüne alınmayacaksa, bu sahil tektonik tabakaların yer

değiştirmesiyle değişmiş Brezilya kıta sahanlığı olabilir.”

“Okyanus geri çekilmiş olmalı. Belki de Dünya’yı hareket ettirdikleri zaman megatonlarca su buharını geride bıraktılar.”

“Devlet Dünya’yı oynatamazdı. Buna ihtiyaç yoktu, çünkü güneş, başlangıç halinde bir kırmızı dev değildi.”

“Bilgisayar. Kendi teorilerine karşı çıkamazsın, değil mi? Ya kara deliğin ergosferinde dşündüğümüzden fazla kalsaydık ne olurdu? Üç milyon yıldan daha fazla kaybedebilirdik. On milyonlarca yıl sonra, güneş bir kırmızı dev olabilir miydi?”

“Saçma. Güneşi hiçbir zaman bulamazdık.”

Bu kadarı yetmişti artık, çünkü doğruydu. Corbell soğuk-uyku sarhoşu, huysuz bir ihtiyardı. “Pekâlâ,” dedi, dişlerinin arasından. “Sen kazandın. şimdi, konuşmalar açısından bu gezegenin Dünya olduğunu varsayacağız. Eh, sonunda eve, Dünya’ya geldik. şimdi nasıl aşağıya ineceğim?”

Peerssa’nın bunların hepsini tahmin ettiği ortaya ıktı.

II

Corbell'in basınç elbisesi temiz ve yeni görünüyordu. Başlık olarak şişkin bir baloncuk, göğsünde sivri uçlu beyaz spiraliyle vücut biçimine uyan bir elbiseydi. Yıllanma nedeniyle onu çürümüş bulsa şaşmayacaktı. Gemi zamanıyla yaklaşık iki yüz yıldır bekliyordu.

Ölümüne gidiyormuş kaygısıyla hava kilidinden çıktı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı....ve aslında elbise ondan daha iyi dayanmıştı. Soluk soluğa, terleyerek, nabızı kulaklarında düzensiz fırtınalar koparıırken, bir ipin ucunda kendini yönlendirdi ve *Don Juan*'a bakmak için döndü.

Gümüş cila solmuştu. Corbell sondalardan birinde açılmış deliğin görüntüsüyle irkildi. Peerssa bir meteor çarpmasından hiç bahsetmemişti. Rahatça yaşam destek sistemine de isabet edebilirdi.

Sondaların dördü yoktu.

Don Juan'ı tohumlama uzay gemisi yapan, biyolojik paket sondalarıydı. Sondaların her biri, solunamayacak kadar azalan atmosferi olan, yakınlardaki Dünya benzeri gezegenlerin atmosferini potansiyel koloniler için solunabilir havaya dönüştürmek amacıyla tohumlamak üzere bir alg tayfı taşıyordu. Elbette hiçbir zaman bu amaçla kullanılmamışlardı. Vatandaşlık haklarından tümüyle mahrum bırakılan Corbell, gemiyi çalmış ve galaksi merkezinin yolunu tutmuştu.

Don Juan'ın belinin çevresine on sonda yerleştirilmişti. Şimdi altı taneydiler. "Güvertedeki hidrojen tankını neredeyse sonuna kadar boşaltmıştım. Sondalardan dördünün itme sistemlerini kullan-

dım. Daha sonra onları yörüngede iletişim uydusu olarak bıraktım. Nerede olursan ol, yüzeyden beni arayabileceksin.”

“Güzel.”

“Kendini nasıl hissediyorsun? Atmosfere girişe dayanabilir misin?”

“Henüz değil. Formumda değilim. Bana bir ay ver.”

“O bir ayı kullanacaksın. Egzersiz de yapacaksın. Sondalardan birini inişin için hazırlamamız gerek.”

“Onlardan birinin içinde mi aşağıya ineceğim?”

“Onlar bir atmosfere girmek için tasarımılandılar. *Don Juan* ise değil.”

“Bunu düşünmeliydim. Aşağıya inmenin güvenli bir yolunu hiç düşünememiştim. Sen de aşağıya gelmiyor musun?”

“Sen emretmedikçe, hayır.”

Sesinin gönülsüz çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Corbell, Peerssa’nın vücudunun gemi olduğunu düşündü. Eğer atmosfere girmeyi başarırsa yarısı tümüyle felç olacaktı. “Thomas Jefferson ölmeden önce bütün kölelerini azat etmişti,” dedi Corbell. “Ben daha küçük bir şey yapabilir miyim? Ben aşağıya indikten sonra, canlı veya ölü, seni tüm önceki veya daha sonra verdiğim emirlerden yüce gönüllülükle azat ediyorum.”

“Teşekkür ederim, Corbell.”

Kontrol Pierce’in emri altında basınç elbisesiyle çalışma eğitimi yapmıştı. Fakat gerçek bir ağırlıksız ortamda değil, bir manyetik alanda asılı olarak ve genç bir vücutla çalışmıştı, çok eskiden. Çalışma zordu. İkinci gün her yerini incitmişti. Üçüncü

gün tekrar çalışmaya dönmüştü. Sadece Peerssa ısrar ettiği zaman duruyordu.

Peerssa ona, “Sana bir yaşam destek sistemi inşa etmeyi denemeyeceğiz,” dedi. “Kapsüle seninle beraber ihtiyacın olan şeyleri koyacağız. Elbisen senin yaşam destek sistemin olacak.”

Fakat sondanın başlığını boşaltmak, büyük kütelleri hareket ettirmeyi ve her defasında iri kesme lazerini saatlerce kullanmayı gerektiriyordu. Alg tankları ve onlara hizmet veren makineler kontrol kapısı büyüklüğündeki parçalar halinde ortadan kaldırılmalıydı. Corbell gövdeyi kesmeye cesaret edemedi. Hayatı onun bütünlüğüne bağlıydı.

Uzun dinlenme dönemlerine ihtiyaç duydu. Bu zamanı Rahim Odası’nda, Peerssa’nın da artık (doğru veya yanlış) dediği gibi, *Don Juan*’ın güneş sistemine giriş filmlerini izleyerek geçirdi.

Bir bilgisayar olarak, Peerssa tam anlamıyla dahiydi. Corbell paket sondalarını itici olarak kullanmayı düşünemezdi. Dünya’yı –artık Peerssa’nın da dediği gibi- Jüpiter’in büyük, yeni ayı olarak aramazdı – ve Peerssa da az daha aramayacaktı. Corbell hâlâ soğuk-uykudayken, Devlet’in kalıntılarını bulmak için yakın sistemleri aramak üzere Güneş’i terk etmeye o kadar yaklaşmıştı ki...

Corbell herhalde yolda ölürdü.

Nerede bulundukları sorusunun Peerssa’yı artık rahatsız etmediği belliydi. Bu sadece Corbell’in ona bu konuda kaygılanmayı kesmesini emretmesini gerektirmişti. Fakat bu arada, Corbell Peerssa’nın bir çılgın olduğu sonucuna varmıştı. Satürn ve Merkür’e yakın uçuşlar yapamayacak kadar yakını tüketmişti.

Şimdi, Corbell aşağıya, Dünya'ya bakarken duygulanmıştı. “Yaptığım bütün hatalara karşın buradayım. Hatalarımın hepsi iptal oldu. Eğer alıcıyı tekrar sana doğru açmasaydım, şahsiyetini bilgisayara ışınlayamazdın. Bütün yolu bir G’de gitmeye çalışarak gemiyi harabeye çevirirdim. Eğer galaksi çekirdeği hakkında haklı olsaydım, evden o kadar uzakta yaşlılıktan ölebilirdim. Beni buraya bir şey getirdi.”

“Kayıtların sana bilinmezci diyor.”

“Evet. Karanlıkta ıslık çalıyorum. *Sadece* devamlı olarak inişte öleceğimi düşünüyorum.”

Kutlama olarak kendine uzun bir dinlenme süresi vermişti. Sonda başlığının içindeki döküntünün temizlenmesini sonunda bitirmişti. Yemeği elinde –kek gibi fırınlanmış katlı sandviç- altında yuvarlanan manzarayı seyrediyordu. Jüpiter’in altında, okyanusun gece tarafında soluk kırmızı bir ışık parıldıyordu.

“Nereye inmek istiyorum? Aşağıda bir uygarlık belirtisi var mı?”

“Üç yerde enerji üretildiği ve kullanıldığına dair kanıt var.” Yeşil bir ok, gezegenin muazzam mavi yüzünde, birden yeşil bir ızgara düzeni çizdi. “Burada, dünyanın diğer tarafında ve Antarktika’da. Yörüngem Antarktika’yı kapsamıyor, fakat seni oraya indirebilirim.”

“Hayır, teşekkürler. Şu neredeyse California değil mi?” Düşündü. “Bir dakika, batı sahilinin *dışa doğru* çıkıntı yapması gerekirdi. Baja California nerede? Görüntüde, sahil orta Meksika’ya benzeyen bir yerden dışbükey bir uzantıyla Alaska olması gereken yere kadar gidiyor.”

“California ve Baja California dediğin yerlerin çoğu, kuzey kutbuna yakın bir ada olacak. Seni oraya indirebilirim.”

“Hayır. Nerede birisi enerji üretiyorsa, inmek istediğim yer orası. Şuraya, ızgara düzenini koyduğun yere....burası bir şehre benziyor, değil mi? Dik açılar....”

“Kümelenmiş bir sürü bina var, evet, fakat ön planlamayla ilgili güçlü bir kanıt yok. *Senin* çağında buna şehir denebilirdi. Oraya inmemeni tavsiye ediyorum.”

“Eğer mesajı yollayan onlarsa, herhalde beni öldürmezler. Ataları olan Devlet’e hizmet ettim.” Nevada olabilir, diye düşündü; ya da Arizona. Şimdi deniz kıyısındaydı.

“Aradaki farklılık...” Peerssa durdu.

Corbell kızdı. “Bu Dünya. Dünya!” Düşündüğü zaman bu altüst olmuş güneş sistemi onu da rahatsız ediyordu.” Peerssa, tarif ettiğin Dünya’nın levha tektoniği idi. California olması gereken adayı buldun mu?”

“Üç milyon yıl önce California olabilecek iki ada buldum.”

“Ee, o zaman, Bu bir rastlantı sonucu mu olmuş?”

“”Hayır,” diye Peerssa yalan söyledi.

“Izgarayı koyduğun bölgeye Şehir Bir, de. Antarktika’ya da Şehir Üç. Ya Şehir İki? O nerede?”

“Rusya’da Okhotsk Denizi’nin kıyısında.”

O zaman beni Şehir Bir’e indir.” Corbell daha sakince ekledi. “Uygarlık aramakla aklımı kaçırmış olmalıyım. Neden son günlerimi yabancı bir dili öğrenmek için savaşıyor geçirmek istiyorum ki?”

Fakat, belki burada neler olup bittiğini öğrenmek için vaktim olur.”

Corbell sondanın koni burnunu ilaç, yiyecek, bir tank taze su ve oksijen tanklarıyla doldurdu. Plastik köpük onları yerinde tutacaktı. Peerssa'nın vereceği bir sinyalle kontrol edilen, köpüğü eritecek ultrasonik ısıklık aletini daha sıkı bağladı.

Kas gücünü kazanmıştı. Korktuğu ve hazır olduğunu düşündüğü kalp krizi hiç gelmemişti. *Don Juan*'ın yirmi ikinci yüzyıl ilaçları ona bunu sağlamıştı. Fakat omuzlarında sıcak tellerle yaşıyordu: Tendon iltihabı...

Sonunda -harap olmuş burun bölmesinde, kayışlarla bağlanmış, bir eli köpük tankının musluğunda- duraksadı. “Peerssa? Beni işitebiliyor musun?”

“Evet.”

“Ben aşağıya indikten sonra ne yapacaksın?”

“Senin öldüğüne emin oluncaya kadar bekleyeceğim. Sonra, diğer sistemlerde Devlet'i arayacağım.”

“Sen benden de çılgınsın.” Peerssa'nın onun sonunu ne kadar bekleyeceğini merak etti – ve sormadı. Musluğu açtı. Köpük onu sardı ve katılaştı.

Sırtının gerisinde bir itme oluştu, bir süre devam etti, sonra neredeyse hissedilmeyecek kadar azaldı. Artık türbülans vardı. Bu, bir meteorun atmosfere girmesi gibi değil, güçlü bir inişti. İtiş yeniden başladı, devam etti, sona erdi. Sonda, eksenini üzerinde döndü...ve onu köpüğün içine beş santim kadar iten bir sarsıntı oldu.

Peerssa onun elbise telsizine konuştu. “Kendimi

senin emirlerinden azat olmuş kabul edebilir miyim?”

Corbell hızlı, canlı ve ayrıntılı bir karabasan yaşadı. “Önce köpüğü erit,” diye haykırdı... Fakat artık Peerssa onun emirlerine bağlı değildi. Peerssa, Devlet’in bir suçlu ve baş-nankör olarak kabul ettiği birinden intikam alacaktı. Köpük erimeyecekti. Kurtuluşu birkaç metre ötedeyken, Corbell burada kehribara gömülmüş bir sinek gibi ölecekti.

Bir silkinme hissetti. Sonra bir tane daha. Karabasan sona erdi. Körleşmiş bir halde, eriyen köpüğün içinde katı gövdeye kadar battı. Köpük, başlığının ön camından aşağıya aktı ve kontrol kapağının sonuna kadar açık olduğunu gördü.

Corbell açılan kapıya yürüyerek dışarıya ve aşağıya baktı.

Peerssa koca silindiri yan tarafına, durum jetlerinin üstüne indirmişti. Tam tepede olan güneş, bir günbatımı güneşinden farksızdı; kırmızı ve şişkin. Keskin kenarlı granit tepelere kadar toprak düzdü. Her şey ölüydü: kahverengiler ve griler, ölü kaya ve toz. Sıcaklık havayı tıpkı bir su gibi titreştiriyordu.

Devlet bir paket sondası için çıkış merdiveni koymak gereğini duymamış, fakat Peerssa yeniden zekâsını göstermişti. Köpük kapaktan dışarı akmış ve donarak plastik köpükten bir bayır oluşturmuştu. Corbell onun üstünden aşağıya indi ve tıpkı kısmen eriyerek yeniden donmuş kar tabakasındaymış gibi botları onları çıtırtıyla ezdi. Dünya toprağına ayak bastı.

Toprak ölmüştü.

Üç milyon yıl. Savaşlar? Erozyon? Dünya,

açıklanamayan bir yolla, açıklanamayan bir nedenle şişen güneşten kaçarken su kaybı? Şu anda hiçbirine aldırmıyordu. Elini yüz kapağına götürdü –

“Elbiseni çıkarmayı deneme. Corbell, sondayı terk ettin mi?”

Uzun bir süre sonra ilk kez taze hava solumaya hazırıldı. “Neden?”

“Sondayı terk ettin mi?”

“Evet.”

“Güzel. Konuşmalar açısından bu gezegene Dünya diyeceğim. Şimdi farklılıkları söyleyebilirim. Ancak yaşanabilecek bir dünyaya, fakat yaşamayacak kadar sıcak bölgeye indin.”

“Ne?” Corbell, aşağıya baktı. Dış sıcaklık göstergesi yüz levhasının kenarına çene hizasına yerleştirilmişti... Hiç de fena görünmüyordu, fena değildi, tam – *Santigrat! Devlet santigrat kullanırdı!*

“Çok sıcak, Corbell.” Dedi Peerssa. “Ekvator bölgesinde sıcaklıklar elli beş santigrat dereceden yukarıya doğru değişiyor. Okyanuslar elli derecenin üstünde. Okyanuslarda biraz klorofil kullanimı buldum, ancak, birkaç dağ vadisi dışında, karada hiç yok. Yakındakine ya da diğer kutba insan daha iyi yapardın.”

Ne tuhaf, Corbell şok bile olmamıştı. Yarı yarıya bunu bekliyor muydu? *Ölümüm dünyanın sonudur* – çok insanca bir tutum. Ve ne de olsa üç milyon yıl...” Demek okyanuslara olan bu?”

“Atmosfer, Dünya’nın kıta sahanlıklarının kuru toprak olduğu hipotezini desteklemeye yetecek biçimde binlerce megaton su buharı tutuyor.

Okyanuslardan geriye ne kaldıysa çok tuzlu olmalı. Corbell, hâlâ *bilmiyoruz*.”

“Ya o dağ vadileri?”

“Dünya’nın Himalayalarına uyan bir sıradağda, bir-iki kilometre yüksekte vadiler var. Biraz hayat orada tutunmayı başarmış.”

Corbell içini çekti. “Pekâlâ. Uygarlık hangi yönde?”

“Uygarlığı tanımla.”

“Şehir Bir. Hayır, bana sadece birisinin enerji kullandığı en yakın yeri göster.”

“Dört nokta dokuz kilometre uzakta cüzi miktarda enerji kullanımı var. İnsan, hatta canlı varlıklar bulunacağından kuşkuluyum. Yörüngeye girdiğimizden beri enerji oranı değişmedi. Bence otomatik olarak çalışan makineler dışında bir şey bulamayacaksın”

“Gene de deneyeceğim. Hangi yön?”

“Batı. Senin yerini saptayabilirim. Seni yönlendireceğim.”

III

Corbell uzun süredir arazi yürüyüşü yapmamıştı.

Elbise rahatsız değildi. Teçhizatının ağırlığının çoğu omuzlarına yüklenmişti. Botları yürüyüş ayakkabısı değildi, fakat uygundu. Konserve havayı soluyarak ve dikkatini manzara üzerine dağıtarak düzenli bir yürüyüş tutturdu – ve kısa sürede durmak zorunda kaldı. Çok hızlı adımlar seçmişti.

Dinlendi, sonra daha acelesizce ağır ağır ilerlemeye başladı. Düz bir araziydi: Ayak bileği kıran bir ülke değildi, gene de adımlarına dikkat etmek zorundaydı. Burası, içinde kayalar olan sıkışmış topraktı ve hafif rüzgâr, tümsekler ve çukurlar oymuştu.

Peerssa onu bir tepe dizisine yönlendiriyor ve doğruca onların üstünden geçmesini beklediği belli oluyordu.. Corbell daha kolay bir eğim buluncaya kadar sola döndü, sessizce homurdandığını fark etti.

İçinden homurdanmak zorundaydı, çünkü şu sekiz yıllık uyanma süreleriyle kendisi yüz seksen yaşına basarken, Dünya'da üç milyon yıl geçmişti. Yüksek sesle homurdansa, Peerssa'nın bunu bir emir olarak alıp almayacağını bilmezdi. Her şeyi harfi harfine yerine getiren lanet bilgisayarlar, seni genç tutamayan uyku tankları ve süper ilaçlar, diye homurdandı. Her adımda hava ve soğutma donanımı daha ağır geliyordu. Neden bu elbiseye bel kemeri takmamışlardı ki? Bel kemeri tekerleğin icadından sonra en büyük buluştu. Bir yürüyüşçü-

nün ağırlığı sırtı yerine belinde taşımasına yarardı. Eğer Devlet başını sağa çevirseydi –

Bu aptalcaydı. Elbise ağırlıksız ortamda ve geminin güvertesinde kullanılmak için tasarlanmıştı. Yürüyüş için değil. Ve eğer Peerssa emir alırsa, bu çok iyi bir şeydi. Ayrıca Dünya’da bulunduğundan dolayı kesinlikle şanslıydı. Corbell zirveye ulaşırken, burada bulunmaktan son derece memnun olduğunu düşündü. Puflarken, daha iyi soluk alabilmek için önüne eğilirken, uzun süredir beklediği kalp krizi için hafifçe kendisini dinlerken, mutlu olduğunu fark etti.

Evet! Üç milyon yılda herhalde hiçbir insan onun yaptığını başaramamıştı. Eğer ortada övüneceğin bir şey varsa, kibar davran.

Evi gördü.

Ev, bu tepenin ötesinde, tepelerin en yükseğinin üstündeydi. Yoksa onu fark edemezdi. Tamamıyla tepelerin rengindeydi: gri ve toz kahverengisi; fakat onun düzgün şeklini, gökyüzünün maviliğiyle yarattığı zıtlık sayesinde görmüştü. Ev, kayalık eğime uyacak biçimde inşa edilmişti.

Ona ulaşması iki saatini daha aldı. Kendisine dikkat etmeye gayret ediyordu. Buna rağmen bacaklarının yarın nasıl ağrıyacağını biliyordu...eğer bir yarın varsa. Bozuk bir yolun kalıntılarını bulduğu zaman, bu ikinci tepe dizisine tırmanışının üçte ikisindeydi. Sonra tırmanış daha kolaylaştı.

Ev abartılı olarak tasarımlanmıştı. Damı dışbükey üçgendi, tabanı tepenin kendisiydi ve neredeyse yataydı. Damın altında, cam ya da daha güçlü bir şeyden yapılmış iki duvar vardı. Evin tek odası, eğimli yüzeyde tehlikeli bir şekilde tünemiş

ve kalın eldivenleriyle bir kayayı sıkıca kavramış olan bu tek dikizciye açıktı. Burası, diye düşündü Corbell, bir ev inşa etmek için Cehennem gibi bir yer.

Yüz levhasını -öyle olduğu varsayılan- cama yapıştırdı.

Taban düz değildi. Ya tepe zeminine oturmuştu, ya da mimari stiller Corbell'in inanmak istemediğinden fazla değişmişti.

Ortasında yatak olması gereken bir şey bulunan, oturma odası büyüklüğünde bir alana bakıyordu. Fakat yatak, normal ölçülere göre büyük bir yatağın, iki, ya da üç katı büyüklükteydi ve 50'li yılların Hollywood stili yüzme havuzlarının asimetrik biçimine sahipti. Eğimli başucu tahtası; ekranlar, mafsallı kollar, hi-fi ses kutularına benzeyen uzun ızgaralar, içki ve sandviç servisine yeterli büyüklükte birkaç otomatik büfe yerleştirilmiş bir kontrol paneliydi. Yatağın üstündeki karanlıkta telden bir yontu, veya seyyar bir şey, ya da bir tür anten - hangisi olduğunu kestiremediği bir şey süzülüyordu.

Kontrol panelinde ki iki minik yeşil ışık canlıydı.

"Tamam, enerji kaynağın burası," diye Corbell bilgi verdi. "Kapıyı bulacağım."

Yirmi dakika sonra bilgi verdi. "Bir kapı yok."

"Bir evin açılan bir yeri olması gerekir. Kapıya benzemeyen, açılabilen bir yer ara. Tarifinden, evde senin görebildiğinden fazlası olması gerekir: en azından bir tuvalet, belki bir büro, ya da yemek hazırlama bölmesi."

“Tepenin altında olmaları gerekir. Mmm... pekâlâ, aramaya devam edeceğim.”

Damda, gizli bir kapıya benzer bir şey bulamadı. Dam, bir sinyalle tek parça olarak açılıyor olabilir miydi? Corbell bir mimarın enerjide bu kadar savurgan olabileceğini düşünemiyordu.

Eğer yolda bir giriş varsa, o zaman sert toprak onu örtmüş demektir. Corbell sıkılmaya başlamıştı. Ev yüz yıldır kullanılmıyor olabilirdi; belki de bin yıldır; on bin yıl olması da mümkün. Aynı şekilde, her neredeyse, kapı da. Belki de evin ikinci bir alt katı vardı ve şimdi yapıyla beraber tümüyle tepenin içine gömülmüştü.

“Zorla girmek zorundayım.”

“Bekle. Ya ev bir hırsız alarmıyla donatılmışsa? Özel yaşam yerlerine ait tasarım kavramına alışık değilim. Devlet büyük siteler inşa ederdi.”

“Hırsız alarmına sahip olsa ne çıkar? Başlık takıyorum. Sesin çoğunu engeller.”

“Zillerden fazlası olabilir. Bırak eve mesaj lazirimle ben saldırayım.”

“Acaba... *Acaba buraya ulaşır mı?*” *Salak, mesaj lazeri onlarca ışık yılı uzaktan ulaşmak için tasarlanmış.* “Başla.”

“Evi görüntüye aldım. Ateş ediyorum.”

Yoldaki mevziinden aşağıdaki üçgen dama bakan Corbell, gökten gelen bir ışın görmedi, fakat bir mazgal kapağı büyüklüğünde bir noktanın kızardığını gördü. Evin altındaki toprağın bir parçası huzursuzca kımıldadı; durdu; yeniden kımıldadı. Sonra tepenin yanından bir ton kadar toprak havalanarak aşağıya döküldü ve tıslayan bir hava yastığı üzerinde paslı bir nesne dışarı fırladı. Gözü

bulunan bir basket topuna benzeyen bir başı olan, bulaşık makinesi büyüklüğünde bir şey. Baş döndü ve Corbell'in kolu kalınlığında kırmızı bir ışın bulutları vardı.

“Peerssa, saldırı altındasın. Bununla başa çıkabilecek misin?”

“Bana zarar veremez. Sana verebilir. En iyisi onu yok edeyim.”

Metal nesne ışımaya başladı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Kırmızı ışın hâlâ gökyüzündeki bir nokta üstüne sabitlenmiş bir halde silkelenerek rasgele bir yolda kaçtı. Üst kısmı turuncuya yaklaşan parlak kırmızı ışıyordu. Nesne haykırıyordu; çığınca çıkan titrek sesi Corbell'in başlığının içinde çınılıyordu. Birden eğildi ve tepeden aşağıya kavislendi. Çok sert biçimde düzlüğe çarptı, yuvarlandı, yuvarlandı ve hareket etmeden öyle kaldı.

Şimdi damda bir delik vardı. Corbell, “Sence bunlardan başka var mıdır?” diye sordu.

“Yetersiz veri.”

Corbell dama çıktı ve delikten aşağıya baktı. Erimiş beton veya her neyse, yatağı ateşe vermişti. Corbell hızla üstünden kalkmaya hazır olarak yanan yatak örtülerinin üstüne atladı. Yine yanılmıştı: bu bir su yatağıydı ve ayağı doğruca onun içine girdi. Sudan çıktı ve eldivenli hantal elleriyle yanmakta olan çarşafları oluşturan gölcüğün içine soktu. Yangın söndü, fakat oda dumanla dolmuştu.

“Evin içindeyim,” diye haber verdi. Peerssa yanıtlamak zahmetine katlanmadı.

Mimar Corbell çevresine bakındı.

Bu oda, evin görünen kısmı, bir üçgendi. Ortadaki yatak, su gölcüğünün tatlı asimetrisine sahipti

- ve *gerçekten* hoştu. Eğri bir sedir yatağın karşısındaki köşeyi işgal ediyordu. Sedirin önünde onun gibi eğri kara kayağan ya da taklit bir taş vardı, ancak ortasından kırılmıştı. Corbell eğilerek taşın bir ucunu kaldırdı. Altında bir şey vardı: katı bir elektrik devresi. Anlaşıldığına göre onu havada tutan şey yanıncaya kadar, bu havada duran bir kahve masasıydı.

Evin içinde hâlâ bir kapı göremiyordu.

İncelenecek sadece opak bir duvar vardı. Duvar boyunca tıklayarak ilerledi. İçi boşmuş gibi ses veriyordu.

Kapı kontrolleri başucu tahtasında? Saçmalık. Diğer tarafın etrafında da dikkatle yürümen gerek - bekle, arka tarafta bir şey *vardı*. Siyah başucu tahtasının üzerinde üç tane krom sarısı, parmak büyüklüğünde dairesel düğme. Corbell onları itti..

Arka duvar kayarak eşit olmayan üç bölmeyi ortaya çıkardı.

Büyük olanı bir dolaptı. Corbell onun içinde yarım düzine giysi buldu, hepsi tek parça ve bir sürü cebi olan uzun kollu giysiler. Bazılarının kukuletası vardı. Dolabın tabanındaki toz tabakası iki ya da üç santim kalınlığındaydı.

İkinci bölme daha küçüktü, bir telefon kabininden büyük değildi ve içinde serbest eğrilerle biçimlendirilmiş bir koltuk vardı. Corbell içeri girdi. Duvarda başka bir krom sarısı düğme buldu ve dokundu. Kapı arkasından kapandı.

Bir koltuk. Komik. Şimdi koltuğun oturacak yerinde büyük bir delik görüyordu. Bir tuvalet? Fakat çanakta bir su ve tuvalet kâğıdı yoktu... Bir

telle koltuğa bağı, parıldayan temiz bir metal sünger dışında hiçbir şey yoktu.

Odacığı terk etti. Her bakımdan böyle karmaşık bir ev tasarımı için oldukça basit kalıyordu. Ev sahibinin daha iyi bir şeye gücü yetmeliydi.

Hâlâ biçimli askılarda duran elbiselere döndü. Tuhaf, bunların bir erkek veya bir kadın için mi yapılmış olduklarını çıkartamıyordu. Kumaşı çekiştirdi. Şaşılacak kadar esnekti – ve çok tozluydu. Daha sıkı çekiştirdi, sonra – gerçekten yırtmayı denedi. Kumaş onun tüm gücüne dayandı.

Giysiler yeni görünüyordu.

Fakat toz?

Demek stiller değiştiği zaman atılacak geçici elbiseler ve daha uzun süre dayanacak elbiseler vardı. Ne kadar süre? Eğer bu toz tabakası geçici elbiselerse....

Hâlâ bir kapı bulamamıştı

Üçüncü odacık ümit verici görünüyordu. İçinde, banyodaki sarı halka gibi işaretsiz bir düğme ve dört tane parlak beyaz dokunma noktası olan bir panel dışında hiçbir şey yoktu.

“Sanırım bir asansör buldum,” dedi. “Onu deneyeceğim.” Sarı dokunma noktasını kullandı. Kapı yukarı çıktı; Corbell başlığındaki lambayı yaktı.

“Tehlikeli,” dedi Peerssa. “Ya asansör seni aşağıya götürüp sonra bozulursa?”

“O zaman çıkmam için bana başka bir mazgal açarsın.” Corbell en üst düğmeye bastı, hiçbir şey olmadı.

Bunu bekliyordu. *Tepede* olmalıydı. İki numara bastı.

Peerssa'nın sesi gereksiz derecede yüksek çıkıyordu. "Corbell, mümkünse cevap ver."

"Evet?" Hiçbir hareket hissi yoktu, gene de *bir* şey değişmişti. Sekiz tane daha ışıyan dokunma noktası vardı: birincinin yanında birbirine yakın yerleştirilmiş ilave iki dikey sıra ortaya çıkmıştı ve bunların her biri anlamsız siyah bir yazıyla işaretlenmişti.

Corbell kapı düğmesini dürttü.

Peerssa, "Güney batıya doğru dört nokta bir mil yer değiştirdin ve altmış metre yükseklik kaybettin," dedi. "Seni Şehir Bir'de buluyorum."

"Evet," Corbell farklı bir odaya baktı. Kendini ortalıkta dolanan bir hayalet gibi hissetmeye başlıyordu. Her şey tekinsiz ve gerçek dışıydı.

Dışarı çıktı, çevresinde uçan, fakat şimdi ancak bir diz boyu yüksekte olan bir masa vardı. Masaya yerleştirilmiş olan ekranlar ve düğme panelleri onun Rahim Odası'ndaki kontrol masası gibi görünmesine neden oluyordu; fakat bunlar harap olmuştu. Buraya yüzlerce yıldır yağmur yağıyor olmalıydı.

Yarı erimiş pamuk şekerine benzeyen ve bileklerine kadar yükselen bir halı vardı. Corbell'in botlarının altında ezildi, yırtıldı ve elbisesinin kuşaşına yapıştı. Boş manzara penceresinin kenarında durdu, dışarıya ve aşağıya baktı.

Otuz kat pencere ve boş çerçeve ayakucundan aşağıya uzandı. Etrafında çok daha uzun binalar gördü. Orada, sağda, muazzam bir taş duvar oyması, binaları ve bina parçalarını beraberinde taşıyarak düşmüştü. Bu boşluğun ötesinde, pus ve yağmurun ötesinde, bir şeyin gri üstüne gri hatla-

rını gördüğünü sandı: Olanaksız derecede büyük, duvarları hafifçe dışa doğru eğimleşen bir küp.

“Peerssa, Devlet bir tür anında taşıma sistemine sahip miydi? Telefon kabini gibi, sadece numarayı çeviriyorsun ve oradasın.”

“Hayır.”

“Eh, bu insanlar sahipti. Tahmin etmeliydim. Ben, şu işe bak! O bir ev değildi, o sadece bir evin parçasıydı. Büroyu buldum. Şehirde. Bir yatak ve bir yemek odası ve belki de bir oyun odası olması gerek. Tanrı bilir nerede. Zorla girdiğimiz yer yatak odasıydı.”

“Makinelerin uzun süredir bakımsız olmaları olası. Bunu aklından çıkarma.”

“Evet.” Corbell küçük odacığa geri döndü. Şimdi nereye? İşaretlenmemiş düğmelerden aşağıya doğru, sıradan üçüncü düğmeye bastı. Tavanda bir ışık canlanarak yandı. Diğer fazla düğmeler kayboldu. Corbell dışarı çıktı ve gülümsedi. Burası kesinlikle banyoydu.

Çenesindeki dış sıcaklık göstergesi düşüyordu.

“Bence bu yerde klima var,” dedi.

“Güneybatıdan batıya üç nokta bir mil yolculuk yaptın ve iki yüz metre yükseklik kaybettin.”

“Tamam.” Corbell yüz levhasını açtı. Sadece bir an için, onu hızla kapatacaktı, eğer – fakat hava serin ve tazeydi.

Ağır sırt çantası bölümünü yere bırakırken, tükenmiş olduğunu fark etti. Zırhının büyük kısmından kendini kurtardı ve havuz denebilecek kadar büyük bir banyo küvetinin kenarına çöktü.

Su musluğundaki işaretleri okuyamıyordu. Musluğu mümkün olduğu kadar aynı yöne çevirdi

ve itti. K vete sıcak su aktı Diğer yöne çevirdi. Kaynar su, buhar saçarak fışkıldı. İrkildi. Eğer küvette olsaydı...

Tamam, “soğuk su” sıcaktı, fakat dayanılamayacak kadar da sıcak değildi. Eğimli küvetin dibinde keyfederken, su onun çevresinde yükseldi.

Zayıf bir ses aradı. “Corbell, yanıt ver.”

Uzandı ve başlığını yanına çekti. “Bir dinlenme molası veriyorum. Bir saat sonra kontrol et. Ve bana bir dansçı kız yolla.

IV

Zayıf bir ses ötüyordu, “-mümkünse. Tekrar ediyorum. Corbell yanıt ver, mümkünse. Tekrar ediyorum. Corbell –“Corbell gözlerini açtı. Her şey gözlerine ve dokunuşuna farklıydı. *Don Juan*’ın güvertesinde bir yerde değildi. O zaman, nerede –?”

Ah. Yere gömülü küvetin kenarında iki çıkıntı bulmuştu, bir çift sutyen pamuğuna benzeyen yumuşak çıkıntılar, tam aralarında kafasını dinlendirmek için. Boynu hâlâ yastıkların arasındaydı. Ilık su onu sarmıştı. Küvette uykuya dalmıştı.

“- mümkünse. Tekrar...”

Corbell basınç elbisesi başlığını kendisine çekti. “Buradayım.”

“Bir saat geçti ve bir saat altı dakika daha. Hasta mısın?”

“Hayır. Sadece uykulu. Ayrılma.” Musluğu açtı. Sıcak su, ılık suyun üstüne fışkırdı. Corbell ayağıyla karıştırdı. “Hâlâ dinlenme molasındayım. Senin tarafında yeni bir şey var mı?”

“Bir şey beni gözetliyor. Radar ve çekim radyasyonunu hissettim.”

“Çekim mi?”

“Çekim dalgaları benim kütle alıcımın içinden geçti, evet, gelişmiş aygıtlar tarafından incelendim, herhalde hakkımda epeyce şey öğrenmişlerdir. Otomatik olabilirler.”

“Mesajları yollayan yerden de olabilirler. Tüm bu hareket nereden geliyor?”

“Eğer burası Dünya ise, Tasmanya olabilecek

bir yerden. İnceleme durdu. Kaynağını saptayamadım.”

“Eğer sana füze fırlatmaya başlarsa, hızla ayrılmam gerekecek.”

“Evet. Yörüngemi değiştirmek zorunda kalacağım. Yakıtı kullanmak istemiyorum, fakat yörüngem beni Antarktika’nın üstünden geçirmiyor.”

“Yap bunu.” Corbell bacakları ağrıyarak ayağa kalktı ve ılık suda yürüdü. Bir duvarın dibindeki kalın toz çizgisi, havluların kalıntıları olabilirdi. Bir manzara penceresinin önünde durdu.

Gün kararmıştı. Aşağıya, plaj kumunun hafif eğimine, tepeden aşağıda kalınlaşarak donuk bir sise dönüşen pusa baktı, Şu ileride....pus nedeniyle beyaz parıldayan şey bir balık iskeleti miydi? Çok uzak görünüyordu – ve büyük.

Şimşek çaktı, bekledi, yine çaktı.

Yağmur bir çığ gibi düştü.

Corbell döndü. İç elbisesini, sonra da, ağırlığı ve sürtünme nedeniyle berelenmiş yerlerinin acısını hissederek, basınç elbisesini giydi. Banyo iyi gelmişti. Fırsat bulunca buraya yine gelmeliydi. Bir sauna bile vardı, ihtiyacı olduğu için değil –

Evet, bir sauna. Bu yer *eskiydi*. Eğer Dünya ısındıktan sonra yapılmışsa, saunanın dışarı açılan bir kapısı olabilirdi!

Kabinde tereddütle durdu ve alttaki düğmeye basmamaya karar verdi. Peerssa haklıydı. Makinelere uzun süredir bakım yapılmamıştı. O zaman: yatak odası mı, yoksa büro mu? O devrelerin hâlâ çalıştığını biliyordu.

Yatak odası.

* * *

Dışarı çıktı. Çenesinin yanındaki sıcaklık okuyucu göstergesi göz kırpan sayılarla yükseldi. Hatırladığı bir şeyi doğrulayarak başucu tahtasının çevresinde dolandı. Bir televizyon ekranı ve kontrol düğmelerini görmüştü.

Televizyonu açtı. Ekran aydınlandı. Önce gri beyaz, sonra...

Bu, kendi zırhlı bacaklarını gösteren, yatağın bulanık bir görüntüsüydü.

Yeniden oynatımı buluncaya kadar düğmeleri denedi. Yatak birden sağlamlaşmıştı ve dört şekil hızla titreşerek onun üstünde debeleniyordu. Onu dondurmanın bir yolunu bulmadan önce, sahne başka bir dörtlüye, ya da değişik şekilde giyinmiş aynı dörtlüye sıçradı.

“Corbell, izleyicinin kaynağına boş yere işaret yollamaya çalıştım.”

“Tamam, dinle, eğer kaçmak zorundaysan sadece bunu yap. Durup bu konuda beni aramaya çalışmazsan ikimiz de daha güvende oluruz.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Ev filmleri seyrediyorum,” diye Corbell kıkırdadı. “Bu yer bir Playboy malikânesi gibi... Yatağa odaklanmış görünmeyen bir kamera var.”

“Demek yozlaşmış bir uygarlık. Kendilerini neden kurtaramadıklarına şaşmamak gerek. İzleyerek kendini alçaltmamalısın.”

“Sen nesin? Selerdor’daki yatakhane de bulunan sevişme ranzaları neydi? O alçalma değil miydi?”

“Sevişme ranzalarını izlemenin pek kibar bir davranış olmadığı düşünülürdü.”

Corbell dilinin ucuna geleni yuttu. “Onların hâlâ insan olup olmadıklarını bilmek istiyorum.”

“Öyleler mi?”

“Teyp solmuş. Ve elbise giyiyorlar, üstünde bir sürü delik olan bol elbiseler. Pastel renklerde. Eğer insan değillerse de ben farkını göremiyorum....ama inceler. Ve kendilerini doğru dürüst taşıyormuş gibi görünmüyorlar. “İzlemek için durakladı. “Ve vücutları çok esnek. Durum pek düşündüğüm gibi değil.”

“Hangi yönden?”

“Bunun dörtlü bir sefahat âlemi olduğunu düşünmüştüm. Değil. Tıpkı eski Çin’deki gibi: ikisi uşak. Diğer çifte şu ileri seks pozisyonları konusunda yardım ediyorlar. Belki de uşak degillerdir: bunlar belki çalıştırıcı veya öğretmendir.” Biraz daha izledi. “Hatta, ya da...dansçılar kadar kıvraklar. Belki de öyledirler... Keşke koltuğun görüntüsüne sahip olsaydım. İzleyiciler olabilir.”

“Corbell.”

“Evet.”

“Aç mısın?”

“Evet. Şu dördüncü düğmeyi kullanmak zorunda kalabilirim.”

“Ben bu zahmete girmezdim. Eğer bin yıllık mutfak senin tek yiyecek kaynağınsa çabucak ölürsün. Elbisen sadece yetmiş bir saat daha hava çevrimi yapabilir. Yiyecek şurubu rezervin çok az. Sana Güney Kutbu’na ulaşmanı tavsiye ediyorum. Büyük bir kıtasal kütle ve orman gördüm.”

“Eh, *güzel*.” Corbell izlediği erkekler grubu filmini kapadı ve kabine yürüdü.

Altan ikinci düğme, küçük panelin yanında sekiz düğmelik bir panel daha ortaya çıkardı.

Corbell bunu inceledi. Bu sekiz düğmedeki

semboller, harfler veya rakamlar olabilirdi. Uzandı ve geri çekildi. “Bundan korkuyorum.”

“Neden?”

“Bürodaki bu panelden. Bak, her kabinde dört beyaz düğme var. Bence bu bir dâhili telefon sistemi. Kapalı bir devre; büro dışında başka bir yerden ona giremiyorsun, ya da bizim yaptığımız gibi zorla giriyorsun.. Fakat burada, büroda, üzerlerinde anlamsız işaretler olan sekiz düğme var. Sanırım daha çok telefon kadranına benziyor, insani büroya getiren özel bir numara var.”

“Mantıklı.”

“Şey, insan rasgele bir telefon numarası çevirse ne olur?”

“Benim zamanımda insana hata yaptığını söyleyen bir ses kaydı olurdu.”

“Evet, bizde de vardı. Fakat bu ani taşıma sistemiyle hiçbir yere gidebilirsin’ *Puff!*”

“Bu kötü bir tasarım olurdu. Bir telefon rehberi bulabilir misin?”

Kabinde öyle bir şey yoktu. Corbell kapıyı açtı. Yağmur ve uluyan rüzgâr büronun içine doluyordu. İri damlalar yüz levhasını kaplarken masanın etrafında dolandı, bir dakika kadar suyun camdan akmasını bekledi ve masanın çekmecelerini çekmeye başladı. Açılmaya direndiler. Birini zorla açtı ve gri-yeşil bir küfle karşılaştı. Terk edilmiş bir elma mı?

Makineler masanın üstüne yerleştirilmişti. Telefon, görüntülü telefon, bilgisayar bağlantısı, neydi bunlar? Artık bunu söylemek olanaksızdı. Zaman ve yağmur onları mahvetmişti.

“Basma düğmelerini rasgele denemek zorundayım,” dedi Peerssa’ya.

“İyi şanslar.”

“Bunu neden söyledin?”

“Kibarlık olsun diye.”

Corbell başlığının ışığıyla sekiz düğmenin dizi-
lişini inceledi. Kabin onu o kadar hızlı öldürebilirdi ki, farkına bile varmazdı. Rasgele basmak mı? Bundan daha iyisini yapabilirdi. Bir düğme seçti, yanlamasına ve aşağıya sayarak, sembolü ters çevrilmiş L.A. darağacına benzeyen, beşinci. Onu itti; bir, durakladı, iki, durakladı, üç -

Dört başarılı oldu. Birden tavan kenarının çevresinde bir aydınlanma oldu.

Kapı açılmadı.

Sinirlenerek, kenarında kum saati olan başka bir düğmeyi seçti ve peş peşe bastı: 4-4-4-4

Peerssa ona bilgi verdi. “İki kez pozisyon değiştirdin.”

Bu kez kapı açıldı.

Burada dağılmakta olan iskeletler vardı; benzer...üniformalar içinde miydiler? Bol elbiseler, kısa pantolonlar, omuzlarında kabarık kumaş parçaları olan kolsuz gömlekler. Üstünde siyah işaretler olan parlak kırmızı giysiler. Tozun altında yeni görünüyorlardı. İçlerindeki kemikler yılların etkisiyle ufalanmıştı, ancak bunlar iri insanlar olamazdı. Bir buçuk metre, ya da ona yakın boyları vardı. Corbell kurşun yaraları arayarak çevrelerinde dolaştı. Elbise ve kafataslarında bir delik yoktu....fakat ortalığa yayılış biçimlerinden ateşli bir çatışmada ölmüş gibi görünüyorlardı ve insana benziyorlardı.

Masalar ve bilgisayar terminallerine benzeyen şeyler buldu. Kalın bir kayan kapı duvarda erimişti. Onun arkasında hücreler vardı. Parmaklıklı kapıları dantel işi gibi dekoratifti ve her hücrede farklıydı; fakat kilitliydiler ve hücrelerde de başka iskeletler vardı.

“Polis istasyonu,” diye Peerssa’ya bilgi verdi. “Bir restoran bulmayı deniyordum. Aynı düğmeye dört kez bastım.” Sesinde öfke fark etti. Yorulmaya mı başlamıştı? “Bak, *istemediğim* şey, hiçbir yere gitmeyen bir numaraydı. Restoranların seçtiği numaralar hatırlanması en kolay olanlardır. En azından bir zamanlar öyleydi.”

“Devlet bu numaraları titizlikle önemli belediye hizmetlerine ayırır: Polis istasyonları, hastaneler, halkın şikâyetlerini takip eden memurlar...”

Corbell başka bir erimiş kapıdan geçti. O ilerledikçe önündeki kapılar açıldılar ve bir yağmur çavlanının altına çıktı. Sonunda dışarı çıkmayı başarmıştı. Fazla bir şey göremedi. Bir şehir caddesi...ve bazen çamurun arasından görünen elbise kümeleri. Kırmızı dışında her biçim ve renkte, parçaları tam olmayan tek parça şortlar ve iç giysileri.

Kımıldamadan, “Diğer tekrarlı numaraları denemek zorundayım,” dedi.

“Bence güvenli. Eğer kullanılmayan bir numaraya rastlarsan hiçbir yere gitmezsin.”

“Bunu göze almaya var mısın, ha?” Hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Yağmur yüz levhasından akıyor ve başlığında trampet çalıyordu.

“Başka bir seçenek daha var. Duyularımla şehri taradım. İçi boş bir alan var, yeraltında birçok

yöne uzanan tüneller sistemi. Seni yeraltında hepsinin birleştiği yere yönlendirebilirim.”

“Bunun anlamı ne? Onun bir metro sistemi olduğunu mu düşünüyorsun? Kabinleri icat ettikleri zaman onu kullanmaktan vazgeçmiş olmalılar.”

“Eğer artık metro trenlerini kullanmıyorlarsa, binaları taşıma bağlantısı olarak muhafaza etmişlerdir. Ekonomi.”

V

Corbell, şiddetli yağmur altında, ince çamurla örtülü sıkışmış toprak üzerinde yürüdü. Çamur botlarına yapışuyordu. Bunun ona yüklediği enerjiyi karşılayamıyordu. Şimdiden çok yorulmuştu.

Caddeler ve binalar büyük ölçüde bozulmamıştı. Kütle ölümüyle ilgili başka bir sahne görmedi.

Ötede yarı cam, yarı metal bir kabarcık vardı, tıpkı on metre genişliğinde bir Noel ağacı süsü gibi. Bir binanın yanında ezilmişti ve yarı yarıya suyla doluydu. Corbell içine baktı. Süngerleşmiş döşemeler ve bir çift oturma yeri buldu. Kemik yığınları ve çamur, sarı şort ve iç çamaşırı elbisenin içinden dışarı sızmıştı. Corbell büyük yama ceplerin içini araştırmak için kendini zorladı. Ne bulduysa alet cebine yerleştirdi. Daha sonra onları inceleyebilirdi.

Yürüdü.

Daha sonra, sağlam ve terk edilmiş bir kabarcığa rastladı. El değmemiş görünüyordu; içindeki parlak mekanizma ışıldıyordu. Onu çalıştırmayı denedi, fakat ne yapsa işe yaramayacak gibi görünüyordu. Vazgeçerek yoluna devam etti.

Şimdi, bir tarafında, rüzgârın aşındırdığı ağaç kütükleri ve dolambaçlı yolları olan muazzam bir boş arazi vardı. Bir park mıydı acaba? Diğer tarafında gittikçe yükselen ve kıvrılarak gözden kaybolan bir duvar bulunuyordu. Duvar hem önünde, hem de arkasında kıvrılıyordu, bu nedenle onun ne kadar yüksek veya geniş olduğu hakkında bir fikri yoktu.

Büronun manzara penceresinin ötesindeki pusun içinde, inanılmayacak kadar büyük bir küpün hatlarını seçtiğini sanmıştı. Demek bu gerçektir.

Caddeler, neden caddeler ve arabalar vardı? Corbell taşıma merkezinde bulacağı şeyden kuşku lanmaya başladı.

Boşluk olan yerin üstündesin,” dedi Peerssa.

“Bu iyi, yoruludum.” Corbell etrafına baktı. Solunda Mumyalaşmış park, sağında duvar. İleride...duvar cama dönüştü.

Tümüyle cam kapılardan yapılmış bir duvar. İçeri girerek başlığının lambası tarafından aydınlatılan kasvetli karanlıkta ilerledi.

Tavan hiçbir uzaklık hissi vermiyordu; sadece durumu nedeniyle değişen rasgele renkler. Bu yer genişti. Işığı içeride kayboluyordu. Gözü başka bir şaşırtıcı ışığa takıldı; çenesindeki göstergelerin ışılması.

Sıcaklık 20° C’a inmişti.

“Klimalı,” dedi.

“İyi. Elbise pillerin daha uzun süre dayanır.”

“Bu yerde her şey olabilir,” diye kendi kendine söylendi. Yüz levhasını açtı. Sıcak değildi. Kokladı: biraz bayat, hepsi bu kadar. “Bu elbiseden çıkmam gerek. Yorgunum.”

“Şurup memesini em.”

Corbell güldü. Onun orada olduğunu unutmuştu. Midesi biraz doyuncaya kadar emdi. Peerssa haklıydı: yorgunluğunun yarısı açlıktan kaynaklanıyordu.

Kendini elbisenin geri kalan kısmından kurtardı.

Halının üstüne basmak heyecanlandırıcı ve ani

bir şoktu. Bürodaki çürümüş halının aynı olmasıydı, fakat bu kuruydu, sağlamdı ve bilek derinliğindeydi. Tıpkı bir bulutun üstünde yürümek gibi. Korkunç pahalı bir malzeme olduğu hissini veriyordu ve burada, bir devlet binasının girişinde, bundan bir ar kadar olmalıydı.

“Uyuyacağım,” dedi başlığa. Halı bulutunun üzerine rahatça uzanıp onun kendisini kaplamasına izin verdi.

VI

Gri şafak. Halının keyfiyle biraz kıvrandı. Tavan, helezona benzeyen bir düzende ve binlerce renk tonundaydı.; insan ona bakarak çıldırabilir, ancak ne kadar uzakta olduğunu asla tahmin edemezdi. Gözlerini kapadı ve tekrar uyukladı.

Ölmek için aşağıya indim, diye düşündü. “Peerssa,” dedi. “Benim nasıl ölmemi bekliyorsun? Kalp krizinden mi?”

Yanıt yoktu. Başlık orada, parmaklarının ucundaydı. Onu çekti ve sorusunu tekrarladı.

“Sanmam,” dedi Peerssa.

“Neden? Devlet’in fevkalade ilaçları yüzünden mi?”

“Evet, eğer insan gebeliği hapları ilaç olarak kabul ederse. Devlet kurulduktan sonra bir hastalığı kalıt almış hiçbir erkek ve kadının çocuk sahibi olmasına izin verilmediği bir nesil oldu. Nüfus yarıya düştü. Kıtlık sona erdi...”

“Kalp hastaları?” Babası koroner yetmezliğinden ölmüştü.

“Elbette kalp hastalarının çocuklarının da çocuk sahibi olmasına izin verilmedi. Senin genlerin bir suçluya sahip, ama sağlıklı genler.”

“Sizi küstah orospu çocukları. Ya benim çocuklarım?”

“Babaları kanser eğilimliydi.”

Demek Corbell’in genlerini insan ırkından ayıklamışlardı...ve bu konuda bir şeyler yapabilmek için üç milyon yıl geç kalmıştı. Corbell ayağa kalktı, sertleşmiş kaslarına rağmen gerindi ve etra-

fına bakındı. Hâlâ havada süzülen, serbest stilde yapılmış kıvrımlı masaların çevresinde sedir halkaları vardı. Sedirler halının altında birer kambur gibi duruyordu.

“Salak,” dedi Corbell. “Bir sedirde uyuyabilirdim.” Sonunda tüm gücünü iki eline vermek zorunda kalarak uçan masalardan birini aşağıya doğru bastırdı. Üç santim kadar indirebildi. Serbest bıraktığı zaman, masa eski yerine sıçradı.

Bir duvara yerleştirilmiş kabin dizisi vardı. Corbell onları incelemeye gitti. Halının tüyleri tatlı bir şekilde parmaklarının arasında dalgalanıyordu.

Her kabinde anlamsız çizgilerle işaretlenmiş basma düğmeleri dizisi vardı. Sekizi daha önce görmüş olduğu gibi işaretli, dördü yeni, bir düzine düğme. Diğerlerinden daha büyük olan düğmeyi itti ve hiçbir yanıt alamadı. Sonra yarığı fark etti.

Boş basınç elbisesinin alet cebinden, çarpmış arabadan çaldıklarını çıkardı. Çatlamaz, gümüş dudak boyası bir işine yaramazdı. Mendil: kumaşta girdap gibi dönen belirsiz renkler. Şeker kâğıdı: sert şeker bilinemeyecek sayıda yılın yağmuruyla erimişti; ya da bu bir uyuşturucu yahut bir ilaç olabilirdi.; veya her açıdan yanılıyor da olabilirdi. El büyüklüğünde şeffaf plastik bir disk, kenarları da üzerine işlemeli anlamsız işaretler gömülmüş plastikten yapılmış.

Bu işe yarar görünüyordu.

Hangisi üst taraftı? Diski kabinlerden birinde denedi, işaretler yukarıdayken yarığa uymadı. İşaretler aşağıdayken uydu. Corbell daha büyük olan düğmeyi itti ve ekran aydınlandı.

Ya şimdi? Ekran belki de ihtiyacı olan telefon rehberi idi. Tüm yapması gereken, var olmayan bir numaraya uzanmadan BİLGİ tuşuna basmak ve anlamsız işaretler halindeki yanıtı okumaktı.

Corbell terliyordu. Bunu hiç düşünmemişti. Ellerini indirdi ve kabinden çıktı.

Eh. Acelesi yoktu. İki günlük artı hava rezervi kullanılmamıştı. Araştırmak için zaman vardı. Ve orada, lobinin uzak gerisinde, bulmayı umduğu merdivenler vardı: bulut halıyla kaplı olan merdivenler, ilk yaşamında öğrendiği prensiplere göre genişti ve iyi tasarımlanmıştı. Merdiven basamakları aşağıya, karanlığa uzanıyordu.

Başlığını kolunun altına sıkıştırmak ve mercek biçimli anahtar/kredi kartı'nı geriye almak için döndü. Sonra, başlığının lambasını önünde oynatırken mırıldanarak merdivenleri inmeye başladı.

Kesilmiş...kafası...kolunun altında. Kadın, Kanlı Kule'de yürüdü.

Merdivenler beklenmedik şekilde harekete geçerek onu geriye fırlattı. Küfrederek ayağa kalktı. Bir tarafı incinmemişti, fakat...burada sakatlanmak, işte bu onun sonu olurdu.

Altında ışık güçlendi.

İlk önce bunun acil durum enerji sisteminin son nefesi olduğunu sandı. Işık güçlendi. Aşağıya ulaştığı zaman gün ışığı kadar parlaktı. Yüksek tavanlı ve dükkân olduklarını sandığı hücreler bulunan muazzam geniş bir alandaydı; bir Avrupa tren istasyonu izlenimini veren bir yer, fakat bu yere daha uygun bir zevk düşkünlüğü lüksünün üslubu. Burada da çeşmeler ve sedir halkalarında

tümsekler oluşturan, bilek-saran halı vardı. Bir duvarın tümü boyunca...

“Peerssa, bir harita buldum!”

“Lütfen onu tarif et.”

“İki kutbun izdüşümü. Kahretsin, keşke sana gösterebilseydim. Kıtalar yaklaşık olarak ben okulda olduğum zamanki yerlerinde. Bu harita okyanus suları buharlaşmadan önce yapılmış olmalı. Aralarında çizgiler var, hepsi -kontrol etti-sanırım bu noktadan çıkıyor. Çizgilerin çoğu karanlık. Peerssa, hâlâ ışıklı olan çizgiler Antarktika’ya, Arjantin’in ucuna ve oh, Alaska’ya uzanıyor.” Alaska kuzeye bükülmüştü. Sibirya’nın ucu da. Çizgiler, okyanuslar boyunca, ya da onların altından uzanıyor.”

Dükkân olduğunu sandığı şeylerin, içinde sedirler ve yemek dağıtım duvarları olan girintiler olduğunu gördü. Birini denedi. Plastik disk yerleştirdiği zaman, bir kadın sesi üzgün bir tonda konuştu. Diğer yarıkları denedi ve aynı hazır sestten aynı anlaşılamaz sözcükleri dinledi.

Bir sonraki durak? Ta ileride, en uzaktaki şu kapılar sırası...

Kredi diskleri için yarıkları olan kalın kapılar.

Basınç elbisesini almak için geri döndü. Merdivenler onu yukarıya taşıdı. Acaba eviyle işi arasında her iki yönde gelip gidenlerin akıntısını hangi lanet yoldan hallediyorlardı. Ağır giysiyi omzuna atmış olarak tekrar aşağıya döndü.

Haritada, ışıklı çizgilerin yanında ışıklı saatler vardı. İsteddiği yolu işaretleyen şekli ezberledi: buzları çözülmüş Antarktika kıtasının merkezine de-

ğil, fakat en yakın sahiline. Sahiller en önce kolonileştirilirdi.

Kapılar: evet, istediği işaret vardı.

Disk: onu buldu, boş tarafını yukarı getirdi ve yerleştirdi.

Kapı açıldı. Diski geri kaldı, ona baktı ve gülümsedi. İşaretler değişmişti. Bir biletin bedelini ödemişti.

Betonun içinde cam, onun içinde de camla karşılaştı. Metro treninin sonu yavaşça duvardaki yuvasından çıktı: içinde oval bir cam kapı olan üç metre genişliğinde cam halka. Corbell camdan silindirik aracın birbirine bakan oturma yerlerinin de bulut halıyla kaplı olduğunu gördü. Aracın ön kısmı metaldi.

Cam kapıda diskin ölçüsünde bir yarık buldu. Diski kullandı. Girdi ve diğer taraftan disk çekti. Kapı kapandı.

“İşte buradayım,” dedi başlığa.

“Nerede.”

“Metro araçlarından birinin içinde. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım bekleyeceğim.”

“Ani taşıma kulübelerini kullanmayacak mısın?”

“Hayır., bence o bir çıkmaz sokak. Belki de zenginlerin bir tür oyuncağı; kullanım için son derece pahalı, ya da kısa menzilli. Yoksa neden üstünde arabalar olan caddeler olsun? Caddeler çok düzgün ve çok sayıda araba var.”

“Merak etmiştim, dedi Peerssa. “Temel olarak alınan dört rakam, sadece dört bin doksan altı olası kulübe numarası verir. Çok az.”

“Evet.” Corbell, oturma yerlerini belirtmek için sıraların farklı pastel renklerde bulut halıyla kaplanmış olduğunu düşünerek araçta sekiz kişilik yer olduğuna karar verdi. Denediği zaman kendisiyle üzüntülü bir ifadeyle konuşan başka bir yemek makinesi buldu. Yarım bir kapının arkasında, insanın vücudunu ancak sıkıştırabileceği bir yerde, gene parlak, temiz metal süngerle donatılmış tuvaleti buldu. Onu da denedi.

En iyi tahmini, bu süngerin içinde, bir aniden başka yerde bulunma ünitesinin bulunduğuydu. Mucizevî bir şekilde kendini temizliyordu.

“Senin bulunduğun yerde, enerji kullanımında artış var,” dedi Peerssa.

“O zaman *bir şeyler* oluyor.” Corbell, beklemek için bulut halı sıraya uzandı. Vazgeçmeden önce yirmi dört saat bekleyecekti. Midesi gurulduyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Norn⁷

⁷ İskandinav mitolojisindeki üç kader Tanrıçası'ndan biri.

I

Birisi onunla konuştu.

Corbell şiddetle sıçradı ve dudaklarında bir çığlıkla uyandı. Burada Peerssa'dan başka kim onunla konuşabilirdi?

Fakat *Don Juan*'ın güvertesinde değildi.

Ses kesilmişti.

Peerssa onun başlığından konuştu. "Dili tanıyamadım."

"Tanımayı mı umuyordun? Bana yeniden çal." Peerssa'nın kaydettiği, güven verici ve akıcı tonda konuşan çocuksu ses bandını izledi. Sonra içini çekti. "Eğer bu adam beni bizzat bekliyorsa ona ne diyebilirim ki? Herhalde onun dilini öğrenmeden önce ölmüş olurum."

"Öykün kalbimi parçaladı. Çağdaşlarının çoğunun yaşayacak tek hayatı oldu."

"...Evet."

"Senin şu bencil görüş açın beni hep rahatsız etmiştir. Kendini şey gibi görebilsen..."

"Hayır. Bir dakika. Haklısın. Tümüyle haklısın. Çoğu insana verilenden fazlasına sahip oldum. Hatta bir insanın çalabileceğinden bile fazlasına. Dırdır etmekten vazgeçiyorum."

"Beni hayrete düşürdün. Şimdi tüm hizmetini Devlet'e mi adayacaksın?"

"Ne Devlet'i? Devlet ölmüş. Senin fanatikliğinde en az benim bencilliğim kadar gerçek."

Yabancıнын sesi, anlaşılamayan harikulade sözcüklerle tekrar konuştu ve Corbell onu gördü. Yüzü aracın ön duvarının ötesinde, metalin de

ötesindeydi, sanki metal şeffafmış gibi. Bir hologram. Corbell öne eğildi.

Bu, omuzlarının altında görüntüsü zayıflayan bir erkek çocuk büstüydü. Corbell, on ikisinde, ya da o civarda diye tahmin yürüttü, fakat çocukta bir yetişkinin havası vardı. Derisi altın rengindeydi, yüz hatları ırkların bir karışımıydı: siyah, sarı, beyaz ve başka bir şey, belki bir mutasyon, bu onu yarı dazlak bırakmıştı. Sadece kafasının çevresinde ve kulaklarının üstünde sık ve kıvrıkcık saçları vardı, bir de alnının üst kısmındaki bir bölgede.

Yüz, güven verici bir şekilde gülümsedi ve kayboldu. Araç ileri ve aşağıya doğru atıldı.

Corbell bir yuvarlanan arabadaydı. Bir iskemle kolunu yakaladı ve ona yapıştı. Araç eğimli yolda ona yarım dakika kadar gelen bir süre indi. Sonra araç ve tünel yatay duruma kavislenirken yüksek çekim oldu.

İçerisi aydınlık, dışarısı karanlık. Corbell tam rahatlamaya başlamıştı ki, araç yalpaladı, sola doğru yüklendi yalpaladı, sağa doğru yüklendi; düzeldi. Bu neydi? Tünel mi değiştirmişlerdi.

Kulakları birden canlandı.

Peerssa konuştu. “Hızın saatte sekiz yüz kilometreyi geçti ve hâlâ hızlanıyorsun. Olağanüstü bir başarı.”

“Bunu nasıl yapmışlar?”

“Tahminen, boşaltılmış bir tünelde çekim destekli bir doğrusal hızlandırıcıda yolculuk yapıyorsunuz. Pasifik Okyanusu’nun altından geçmek üzere-sin. Beni hâlâ işitebiliyor musun?”

“Zorlukla.”

“Corbell, eğer mümkünse cevap ver. Corbell,

eğer...” Peerssa’nın sesi zayıflayarak tamamıyla yok oldu.

“Peerssa!”

Hiçbir yanıt yoktu.

Corbell’in kulakları ve sinüsleri basıncı hissediyordu. Çenesini oynattı. Paniklemek için bir neden yoktu. Antarktika’ya ulaştığı zaman Peerssa onu bulurdu.

Hareketin tıslayan sesi insanı uyumaya kışkırtıyordu. Corbell uzanıp yatmak arzusuna kapılmıştı, ayağını ön tarafa doğru uzatmayı yeğleyerek, çünkü sonunda bir yavaşlama olacaktı. Uyumak, belki de rüya görmek... Pasifik Okyanusu’nun altında, yüzyıllardır tamir görmemiş bir metro sisteminde bir buçuk Mach hızla yol alan Dünya’daki son adam, acaba ne gibi rüyalar görürdü? Pasifik’in altında durup kalabilir ve insana benzeyen bir hayalet, hizmetin en kısa zamanda yerine getirileceğini güven veren bir ifadeyle ona söylerken yavaş yavaş havasızlıktan boğulabilirdi. Peerssa da sonsuza kadar onun çıkmasını bekleyebilirdi.

*Çok fazla hayal gücüyle kendimi ölesiye korkuta-
cağım. Çok azıyla da kendimi öldürteceğim.*

Corbell kulaklarındaki basıncı azaltmak için çenesini oynattı. Peerssa *boşaltılmış* mı demişti? Göstergeleri görmek için başını başlığın içine soktu.

Hava basıncı düşüktü ve düşmeye devam ediyordu.

Basınç elbisesinin içine girmeye çabalarken nefes nefese kaldı. “Vakum tünel, doğru,” diye so-

ludu. “Salak, salak! Araçta sızıntı var.” Acaba daha başka neler bu eski tünel sistemini çürütmüştü?

Fakat şimdi yolculuk fevkalade düzgündü. Sonunda Corbell sidik kesesini boşalttı; sonra elbisesinin sidik torbasını tuvalete boşalttı. Sidik hiçbir iz bırakmadan tuvalet boyunca köpürerek aktı. Sürtünmesiz bir yüzey.

Saatler geçti. Ayakta uyukladı, uyandı, yüzükoyun yattı, bunu beğenmedi. Sırt çantası omuzlarının arasında çıkıntı oluştururken bir iskemle kolu başının altında sırtüstü uzandı. Bu daha iyiydi. Uyudu.

İleri doğru bir hareket onu uyandırdı. Oturdu ve şurubunu emdi... Kalan kısmı emerek bitirdi, karnı oldukça doymuştu. Hızlanmayı hissetti; yukarı doğru mu çıkıyordu? Yarım dakikalık düşük çekim ve geriye doğru son bir sallanma. Hareket etmediğini hissetti. Aracın metal arka kısmının ötesinde neredeyse ses altı bir gümlleme vardı.

Cam kapı ve onun arkasındaki metal kapı, ikisi birden aynı anda açıldılar. Corbell yeni ayağa kalkmıştı ki, gök gürlemesi onu geriye itti.

Bazen insan sırt çantasıyla yaptığı uzun bir yolculuğu, her kası ağrılar içinde ve zihni her şeye rağmen yürümek kararlılığı dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmeden tamamlar. İşte – hemen hemen aynı düşünce tarzı içinde olan Corbell ayağa kalktı ve kapılara doğru topalladı. Kulakları çınlıyordu. Başlığının içinde kafasını çarptığı yer acıyordu. Sırtını zorlamıştı. Kendini aptal gibi hissediyordu: boşluktan tokat gibi gelen gök gürültüsü onu şaşırtmamalıydı.

“Peerssa,” diye seslendi. “Ben Corbell, kendi adıma. Mümkünse cevap ver.”

Hiçbir yanıt yoktu, Peerssa hangi cehennemdeydi? Şimdi onu engelleyen bir şey yoktu, yoksa var mıydı?

Corbell başını salladı. Tüm yapabileceği, onlar onu durduruncaya kadar sürprizlerin içinde yürümekti.

Çok gerideki büyük açıklık bir alanda soluk ışıklar vardı. Sedirleri, girintileri ve duvar haritasının hafifçe parıldayan ışıklarını seçti. Çenesindeki rakamlar basıncın normal ya da biraz yüksek, sıcaklığın ılık ve dayanılabilir olduğunu gösteriyordu.

Yüz levhasını açtı

Hava ılık ve küf kokuluydu. Kuru küf kokusu kokladı. Başlığını çıkardı, yeniden kokladı. Eser miktarda hayvan kokusu...

“Miyav?”

Zıpladı, sonra rahatladı. Böyle bir sesi nerede duymuştu. Dostça ve tanıdıktı. Gözüne bir hareket çarptı, solda...

“Miyav!” Hayvan tozlu bulut halı üstünden araştırarak geliyordu.

Bu bir yilandı. Şişman, kürklü bir yılan S şeklinde akarak ona doğru geldi. Kürkü siyah, gri ve beyaz desenliydi. Durdu, o güzel kedi yüzünü kaldırdı ve bir kedi gibi tekrar sordu, “Miyav?”

“Olur şey değil,” dedi Corbell.

Arkasında bir şey hışırdadı.

Kürklü yılanı unuttu Uykusu vardı, o kadar ki, bir anda kendinden geçeceğini biliyordu. Fakat arkasında sinsi sesler vardı, ayaklarının üstünde

kalmaya çalışarak geri döndü. İçinde hafif yanardöner renkler olan kukuletalı beyaz bir cüppe, içinde: eğilmiş bir insan biçimi...

Kedi-yılan onun dikkatini dağıtırken kadın saldırmıştı. Onu karanlıkta gördü: uzun boylu ve kamburu çıkmış, sıska, tüm yüzü kırışıklar içinde, burnu kancalanmış, kukuletanın gölgesi içindeki gözleri çukura batmış ve hain bakışlı. şişkin elle-riyle Corbell'in gözlerine doğru gümüş bir baston tutuyordu.

stne uyuşukluk kapanırken, Corbell onu bir an için gördü. lmn gördüğünü düşündü.

II

Vücut biçimini alan bir yüzeyde sırtüstü yatıyordu. Bacakları ayrılmış, elleri başının üstünde. Hava ıslak, ağır ve sıcaktı. Kasıklarına, kol altlarına ve gözlerinin kenarına ter akıyordu. Kımıldamak istediği zaman yüzey kabardı ve dalgalandı, el ve bacak bileklerindeki yumuşak bağlar sıkılaştı.

Basınç elbisesi yoktu. Yaşanamayacak kadar sıcak olan bu dünyada sadece tek parça iç giysisi üstündeydi. Kendisini çıplak ve tuzağa düşmüş hissetti.

Işık göz kapaklarını zorladı. Onları açtı.

Bir su yatağında, parçalanmış bir damın çentikli kenarlarının arasından gri gökyüzüne bakıyordu. Başını çevirdi ve odayla ilgili daha fazla şey gördü. Zarif kontrolleri olan oymalı yatak başı, eğri sedir ve ona uyan uçan kahve masası.

Herhalde bu yatak odaları, tıpkı prefabrik evler gibi, seri imalattı. Fakat bir kasırga bunu vurmuş, tavan ve manzara penceresi dışa doğru patlamıştı.

İhtiyar kadın eğri sedirden onu seyrediyordu.

Corbell, Norn, diye düşündü. İhtiyar bir kadın biçimindeki kader. Belleğinde – kadın berraktı, elindeki gümüş baston da. Onun kalkıp kendisine doğru ilerlemesini izledi...ve omuzlarının çevresindeki kürklü boa, kulakları dikilmiş kafasını kaldırarak tekrar ona baktı. Kadının boynuna bir buçuk kez dolanmıştı. Kuyruğunun ucu oynuyordu.

Kahretsin, bu bir *kediydi*. Sahibi olan çocukluk arkadaşını unutmasına karşın o kediye benzeyen *aslanı* hatırladı. Son derece hoş giden bir kürk ve

uzun, zengin, tüy gibi yumuşak bir kuyruk. Eğer aslanın kuyruğunu üç kat uzatıp ona aslanın başını eklerseniz, sonuç bu yaratık olurdu.

Fakat evrim nasıl olur da bir kedinin bacaklarını kaybetmesine yol açardı?

Buna inanmadı. şu üç milyon yıl içinde birisinin, bir ara, kedinin genleriyle oynamış olduğuna inanmak daha kolaydı.

Kadın şimdi onun tepesinde duruyordu ve bastonu gözlerinin arasına uzanmıştı. Kadın konuştu.

Corbell başını salladı. Yatak dalgalandı.

Kadının elleri bastonun üzerinde gerginleşti. Corbell bir tetik görmedi, fakat kadın bir tetiği çekmiş olmalıydı, çünkü Corbell şiddetli bir ıstırap duydu. Bu ıstırap fiziksel değildi. Bu, keder, çaresiz bir öfke ve suçluluk duygusuydu.  lmek istedi. “Dur!” diye bağırdı. “Dur!”

İletişim başlamıştı.

* * *

Kadının adı Mirelly-Lyra Zeelashisthar’dı.

Bir yerde bilgisayar olmalıydı. Yatak başlığının üstüne koyduğu kutu, onun bir uzantısından başka bir şey olamayacak kadar küçüktü. Corbell önce-leri –sadece onun bastonu kullanmasını önlemek için- anlamsızca konuşurken kutu bir çevirici görevini yaptı. Corbell’e, Corbell’in sesiyle, Mirelly-Lyra ile de kendi sesiyle konuştu.

İsimleri değiş tokuş ettiler. Mirelly-Lyra nesneleri işaret ederek onları adlandırdı. Corbell onlara kendi adlarını verdi. Odadaki bir sürü nesne için verebileceği bir isim yoktu. Tüylü yılanı “kedi-kuyruk” dedi. İçinde her yere gidilebilen kulübe-lere “telefon kabini” adını verdi.

Kadın bir ekran kurdu: bir poster gibi dönen bir televizyon. Corbell, başka bir bilgisayar bağlantısı, diye düşündü. Kadın ona resimler gösterdi. Sözcük bilgileri genişledi.

Açlığı korkusunu bastıracak kadar arttığı zaman, Corbell, “Bana yiyecek ver,” dedi. Kadın sonunda bunu anladığı zaman, yanına bir tabak koydu ve ellerinden birini çözdü. Kadının dikkatli bakışı ve bastonun tehdidi altında Corbell yedi, geçirdi ve “Daha,” dedi.

Kadın onun tabağını yatak başlığının arkasına götürdü. Bir dakika kadar sonra, meyve, bir dilim sıcak ve yeni kesilmiş kızarmış et ve kabakla havuç arasında tadı olan, buharı tüten sarı bir kökle dolu bir tabak getirdi. Corbell ilk tabağını silip süpürürken ne yediğine pek dikkat etmemişti. Şimdi; kadının bunları nerede pişirdiğini merak edecek ve mutfağına bir “telefon kabini” kanalıyla eriştiğini düşünecek zamanı vardı.

Kedi-kuyruk kadının omzundan yatağa atladı. Corbell dondu. Hayvan kıvrılarak yatak boyunca geldi ve eti kokladı. Mirelly-Lyra onun göğsüne vurdu ve hayvan çekildi. Şimdi Corbell’in vücuduna tırmanarak dikilmiş, onun gözlerine bakıyordu.

Corbell onun kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvanın gözleri yarı yarıya kapanmış ve parlamaya başlamıştı. Karnı tıpkı bir yılanınki gibi sert deriydi ve çizgiliydi, fakat kürkü görüldüğü gibi çok sık ve kabarıktı.

Corbell etin bir kısmını kedi-kuyruğa yedirerek ikinci tabağını da bitirdi. Mirelly-Lyra’nın onu

zorla uyandırıp uyandırmayacağını merak ederek uyukladı.

Mirelly-Lyra onu uyandırmadı. Corbell uyandığında gökyüzü siyahtı ve kadın ışıkları yakmıştı. Corbell'in serbest eli yeniden bağlanmıştı.

Basınç elbisesi ortada yoktu. Kadın onu serbest bıraksa bile baston hâlâ onda olacaktı. Corbell "telefon kabini"nin çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Zihninin derinliklerinde Peerssa'nın onun öldüğünü düşünüp başka bir yıldızla gidip gitmediğini merak etti.

Kadın ondan ne istiyordu?

Fiiller ve sonra tanımlayıcı ifadeler üzerinde çalıştılar. Kadının dili, Corbell'in bildiği hiçbir biçime uymuyordu, fakat ekran ve mekanik bellek, işlerini kolaylaştırıyordu. Kısa sürede bilgi alışverişine başladılar.

"İpleri çöz. Bırak yürüyeyim."

"Hayır."

"Neden?"

"Yaşlıyım."

"Ben de öyle," dedi Corbell.

"Gençleşmek istiyorum."

Corbell kadının sesindeki, ya da çeviricinin kendi sesine uyarlamasındaki ifade tarzını anlayamadı. Fakat başını kaldırıp kadına bakarken onun kullandığı tonla, "Ben de," dedi.

Kadın onu bastonla vurdu.

Suçluluk, korku, pişmanlık, ölme arzusu. Kadın bastonu kapatıncaya kadar geçen sonsuz saniyeler boyunca Corbell bağırdı, kıvrandı ve iplerini çekiştirdi.

Sonra şok içinde ve incinmiş bir halde kadına

baktı. Mirelly-Lyra'nın yüzü şeytani bir ifadeyle seğiriyordu. Birden Corbell'e sırtını döndü.

Corbell'in çırpınmaları kedi-kuyruğu korkutmuştu. Hayvan kaçtı.

“Gençleşmek istiyorum...” ve bom! Ve şimdi kadının sırtı sertleşmişti ve yumrukları sıkılmıştı. Korkunç bir öfkeyi mi, yoksa gözyaşlarını mı gizliyordu? Neden? *Yaşlı olması benim suçum mu?* Bir şey açıktı: Kadın onu kendi güvenliği için olduğu kadar onun güvenliği için de bağlı tutuyordu. Eğer elleri serbestken bastonu üzerinde kullansa, Corbell kendini öldürürdü.

Kedi-kuyruk tekrar gövdesine tırmandı, çöreklendi ve burun sürtüştürmek için uzandı. “Miyav!” Hayvan bir açıklama istedi.

Corbell şimdi göğsünde bir motor gibi pırlamakta olan hayvana, “Bilmiyorum,” dedi “Yanıtından da hoşlanacağımdan emin değilim.”

Ama yanılıyordu.

* * *

Kadın ellerinden birini serbest bırakarak ona yiyecek verdi. Aşağı yukarı aynıydı. İki meyve, haşlanmış kök, kızarmış et. Kendisi yerken kedi-kuyruğu besledi.

Meyve tazeydi. Et saniyeler önce kesilmiş, aşırı pişmiş rozbif gibiydi. Kadın yatak başlığının arkasında bir dakikadan fazla gözden kaybolmamıştı. Bir mikrodalga fırın bile *bu kadar* hızlı olamazdı, yoksa 1970'lerde mi öyleydi. Kafasına takılmıştı....

Ve, tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Kadın bunu anlamakta sinirlendirecek ve rahatsız edecek kadar yavaştı. Kaşlarını çatıp odada ileri geri dolaşarak, herhalde onu kendi pisliğinin içinde

bırakmayı düşünürken, Corbell onun derdini anladığını biliyordu. Sonunda kadın onu serbest bıraktı, önce bileklerini (yatak başının arkasından), sonra da ayaklarını. Corbell aradaki tuvalete giderken, bastonu onun üstüne tutarak oldukça geride durdu.

Sonunda yalnızdı, kapı kadının gözlerini engellerken titreyerek içeri çekti.

Kaçmaya çalışmayacaktı. Bu kez hayır. Çok az şey biliyordu. Kadının onu bir daha tuvalete bırakmaması riskini göze almaya değmezdi. Baston riskine değmezdi.

Baston: onu aşağılık bir köleye çevirmişti, anında, iki kez. Gururunu korumayı bile *düşünmemişti*. Bu şekilde, baston onun gücünün yarısını yok etmişti: Hiç utanç hissetmiyordu. Yine de, bastonun bir sürü uygulamasının onda erkeklik namına bir şey bırakmayacağını biliyordu.

Elektrik akımları ve RNA iğneleriyle hayata döndürülmüş bir erkek kabuğuydu. Defalarca değiştirilmişti, ancak o her neyse, hâlâ erkekti. Bastonun ona yapabileceği, daha acımasız, daha hasar verici olabilirdi.

İşbirliği yapacaktı.

Fakat: Kadın deliydi. Kendi çağının standartlarına göre akli başında bile olsa -ki bu pek olası değildi- Corbell'inkine göre deli ve tehlikeliydi. Kendisi gibi yaşlı ve güçsüz olduğundan, Corbell kadın onu öldürmeden kaçmak zorunda kalabilirdi.

"Telefon kabini" çalışıyor olmalıydı: burada, kadının yatak odasında bir mikrodalga fırın görmemişti. *Güzel*.

Peerssa'yı arama işi beklemek zorundaydı. Basınç elbisesini sormaya çekiniyordu; bu onun tehlikeli şeyler düşündüğünü gösterebilirdi. Hem Peerssa hâlâ güneş sisteminde olsa bile, nasıl yardım edebilirdi ki?

Corbell tuvaletten çıktı ve yataktaki kolları ve bacakları açık durumunu aldı. Mirelly-Lyra yatak başlığının arkasından onun ellerini bağladı, sonra da ayak bileklerini. Konuşmalarına devam ettiler.

Çevirici sözcükleri atladı. Corbell ne işittiğini anlamadan bazılarını kaçırdı. Sonra sorular sordu, kadının boş noktaları doldurmasını sağladı. Onu bölük pörçük anladı.

Kadın, Mirelly-Lyra Zeelashisthar'dı, Devlet'in bir vatandaşı (Devlet mi? Corbell bundan kuşkuluydu. Fakat kadın Devlet'i Peerssa'nın anlattığına yakın bir şekilde tarif etti, sadece Devlet'in elli bin yıldır bilinen bütün dünyaların hükümeti olduğu dışında – Corbell'in yılları, çünkü Dünya henüz yerinden oynatılmamıştı.)

Gençliğinde harikulade güzel bir kadındı. (Corbell kibar davranarak bu konuda soru sormadı.) Erkekler akıl almaz bir şekilde onun için deli oluyorlardı. Onları böyle mantıksızlığa iten şeyi hiç anlayamamıştı, ama aklı kadar, seks ve güzelliğini de ilerlemek için kullanmıştı. Doğuştan hiperaktif ve hırslıydı. Yirmi yaşlarında, İç Trafik Kontrol Sistemi'nde yüksek bir mevkiye sahipti.

Artık sorumluluk taşıyan bir mevkide olduğundan Devlet onu şartlandırmıştı. Bundan sonra artık hırsı sadece kendisi için değil, aynı zamanda Devlet'in yararı içindi. Şartlanma sıradan bir işti –

ve Corbell bunu daha sonra elde ettiği verilerden anladı. Kendisinininkiyle pek tutmuyordu.

Eğer kız bir uzay aracının rotasını güneş sistemi içinde yönlendirerek Devlet'in hırsını ileriye götürüyorsa, elbette kendininkini de götürürdü. Ve bürokraside aynı daldan, güçlü bir adamın dikkatini çekti. İkinci Müdür Corybessil Jakunk (Corbell bu adı ezberlemeye yetecek kadar duyumuştı) kadının doğrudan amiri değildi, fakat kıza bazı yardımlarda bulunabilirdi.

Böyle güçlü bir adamın kişisel arzularını tatmin etmek için bu tür girişimleri görmezden geliniyordu, böylece Devlet'e daha canla başla hizmet ederdi. İhtiyar kadın bunda yanlış bir şey görmüyordu. Ve Corbell bunu hemen anlamadığı zaman sabırsızlandı. Bu onun kendi hırsı için de bir mahmuz etkisi yapabilirdi. Adamın kişisel arzusu Mirelly-Lyra Zeelashisthar'dı.

"Benim muhakkak metresi olmam gerektiğini söyledi," dedi kadın. "Kendim için bundan yüksek bir statü istiyordum. Reddettim. Bana, eğer dört gün süreyle onun hayatını paylaşırsam, bana büro-nun tüm yetkilerini veren bir pozisyon sağlayacağını söyledi. Sadece otuz altı yaşımıdaydım. Bu iyi bir fırsattı."

Mirelly-Lyra, adamlarla diğer erkeklerle yaptığı gibi oynamıştı. Bu bir hataydı.

Corbell, talep etmediğı böyle bir Meksika dizisi için neden bir esir-izleyici olduğunu merak etti. Anlamaya başlamıştı. Üç milyon yıl sonra, seksen ya da doksan yaşında görünürken, kadın neyin yanlış gitmiş olduğunu hâlâ merak ediyordu. "İlk

gece yardımcı olması için bir kimyasal kullandım. İnsanı seks yapmak isteyen...”

“Bir afrodisyak.”

Bu sözcük bilgisayarın belleğine gitti. “Ona ihtiyacım vardı. İkinci gece kimyasal kullanmama izin vermedi. Kendisi hiç kullanmadı. Çok kötü zaman geçirdim, fakat şikâyet etmedim, ne o gece ne de üçüncü gece. Dördüncü gün, fikrimi değiştirmem ve görevimi terk ederek onun kadını olmam için yalvardı. Ondan sözünü tutmasını istedim.”

Yedi ay süreyle Mirelly-Lyra, İç Trafik Kontrol Sistemi’nin Başkan’ıydı. Sonra kendisine özel bir görev, Devlet’e hizmet etmek için şerefli bir fırsat, için gönüllü olduğu bildirildi.

Galaksi’nin merkezinde bir hiper kütle, bir kara delik, olduğu biliniyordu. Mirelly-Lyra bunu inceleyecekti. Birkaç otomatik sondayı önden kullandıktan sonra deneyler sayesinde (teoride öngörüldüğü gibi) böyle bir deliğin zaman yolculuğu için kullanılıp kullanılmayacağına o karar verecekti. Eğer mümkün olursa, yolculuğa başladığı güne geri dönecekti.

“Bunu neden yaptı?” diye merakla söylendi. “Ayrılmadan önce onu bir kere gördüm. Kendisinin değilsem, benimle aynı evrende olmaya dayanamadığını söyledi. Ama teklif ettiği hiç de bu değildi.”

“Dört günlük bir zevk âleminin yeterli olduğunu düşünmüş olabilir,” dedi Corbell. “Kendini onun kollarına atacak ve seni göndermemesi için yalvaracaktın.”

Corbell bir an için onun bastonu kullanacağını

dan korktu. Sonra kadın gıdıklarmış gibi bir kahkaha nöbetine tutuldu. Yüzü derin bir nefrete dönüşmeden önce Corbell orada hoş bir şey gördüğünü sandı. Şimdi kadın ölümün kendisi gibi görünüyordu. Norn. “Beni kara deliğe yolladı. Her şeyin sonunu gördüm.”

“Ben de.”

Kadın ona inanmadı. Zorlaması üzerine Corbell elinden geldiğince anlattı: renkleri, çekirdek güneşlerinin birleştikleri bir diske doğru yassılaşılarak ilerlemelerini. Ateş Halkası’nın şişmesini, sonunda zorunlu olarak içinde minik kara delikler olan yassılmış nötronuyum düzlüğü. “Ben sadece ergosfere kadar girdim,” dedi Corbell “ve bu da eve hızla dönmek içindi. Gerçekten o kara deliğin içinden geçtin mi?”

Kadının yanıtlaması biraz gecikti. “Hayır. Korkmuştum. Zamanı geldiğinde Devlet’e o kadar da borçlu olmadığımı düşündüm.” Şartlanması en azından bu noktaya kadar yıpranmıştı. Kara deliğin çevresinden dönmüş, rotasının kendi üstüne katlanması için onun çekimini kullanarak eve doğru yol almaya başlamıştı. İlkumut’a vardığında seksen yaşındaydı ve gemi dispanserindeki gençleştirme ilaçları sayesinde hâlâ sağlıklı ve (söylediğine göre) güzeldi.

Corbell onunla zamanları kontrol etti. Onun ram jeti tüm yol boyunca bir G ile yol alabiliyor muydu? Evet. Her iki yönde de yirmi birer yıl. Kadının gemisinin Corbell’in *Don Juan*’ından çok çok üstün olduğu anlaşılıyordu. *Don Juan*’dan daha büyük, daha ince tasarımlanmış bir toroid.

İlkumut, Mirelly-Lyra güneşi terk ettiği zaman-

larda henüz tesis edilmiş bir koloniydi. Kadın itaat-sizliğinin kanıtlarının orada olmadığını umuyordu.

İlkumut ona ateş etmişti. Kadın ilk anda bunun hiçbir şekilde zayıflatılmamış bir mesaj lazeri olduğunu sanmıştı: oysa öldürmek için tasarımlanmış bir X-ışını lazeriydi.

Yeniden denemişti. İlkumut'a benzeyen ikinci sistemi: Burası, azalan atmosferi Devlet henüz gençken tohumlanmış olan ve Dünya'nın kütlesine ve Dünya ile hemen hemen aynı ısı erimine sahip olan bir dünyayı kapsıyordu. Belki de o gittikten sonraki yetmiş bin yıl içinde kolonileştirilmişti...gerçekten öyleydi. Oradan da ona ateş edilince kaçmıştı.

“Çok fena olmuştum, Corbell, bunun benim yüzümden, yaptığım şey yüzünden olduğunu sanmıştım. Bütün dünyalarda kaydım vardı. Benim için bir ümit yoktu. Orada ölmek için Güneş sistemine gittim.

Görüntüye yansıyan Güneş'in çevresindeki yıldızları tanımıştı. Güneş sisteminde ona ateş edilmemişti. Fakat Güneş kırmızı dev durumuna doğru genişliyordu ve Dünya yerinde yoktu. Şaşkınlık içinde araştırmıştı.

Satürn'ü ve Merkür'ü (tıpkı bıraktığı gibi maddencilik nedeniyle üzerinde derin izler olarak) ve Venüs'ü (bu yararsız dünyayı tarıma elverişli hale getirmek için yapılan başarısız girişimlerin izleri hâlâ üstünde) tanımıştı. Uranüs, Satürn ve Jüpiter arasında çılgın bir yörüngeye girmişti, eğer bu Uranüs ise. Mars'ın yüzeyinde muazzam bir iz vardı, herhalde Deimos'un çarpmasıyla oluşmuş taze bir deniz. “Devlet, Deimos'u yerinden oynata-

caktı,” dedi Corbell’e. “Gezegene çok yakındı. Bir şey olmuş olmalı.”

Dünya’yı Mars’ın yörüngesinin biraz içinde, yörüngede bulmuştu.

Corbell, “Bunu nasıl yaptıklarına dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Hayır. Deimos, kraterlerinden birinin içinde başarıyla patlatılacak bir füzyon bombasıyla yerinden oynatılacaktı. Ama üstünde yaşanılan bir gezegeni yerinden oynatmak bu şekilde yapılamazdı.”

“Ya da *kim* yaptı.”

“Hiç öğrenemedim. Gemimi indirdim ve kayıtlarım gereğince çocuklar tarafından hemen tutuklandım.”

“*Çocuklar mı?*”

Kadın solgun bir gülümsemeyle, “Evet, çok kötü durumdaydım,” dedi. “Sonunda Dünya’ya indiğim zaman bile, güzelliğimle bir yargıcı etkileyebileceğimi ümit etmiş olabilirim. Fakat çocukları nasıl etkileyebilirdim ki?”

“Fakat *ne olmuş?*”

Dünya’ya çocuklar hükmediyordu, on bir yaşından başlayıp müthiş rakamlara ulaşan yaşlarda yirmi milyar çocuk. “Bunu yapan ‘sonsuz-gençlikti. Devlet sonsuz-gençliğin ideal biçimini keşfetmişti,” dedi yaşlı kadın. “Ebeveynler, çocuklarının belli bir yaştan sonra büyümesini durdurmanın bir yolunu bulmuşlardı; şeyden önce – siz buna ne diyordunuz? Hani, kızların kanama devresinin başladığı dönem...”

“Ergenlik çağı.”

“İşte tam ergenlik çağından önce duruyorlardı. Neredeyse sonsuza kadar yaşıyorlardı. Sonuçta

sayılarında bir artma olmuyordu. Bu yöntem eski ‘devamlı gençlik’ yönteminden daha iyiydi.”

“Eski yöntem mi? Ölümsüzlüğün mü? Bana bundan bahset.”

Kadın birden öfkelenmişti. “Onu bir türlü bulamadım. Sadece onun birkaç kişi için, diktatör sınıfı için olduğunu öğrendim. Geldiğimde artık kullanılmıyordu. Avukatım bunu biliyordu. Benimle bu konuda konuşmadı bile.”

“Güneş sistemine ne olmuş?” diye sordu Corbell.

“Bana söylenmedi.”

Corbell güldü ve kadın bastonu kaldırınca vazgeçti. *Demek Devlet Mirelly-Lyra’ya da turistçilik oynatmamıştı.*

Kadın bastonunun ucunu indirdi. “Bana hiçbir şey anlatmadılar. Bana soru sorma hakkı olmayan biriymişim gibi davranıldı. Öğrendiklerimin hepsini on iki yaşında gözüken ve gerçek yaşını söylemeyen bir oğlan olan avukatımdan öğrendim. Gemimin kayıtlarından suçumu öğrendiler ve beni –(tercüme edilmedi) mahkûm ettiler.”

“Bu nedir?”

“Benim için zamanı durdurdular. Bazı suçluların ihtiyaç halinde kullanılmak üzere depolandığı bir bina vardı.” Yine o acı gülümseme: “Yok edilecektim. Ancak Devlet’in geleceği için yasanın olağandışı istisnaları vardı. Üstün zekâlı, iyi genlere sahip, ya da gelecekteki tarihçilere ilginç öyküler anlatacak insanlar için. Bina belki on bin kişilikti, daha fazlası için değil. İlaçlarımı yanıma almama izin verdikleri için şanslıydım. O zaman taşıyabileceğim kadar fazlasını yanıma aldım.”

Su yatağına eğildi. “Bunlara boş ver, Corbell. Sadece ölümsüzlüğün daha eski yönteminin var olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer bulabilirsek, ikimiz de yeniden gençleşebiliriz.”

“Ben hazırım,” dedi Corbell. Bileklerindeki yumuşak bağları çekiştirdi. “Senin tarafındayım. Tekrar genç olmaya *bayılırım*. O zaman neden beni çözümüyorsun?” *Bu kadar kolay olamazdı.*

“Uzun süre aramak zorunda kalabiliriz. Ben zaten çok uzun bir süre aradım. Senin gençlik ilaçlarına sahip olmalıyım, Corbell. Elbette diktatör ölümsüzlüğü kadar iyi olmayabilirler, fakat herhalde benimkilerden iyidirler.”

Oh!

Yanıt vermek zorundaydı. “Gemideler, yörünge. Ancak sana yardımcı olamazlar. Soğuk-uykuda kazandığım süreyi saymazsak, herhalde benden yaşlısın.” Altında biriken ter havuzundan rahatsız oluyordu; daha fazla terlemenin de başladığını hissediyordu; çaresizliğini hissediyordu. Kadının bastonu kaldırdığını gördü.

Kadın konuşmadan önce onun çırpınmasının durmasını bekledi. “Seni anlıyorum. Benden önceki zamandan geldin. İlaçların benimkilerden daha ilkel. Onları kullanamam demek istiyorsun.”

“Bu gerçek, dinle. Ben insanlar daha Dünya’nın Ay’ına ayak basmadan önce doğdum. Karnımdaki kanser beni canlı canlı yemeye başlayınca kendimi dondurttum. Bir...”

“Dondurttun mu?” Kadın ona inanmadı.

“Dondurttum, evet! Tıbbın kanserin ve kırılan hücre duvarlarının tedavisi için bir çare bulması

olasılığı vardı. Ve...” Savunması bir ulumayla sona erdi. Kadın, bastonu uzun süre ona doğru tuttu.

Kadının, “Gözlerini aç,” dediğini duydu.

Açmak istemiyordu.

“Bastonu kullanacağım.”

Gözleri yumruk gibi sıkılı, yüzü ıstırapla karmakarışık.

“Donmuş bir adam, muhafaza edilen bir cesettir. Bir daha yalan söylemeyeceksin, değil mi?”

Başını salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Şimdi Peerssa’nın ona beyin sinirlerinin çevresindeki ‘glia’daki ‘phospolipidis’ hakkında söylediklerini hatırlıyordu. Bunlar 371 C de donuyorlardı ve bu da sinirlerin sonu demekti. İntihar ediyordu. Neden olmasın? Ama asla Norn’u ikna edemezdi.

“Şunu düzgün biçimde açıklayayım,” dedi Mirelly-Lyra Zeelashisthar. “Sıfır-zaman hapishanesinden ilk çıkartılışımı sana anlatmayacağım. İkinci çıkışım, sıfır-zaman jeneratörünün güç kaynağını tüketmesi nedeniyle oldu. Binden fazlamız birden, pişmiş ve yaşanmaz bir dünyaya çıktık. Hava öldürücü olabilecek kadar sıcaktı. İçimizden çoğunu öldürdü. Yağmur aşağıya bir banyo suyu seli gibi dökülüyordu, ama yağmur olmasa hepimiz ölürdük. Birçoğumuz, günlerin ve gecelerin altışar yıl uzunluğunda olduğu, ama yaşamın hâlâ mümkün bulunduğu o yere ulaşmayı başardı. Yaşlıydım, ölmek istemiyordum.”

Corbell vazgeçerek gözlerini açtı. “Diğerlerine ne oldu?”

“Oğlanlar onları yakaladı. Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum, ben kaçtım.”

“Oğlanlar mı?”

“Şaşıрма. Yıllarca zamanımı sadece hayatta kalabilmek için kullandım. Diktatör ölümsüzlüğünü aradım, ama hiç bulamadım ve gitgide yaşlandım. Yarı yarıya şanslıydım. Teyp halindeki kayıtlar, kimyasal bellek ve genleri düzeltilmiş tohumların depolandığı küçük bir sıfır-zaman buldum. Önce-leri içinde ilaçlarımı sakladım. Sonra içindekileri boşaltarak kendim için sıfır zaman hapishanesi haline getirdim. Sonra, sıcak yerlerden gelecek bir yolcunun doğruca bana gelmesi için metro siste-mini değiştirdim. Metro sistemi çalıştığında beni sıfır-zamandan kurtaracak bir alârm sistemi yap-tım.

“Bunları neden yaptım biliyor musun? Tek ümidim bir uzun-erim kâşifinin, ileri teknoloji ürünü ilaçları yanında taşımak zorunda olmasıydı. Bir gün bir kâşif başka bir galaksiden, ya da bizim uydu galaksilerimizden gelecekti. Dünyanın çok sıcak olan bölgelerine inmekten daha iyi bir seçe-neği olmayacaktı. Derhal kutup bölgelerine gelmek ihtiyacını hissedecekti.” Büyük bir avcı kuş gibi Corbell’in tepesine dikildi. “İlaçlarım benim sadece yaşlı kalmamı sağlarken, geleceğimde geliştirilmiş ve beni gençleştirecek olan ilaçları yanında taşıya-rak, metro sistemi onu bana getirecekti. Corbell, sen bu adamsın.”

“Bak bana!”

Kadın omzunu silkti. “Bin yaşında olabilirsin, ya da on bin. Bilmen gereken şey şu: eğer söyledi-ğin gibiysen, işime yaramazsın. Seni öldürürüm.”

“Neden?” ama ona inanıyordu.

“Biz Devlet’in son fertleriyiz. Biz son insanla-rız. Geriye kalanlar artık insan değil. Eğer gençle-

şebilirsek ürer ve başka insanlar geliştirebiliriz... Ama eğer sen ilâçlara sahip değilsen ne işe yarar-sın?” Corbell, kadının sesini yumuşatmaya çalıştığını hissetti. Kendi sesi ona “Düşün,” dedi, “O gelişmiş ilâçların seni etkileyemeyeceği kadar yaşlı-sın. Ben farklıyım. Bana sağlığımı ver, ben de dik-tatör sınıfının kullandığı gerçek ölümsüzlüğü araş-tırayım. Sen yaşlı ve zayıfsın. Ben araştırırken dinlenirsin.”

“Pekâlâ,” dedi. Yaşlı kadın kesinlikle Norn’dü. Artık onun için hem yaşam, hem de ölümdü. “İlâç-larım yörüngede. Seni iniş aracına götüreceğim. Gemimin bilgisayarıyla temasa geçmem gereke-cek.”

Kadın başıyla onayladı. Bastonu kaldırdı ve Corbell sindi. “Seni bıraktığım zaman eğer sözünü tutmazsan, kendi yaşamına kendin son vermiş olursun.”

III

Kadın ona bir şey yapmadan yatak başlığının arkasına geçtiği zaman Corbell rahatladı. Gevşeyen gerginliğinin oluşturduğu neredeyse sessiz bir göğüs geçirmeyi...çılgınca bastırdığı vahşi bir sırtıma ve çığlık atma arzusunu gizledi. Sonunda Corbell kendisine bir hedef koymuştu.

Dünya'ya ölmek için inmişti. Ama bu daha iyiydi.

Elleri serbest kalmıştı. Oturdu, fakat kadın bastonla ona geriye yaslanmasını işaret etti. Ellerini önde birleştirmesini istedi ve ayaklarını çözmeden önce onları bağladı.

Bağladığı kumaş, bileklerine bandaj gibi yapıştı. Corbell, çekiştirerek onları çözebileceğini sanmıyordu.

Yatak odasının manzara penceresi kırılmadan önce gerilmişti. Kenarları bir sürü hançer gibi dışarı kıvrılmıştı. Corbell bunların arasından dikkatle geçerek, Mirelly-Lyra'yı diz boyu otlara doğru izledi.

Kadın ona, Şehir Bir'de bulduğu balon arabanın benzerine doğru önünde ilerlemesini işaret etti. Ayak bastığı yerden vızıldayarak iri böcekler uçuştı. Dışarısı içeriden daha sıcaktı, ama hiç olmazsa biraz esinti vardı. Güneş ufukta, kocaman ve kırmızı, uzun gölgeler oluşturarak asılı duruyordu. Kırmızı gökyüzünde Güneş'ten daha küçük, görülmesi zor şu kırmızı daire Jüpiter olmalıydı.

Araba tam ucunda duruyormuş gibi görünüy-

yordu. Corbell binerken sallanmadı. Mirelly-Lyra ona yana kaymasını işaret etti -bastonla...baston bir uyuşturucu, bir işkence aleti ve acaba başka neydi? Öğrenmeye korkuyordu- ve yanına bindi. Konsola eğildi, duraksadı, sonra numaralara bastı. Corbell'in kemerindeki çevirici, "Basınç elbisene gidiyoruz," dedi.

Araba yavaşça hareket etti. Mirelly-Lyra oldukça rahatlamıştı; arabayı kullanmıyordu. Corbell şimdiden kendi başına arabayla dönemeyeceğini biliyordu. Evin ulaşım numarasını bilmiyordu.

Araç tepeden aşağıya ve dar bir vadide hızlanarak yol aldı. Şimdi cehennemi bir hızla yol alıyorlardı. Corbell, kontrol panelindeki bir çubuğa dokundu ve gözlerini kapatmaya cesaret edebilmeyi diledi.

Kadın onu inceliyordu. "Böyle araçlar kullanmıyor muydunuz?"

"Hayır," içgüdüğü ona, "Köpeklekesi'nde böyle şeylerimiz yok," dedirtti.

Kadın başını salladı. Corbell'in karnındaki düğüm çözüldü. Eğer güneş sistemini daha önce terk ettiğini kadın anlarsa Tanrı ona yardım etsindi. Mirelly-Lyra'yı geleceğinden geldiğine ikna etmesi şarttı.

Fakat, hakkında hiçbir şey bilmediği buluşlar olmalıydı.; insanlığın *unutmadığı* şeyler. Ne gibi? İnsan vücudunun kalıbını alan banyo küvetler? Soğuk tedavi? Devamlı keskin kalan tıraş bıçağı, ya da sakal büyümesini önleyen bir tedavi? İşe yaran bir sarhoşluk tedavisi?

Keşke biraz daha fazla bilim kurgu okumuş olsaydım! Eh, başka bir gezegenden gelmiş olmam bana oldukça hareket alanı sağlıyor – “Aslında galaksi çekirdeğine ulaşan ilk insan olduğumu sanıyordum,” dedi. “Senin yolculuğun kayıtlarda bile yok.”

“Kaç yaşındasın?”

Düşünmeden “Altı yüz,” dedi. “Bizim yıllarımıza göre. Dünya yılına göre, yaklaşık – “Dalavere yapma. Döndüğü dünya hakkında fazla bir şey bilmediğine güven.” -beş yüz otuz. Ya sen?”

“Yaklaşık iki yüz. Jüpiter’in değil, benim yıllarım.”

“Hiç ilâçsız kalmamış olmana şaşırdım.”

“Çocuklar ilaçlarımı sıfır-zamana yanımda götürmeme izin verdiler. Bozulmamaları için onları orada saklıyorum.”

Corbell’in ensesinde bir ürperti dolaştı. Kadın yiyecekleri de orada saklıyordu, büyük miktarlarda pişirip, zamanı durduruyordu. Bu nedenle yiyecekleri hep taze pişmiş oluyordu. Ve onun bu özel hapisanesi “telefon kabini” hattına çok yakın olmalıydı.

“Güneşin neydi?” diye sordu kadın.

Söyleyebileceği tek güneş Siriüs’tü, “Ona ‘güneş’ten başka bir şey dendiğini duymadım,” dedi. “Şu, diktatörlerin kullandığı gerçek ölümsüzlük hakkında ne kadar şey öğrendin?”

“Sadece şunu. Bir diktatör ölürse, bu ancak şiddet nedeniyle olurdu.” Kadın kaşlarını çattı. “Bazı olaylar hatırlanıyor. Avukatım bana bir diktatörün diğeriyle, ailelerine kadar yayılan savaşını anlat-

mıştı. Onun zamanından çok önceye ait eski öyküler. Bundan anlaşıldığına göre, diktatörler o zamanlarda bile artık Devlet'e hizmet etmiyorlardı. Sadece kendilerine.”

“Tıpkı Yunan tanrıları gibi,” dedi Corbell. Boşluğu duydu: Mirelly-Lyra'nın kutusu onun sözünü çevirmemişti. “Güçlü ve kavgacı,” diye genişletti. “Ölümlüler, tanrılar geçerken eğilmekle iyi bir davranışta bulunurlar, yoksa tekerleklerin altında kalmamaya çalışmaları gerekir.”

Hızla ilerlerken manzaranın ayrıntıları gözüne çarptı. Yeşil ve kahverengi tepeler. Cüce ağaçlardan oluşmuş korular. Kuşları araştırdı, ama bir tane bile göremedi. Keskin bir tepeye doğru ilerlediler ve Corbell'in midesi altüst oldu.

Araba tepeden aşağıya, Peerssa'nın bile şehir diyeceği bir yere doğru hızlanıyordu.

Kızıl güneş neredeyse arkasında olan şehir, kırmızıyla dış hatları çizilmiş siyahlıktı. Bir zamanlar üçgenlerden oluşmuş bir kubbesi vardı. Çerçevenin bir parçası, ince bir dantel gibi bir düzine bağlantılı altıgen, şehir sınırları boyunca hâlâ duruyordu. Fakat şehir kubbe biçimini korumuştı. Kutupsal bir uyum içindeki caddeler ağının ortasında, kenarları şişkince muazzam bir küp vardı: ulaşım merkezi. Sivri uçlar ve cam kütükler aşağıya doğru eğilmişti; en yüksek binaların uçları, kaybolan kubbenin biçimini belli ediyordu.

Merkeze yakın uzun bir cam kütük, büyük küpe doğru devrilmişti, orada, ortasından eğilerek sanki bir sarhoş, iriyarı arkadaşına yaslanıyormuş gibi ona dayanmıştı. Bir şekilde bu şehir, Şehir Dört, neredeyse hasar görmemişti. Şehir Bir büyük

oranda harabeydi. Belki de Şehir Dört, Şehir Bir'den daha gençti; belki kubbesi onu kötü hava şartlarından daha uzun bir süre korumuştı.

Yeşil cüce orman, yeşil-ve-altın çayırlar ve bitkiler, üç yandan şehri kuşatacak bir şekilde tepeden aşağıya inmişti. Hepsi şehrin uzak kenarında, neredeyse düzgün bir hat boyunca oluşan bir sınırdı, bıçak gibi durmuşlardı. Bu hattın ötesinde beş-ile-on mil arasında bir genişlikte çıplak araziden oluşan bir sınır, parlak mavi okyanusa ulaşana kadar uzanıyordu.

Tuhaf, diye düşündü, Corbell. Sonra aklına Şehir Dört'ün dünya sıcaklaşıp okyanuslar geri çekilmeden önce kurulmuş olması gerektiği geldi. Her durumda, *bu* kadar eskiydi. Fakat Şehir Dört'le ilgili olarak başka bir tuhaflık daha vardı. Sahil boyunca uzanmıyordu. Bir zamanların eğri kumsal hattında bina yoktu. Onu şehre birleştirecek yollar yoktu. Merakla şehri izleyen Corbell, düzenli aralıklarla sıralanmış, "telefon kabinleri" olabilecek siyah noktalar seçti.

"Bu şehri iyi biliyor musun?" diye sordu. *Tur rehberini oyna. Özel hapishanen nerede, Mirelly Lyra?*

"Evet," dedi kadın.

O konuyu kesti. "Buradan batı sahiline gidece..."

"Biliyorum, makinelerim inişini izledi."

Corbell arabanın pervasız hızına neredeyse alışmıştı, fakat şehre daldıkları zaman huzuru kaybıldı.. Sokakların keskin dişleri vardı: düşmüş olan kocaman sıvalar, çentikli cam levhalar. Araba

bunların çevresinden dolanmak için kırk beş derece eğilerek ilerledi; köşeleri alabilmek için daha da fazla...doğruldu ve, Corbell paneldeki çubuğa sıkıca yapışırken, yeniden eğildi.

Norn, kurnaz, yaşlı gözlerle onu inceledi. “Çok fena korktun. Senin halkının taşıma işlerinde ne kullandığını merak ettim.”

“Telefon kabinleri,” dedi rasgele. “Uzak mesafe taşımaları için uçaktan daha hafif olan hava gemileri kullanırız.”

“Bu kadar yavaş mı yolculuk yapıyorsunuz?”

Terleyerek, “Acelemiz yok,” dedi Corbell. “Uzun bir hayatımız var.” Bir an için kadına gerçeği söylemeyi ve bu sıkıntıdan kurtulmayı düşündü. Kadının düşündüğü şey *kendisi* için de geçerli olabilirdi. Kadının ilaçlarını onu gençleştirmek için kullanabilirlerdi.. Yaşlı ve zayıf Mirelly-Lyra sallanan iskemlesinde beklerken, genç Corbell diktatör ölümsüzlüğünü arardı. Bu oldukça mantıklıydı.

Ama Mirelly-Lyra deliydi.

Araba vahşî bir şekilde direksiyon kırdı, muazzam ve katı bir şeyin altına daldı. Corbell geriye baktı. Sokağa gömülmüş ve Titan’ın mızrağı gibi, Z şeklinde çapraz baleme kesme kirişi vardı. Nesne, ortalama bir Şehir Dört gökdeleninin boyu kadar uzundu.

Araba yavaşladı ve bir ofis binasının büyük, dikdörtgen yüzeyi önünde durdu. Corbell ölüm kavrayışını bırakarak rahatladı. Yaşlı kadın onu bastonla dürterek çıkmasını işaret ediyordu. Corbell çıktı. Kadın onu izledi.

Binanın yüzeyindeki pencerelerin tasarımı dik-dörtgen değildi; camlar (çoğu yoktu) boyanmış cama benzeyen bir düzende tasarlanmıştı ve büyük cam kapıların üstünde süslü ve kıvrımlı çizgiler vardı. Hâlâ yaşadığı dehşetin etkisiyle titremekte olan Corbell kendini toparladı. Bunları hatırlamaya ihtiyacı olabilirdi. Çapraz iki virgül, ters S, yan yatmış ve uçlarından içe doğru itilen bir kum saati ve kancalı bir *pi*.

İkili bir kapı yere doğru inerek onların geçmesine izin verdi, sonra tekrar yukarı doğru kaydı.

Mirelly-Lyra onları bulut-halıyla kaplı bir lobi ve sonra kulpu olmayan kapılar dizisinin bulunduğu bir koridor boyunca götürdü. “Kaldıran kutular çalışmıyor,” diye açıkladı. Merdivenleri çıktılar: ara sıra dinlenerek, üç kat. Mirelly-Lyra bir koridora saptığı zaman ikisi de soluk soluğaydı.

Corbell’in parmakları durmadan iç elbisesindeki bir düğme üzerinde çalışıyordu.

Bunu *Don Juan*’ın hareketinden beri giyiyordu. Onu birkaç yüz kez yıkamıştı. Düğmeyi durmadan büktü. Kumaşa tek bir esnek iplikle tutturulmuştu. Bir anda tümüyle ayrılması gerekiyordu.

Kulpu olmayan daha fazla kapı. Mirelly-Lyra altıncı kapının yanında durdu. Elindeki bir şeyi kapının ortasına bastırdı. Kapı açıldığı zaman, görünmeyen nesneyi cebine koydu ve eliyle işaret etti. Corbell onun önünde kapıdan girdi. Parmakları kapının kenar pervazına sürünürken düğmeyi düşürdü.

Göze aldığı büyük bir riskti. Ama çaresi yoktu. Bu yere yeniden girmeyi başarabilmeliydi.

Kapı arkasından kapanırken Mirelly-Lyra gözlerini Corbell'den ayırmadı. Kapı, düğmenin üstüne kapandı...ve kadın fark etmedi.

Masa aygıtlarla doluydu; bulut-halı; "Telefon kabini"; manzara penceresi. Bürolar da seri imâlâtı. Çok küçük farklar vardı. "telefon kabini"nin kapısı şeffaftı. Manzara penceresi sağlamdı ve yağmur masa ya da halıyı mahvetmemişti.

Corbell'in basınç elbisesi ve başlığı masanın üstüne atılmıştı. Bağlı elleriyle başlığı aldı. "Peerssa," diye seslendi. Ben Corbell, kendi adıma, Peerssa, Devlet Adına'yı arıyorum."

Yanıt yoktu.

"Peerssa, lütfen cevap ver. Peerssa ve *Don Juan*'ı arıyorum."

Hiçbir şey, bir fısıltı bile. Ve Mirelly-Lyra izliyordu.

"Gemim gezegenin diğer tarafında olabilir," dedi kadına. *Fakat Peerssa iletişim uyduları bırakmıştı.* "Ya da otomatik pilot hâlâ onu ekvatorsal bir yörüngede tutuyor." *Ama değil, Peerssa onu değiştirmişti! Peerssa neredeydi?*

Sonra hatırladı. Mirelly-Lyra metro sistemini değiştirmişti. Corbell'in dışarı çıktığı yer, şimdi her neredeyse, Peerssa'nın âletlerini yönelttiği yer değildi. Peerssa'ya göre Corbell tünelden hiç çıkmamıştı.

Senin öldüğüne emin oluncaya kadar bekleyeceğim. Demişti Peerssa. *Sonra diğer sistemlerde Devlet'i arayacağım.*

Blöf yapmak zorundaydı. "Eğer hâlâ ekvatorsal yörüngedeyse, onu iniş aracımдан aramalıyız." Masanın üstündeki tozda ekvatorsal yörüngenin ne

olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Sonunda kadın anladı.

“Tünel araçlarını kullanmak zorundayız,” dedi Mirelly-Lyra. Basınç elbiseni al. Benimki varış istasyonunda.”

“Telefon kabini” çok dardı. Mirelly-Lyra’nın Corbell’in ona bu kadar yakın olmasına güvenemediği açıkça belliydi. Tozda bir sembol çizinceye kadar Corbell’i yanında tuttu: kancalı *pi*. “Bu düğmeye dört kere bas,” dedi, “sonra beni bekle. Bastonumdan kaçamazsın.”

Corbell başını salladı. Kadın onun kapıdan girişini izledi. Corbell, klavyedeki sekiz sembolden dördünün girişte gördüğü sembollere benzediğini fark edecek kadar durakladı.

Çengelli *pi*’ye dört kez bastı.

Zap; başka bir yerdeydi. Kapının arkasındaki dünya bir anda başka bir biçime bürünmüştü. Koltuk halkalarının yerden birer kambur gibi fırladığı, muazzam, boş bir alan. Corbell basınç elbisesinin kemer cebini el yordamıyla araştırdı. Elleri şiddetle titriyordu. Berrak plastik disk: tamam. Her iki eliyle diski yarığa soktu. Sıkıştırılan kum saati sembolüne bastı, 4-4-4-4.

Hiçbir şey olmadı. Şehir Dört Polis Merkezi’ndeki “telefon kabini” bozuk olmalıydı.

Mirelly-Lyra Zeelashisthar başka bir kabinden dışarıya adımını attı, gözleri kısılmış ve çenesi ileri fırlamış bir halde etrafına bakındı, Corbell’in hâlâ kulübede ve kapının kapalı olduğunu gördü.

Corbell çılgınca çapraz virgülleri dürttü. Suçluluk, korku, pişmanlık ve ölme arzusu beyninde

parladı ve geçti, ışık da öyle. Karanlıkta kapıyı omuzladı ve körlemesine koştu...

Koridorlar...koridorlar, soluk yeşil duvarlar ve pırıldayan beyaz tavanlar. Kulpu olmayan geniş kapılar, sadece elektromanyetik anahtar levhaları olabilecek küçük, altın metal tabakalar. Sağa döndü, sola, sağa ve havayı emer gibi içine çeken bir duvara geldi. Yorgunluk, bacaklarını bir asit eriyiği gibi ıslatıyordu.

Acaba kadın onun “aradığı numara”yı nasıl izleyeceğini biliyor muydu? Bunu bilemezdi, koştu.

Koridorun sonundaki daha büyük bir kapı, merdivenlere açıldı. Aradaki dinlenme yerlerinde kapılar olan uzun bir merdiven, şeffaf bir duvarla binanın boyalı cam mozaik yüzeyi arasından bir köşeden diğerine uzanıyordu. Corbell korku içinde dondu. Eğer kadın dışarıdaysa onu görürdü.

Sonra hatırladı. Yüzünde bu desen olan bir binanın yanından geçmişlerdi. Dışarıdan bakınca aynaydı.

Üç kat (saydı) yukarıdaydı. Burasının ne tür bir yer olduğunu hâlâ bilmiyordu; ancak, herhalde amme hizmeti binalarından biriydi.

Pekâlâ. Eğer onun kadar koşabiliyorsa, buraya gelinceye kadar yaşlı kadın tükenmiş olacaktı. Aşağıya inmek isteyecekti. Corbell de öyle yapmak istiyordu ve kadın bunu tahmin edecekti. Yukarıya çıktı. Dördüncü katta bir kapı inerek ona açıldı ve geçtikten sonra kapandı. Başka bir merdiveni daha tırmandı. Sonra geriye baktı ve tozdaki ayak izlerini gördü.

Durdu; dinlenerek, dinleyerek.

Ses yoktu.

Elinden geldiğince kendi ayak izlerine basarak merdivenlerden aşağıya indi. Dördüncü katın kapısı inerek açılınca, içinden başlığını ve basınç elbisesini attı ve dışarı sıçradı.

Dikkatsizce bir çift ayak izi bırakmıştı, fakat başka bir iz yoktu. Ve şimdi bulut-halının üstündeydi. İki tozlu ayak izini silmek için eğildi, basınç elbisesini ve başlığını aldı ve ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Yeterli hava alamıyormuş gibiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gençliği Çalmak

I

Temiz, geometrik, boş ve sesi boğan koridorlarda sendeleyerek ilerledi. Kapılar onun için aşığıya inmediler. İki kez giriş levhası sandığı şeylere plastik diski dayadı. Aklına gelen tek şey buydu ve işe yaramadı. Bu yer her neyse, o -ya da soyduğu ölü adam- bu kapıları geçmeye yetkili değildi.

Basınç elbisesi ona çok ağır gelmeye başlamıştı. Onu bıraktı.

Başlığa konuştu, ama yanıt alamadı. Peerssa hangi cehennemdeydi?

Corbell, geçmiş ve gelecekteki tüm emirlerden Peerssa'yı azat etmişti. Corbell savunmasız bir şekilde bilinmeyen bir çevreye inmişti; sonra da iletişim kesilmişti. Jaybee CORBELL Mark II: Kayıp, ölmüş olduğu varsayılıyor. Şu anda Peerssa güneşin çevresinden dolanmış ve yakın yıldızlardan birine yol alıyor olabilirdi. Devlet'i arayarak.

Peerssa'nın yıldızlararası lazer ışını, caddeyi geçerken kadını kül edebilirdi. Fakat Corbell'in bilgisayarı onu terk etmişti... Corbell başlığı şiddetle bulut-halıya fırlattı, ancak istediği kadar sertçe değil, çünkü elleri hâlâ bağlıydı. Yoluna devam ederken, boş yüz levhası onu arkasından izledi.

Bacaklarına kramp girmeye başlamıştı.

Corbell sonunda açık bir kapının önüne geldiği zaman, temiz hava gerçekten ölmüş bir şeyin gerçek kokusuyla ağırlaşmıştı. Makinelerin bozulduğunu düşündü...ve sonra nedenini gördü. Altın Levha'nın içinden, eriterek bir delik açılmıştı.

Kapı eşiğinden sonra daha kaba bir hasar ve daha çok koku vardı.

Burası bir ameliyathaneydi, diye tahmin etti. En azından, şu, eklemli kollara eklenmiş neşterler de dahil olmak üzere üzerinde makineler sallanan şey, bir ameliyat masasına benziyordu.

Burada ufalanmış kahverengi iskeletler vardı. Biri çıplak bir halde masanın üstündeki toz havuzunun üstünde yatıyordu. Lekeli ve hasar görmüş üniformalar, içindeki kemiklerden daha iyi durumdaydı.

Adamlar sanki akkor bir kılıçla doğranmış gibi, kumaşlar da kemiklerin içinde kavurarak devam eden darbeler almıştı. Bu adamlar insan ölçülerindeydiler. Corbell'in ölçülerinde.

Masanın arkasındaki duvarda içinden bir kamyon geçebilecek büyüklükte bir delik vardı. Bombalar mı?

Corbell kendisini iskeletin olduğu masanın üstüne çekti. Bandajları bir neşterin kenarına sürdü...ve işte! Bilekleri serbestti.

Sonra duvardaki büyük boşluğa yürüdü. Yeniden düzgün soluk almaya başlamıştı, fakat kalp atışları hızlı ve düzensizdi. En çok yapmak istediği şey, uzanıp dinlenme fırsatını bulabilmektir...hücrenin içine bakıncaya kadar.

Burası iki kat yüksekliğindeydi ve pencere yoktu. Solda, neredeyse duvarın yüksekliğinde, kalın metal bir daire vardı ve üstüne stilize bir gemi dümeni tekerleği monte edilmişti. Aynen bir banka kasasının kapısına benziyordu. Muhafızlar için yerler vardı: tam tavanın altına cam odacıklar yerleştirilmişti ve bu odacıklarda, tüfek gibi dipçığı

olan projektörlere benzeyen silahları bulunan iskeletler vardı.

Bir hastaneye banka kasası hiç de uygun düşmüyordu.

Her üç duvarda da, tabandan tavana kadar, raflar vardı. Raflarda olan birkaç şey de altın çubukları değildi. Bunlar şişeydi. Corbell'in üç metre altında kalan taban, cam kırıklarıyla doluydu.

Orada yarı erimiş metal bir nesne vardı.; hırsız sanarak Corbell ve Peerssa'ya saldıran makineye çok benzeyen hareketli bir bulaşık makinesi. Diğer makineler sağlam görünüyordu. Bir aygıt vardı (buraya hastane olduğu açısından bakılırsa) bir teşhis aygıtına çok benzeyen bir alet konsolu. Bir çift şeffaf "telefon kabini" bulunuyordu; yuvarlak tepeli şeffaf silindirler. Corbell onları gördü ve orada olmak istedi.

İstilâcılar merdiven de getirmişlerdi. Kendisine kırılğan bir şeymiş gibi davranarak dikkatle aşağıya indi. Dipteki dört iskelet, her şeyin istilâcılarının istediği gibi gitmediğini gösteriyordu. Bir hastane olarak bu yer kutsal emanetleri saklamak için güzel bir yeraltı mahzeni olurdu - aslında çoğundan daha iyi. Serin. Temiz. Böcek yok, leş hayvanları yok, mantar yok.

Fakat Corbell'in kaçmakta olduğu ölüm değildi. Gümüş bir baston ve ölümden daha aşağılayıcı bir değişimdi.

Hücredeki ışıklar hâlâ açıktı. Konsolda gösterge ışıkları parıldıyordu. Şansı varsa kabinler de çalışıyor olacaktı. Bir tanesinin içine girdi ve kadranı aradı.

Kadran yoktu, sadece ince bir kutunun üstüne

yerleştirilmiş bir düğme vardı. Nereye gideceğini seçme şansı yoktu. Corbell diğer uçta Norn'un onu bekleyip beklemediğini merak etti. Ne olursa olsun, düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Korkunç bir küfür salladı. Kapıyı iterek dışarı çıktı ve diğerini denedi. İkinci kabinin kapısı bile yoktu ve içinde çok ince toz bulutu uçuşuyordu. Kahretsin, neydi bu?

Bu yer *neydi*? Raflardaki ilâçlar son derece değerli olmalıydı. Dört insan muhafız ve metal bir katil, bir atom saldırısına bile dayanabilecekmiş gibi görünen tek bir kapı, anında istenen yere gidilebilen ve sadece bir çıkışı olan bir kabin, ne olduğu anlaşılamayan ikinci bir kabin...bunların üstüne bombalarla giden bir istila ordusu...ve birden bulunduğu yerin neresi olması gerektiğini anladı.

Bu çifte bir şoktu.

Bu raflarda diktatör ölümsüzlüğü bulunuyor olmalıydı. Ve raflar boştu.

Her şey uyuyordu. *Elbette* yaşlılıkla ilgili ilâçları hastanede saklardınız. Kabinler doğruca diktatör kabinlerine bağlı olmalıydı ve kapalı kabinde ancak *onlar* ortaya çıkabilirlerdi. Eğer kabindeki insanın çehresi doğruysa, dışarıdaki birisi onu kapısı olan kabine yönlendirebilirdi. Eğer değilse, lazer silahları için kolay bir hedef olurdu.

Ve hücre kapısı bir atom saldırısına dayanabilirdi. Fakat hırsızlar bir duvardan gelmişlerdi ve belki de atom silahları kullanmışlardı. Mirelly-Lyra bu yeri biliyor muydu? Muhakkak biliyordu. Buraı buluncaya kadar aramış olmalıydı.

Corbell de öyle ve kadın da bunu biliyordu; diktatör ölümsüzlüğünden ona bizzat Norn bahsetmişti. Buradan çıkmak zorundaydı.

Yorgunluk acıya dönüşmüştü. Eğer gerekirse ve başarabilirse merdiveni geri tırmanacaktı, fakat önce hücrenin kapısını denedi. Açıktı! Tün gücü ve ağırlığı onun eksenini etrafında dönerek açılmasını sağladı. İstilâcılar giremedikleri kapıdan bu yeri terk etmiş olmalıydılar.

Minnet hisleri içinde o da terk etti. “Telefon kabinleri” dizisi bu kattaydı. Oradan zikzak bir yol çizerek buraya gelmişti; dönüş yolunu bulmakta zorluk çekebilirdi –

Bir köşeyi dönerken, kabinleri ve bastonunu bir silah gibi tutarken gözlerini kısarak diğer elindeki bir şeye bakan Mirelly-Lyra Zeelashisthar’ı gördü. Hızla geri çekilmeden hemen önce onun dişlerini ortaya çıkartarak sırtıtırken tavana baktığı gözüne çarptı.

Kadının peşinde olduğu Corbell değil, basınç elbisesinin başlığıydı.

Elveda Peerssa. Corbell otuza kadar saydı, sonra köşeden burnunu çıkardı. Mirelly-Lyra orada değildi. Bir sonraki kavşağa kadar bulut-halının üstünde parmaklarının ucuna basarak yürüdü ve gizlice etrafını inceledi. Kadın orada da yoktu, kavşağı bir sıçramada geçti ve elinde diskiyle en yakın kabindeydi.

Mirelly-Lyra görseydi, onun bu gülümseme biçiminden hiç hoşlanmazdı.

Çapraz iki virgül; ters çevrilmiş S; çengelli bir *pi*. Koridorlar yok oldu. Karanlıkta kapıyı itti ve karanlığa adım attı. Ilık, nemli bir rüzgâr esintisi

onu kamçıladı ve aynı anda ışığı gördü; irice, sıcak-pembe, uçları aşağıda bir hilal, göz hizasında.

Gözleri alışırken bir süre bekledi. Çevresinde bir dünya biçimleniyordu.

Çatı katında bir güneş tutulmasına bakıyordu. Hem güneş, hem de Jüpiter gökyüzünün büyük kısmını kapladığından, herhâlde bu günlerde bunlar sıkça oluyordu. Fakat etkisi çok güzeldi; sıcak bir pembe, denizi ve şehri kırmızı bir alacakaranlığa boğuyordu. Keşke burada kalabilseydi.

Mirelly-Lyra herhâlde şu anlarda onun basınç elbisesi başlığını buluyordu.

Merdivenler vardı. Binanın ne kadar yüksek olduğunu bilmek hoşuna giderdi, ama bunu yapmadı. Aşağıya kadar tüm merdivenleri inmek zorundaydı ve Mirelly-Lyra'nın bürosunun bulunduğu bu binayı bildiğine artık güveniyordu. Birkaç değerli anı dinlenmeye ayırarak durdu, sonra üç kat aşağıya indi. Bir sonraki soru: Acaba Norn büro kapısının kapanmamış olduğunu fark etmiş miydi?

Altıncı kapı, düşen düğme tarafından engellenmişti ve bir çatlak gibi aralıktı. Kapı onun ağırlığına direndi, sonra yavaşça aralanarak onu içeri bıraktı.

Bu büroları patlamış mısır kutularına çevirmiş olmalılar, diye düşündü. *Patlamış yatak odasıyla birleşiyor muydu?* Öyle olduğuna hayatı üzerine iddiaya girebilirdi. "Telefon kabini"ne girdi ve iç iletişim paneline baktı.

Beş düğme? En üsttekine bastı.

Cam kapıdan, aşağıya, uzaktaki parlak mavi çizgiye doğru uzanan tuz tepelerini gördü. Deniz

kıyısındaki kabinlerden birindeydi. İkinci düğmeye bastı.

Tekrar bürodaydı. Üç numaraya bastı.

Kırmızıya boyanmış karanlıkta, üçgen taban planını, dışa doğru patlamış duvarları ve damı gördü. Tam üzerine basacağı yere çöreklenmiş olan gözleme biçimindeki koyu bir şekil soran bir ifadeyle beyaz yüzünü kaldırdı.

Corbell bir nara attı. “*Eeveet!*”

“Miyav?”

Dördüncü düğmeye bastı. Şaşkın kedi kuyruk kayboldu.

Gömülü küvet ve duş... Sıcak suyu, rahatlığı ve uykuyu düşündü....boş ver. Acaba yaşlı kadın özel sıfır-zaman “hapishanesi”ni bir Türk banyosuna yakın yerde kurar mıydı? Neden olmasın? Fakat orada ne varsa görmek için zaten son düğmeye basmıştı bile.

Uyku düşüncesi geri döndü. Dizleri büküldü. Kasları ve kemikleri sanki eriyordu. Ama gördü. Solunda ve sağında ocaklar ve dolaplar. Havada süzülen uzun bir yemek masası ve iskemleler dizisi. Kukuletalı Norn uzak uçta ve kısalmış görünen gümüş baston önünde. Kadının arkasında parçalanmış bir manzara penceresi ve onun üstünden geçen kalın kablolar dizisi.

İki düğmeye bastı ve kapıdan dışarı fırladı.

II

Bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Bu acildi... Şimdi bir bakalım, bir iç iletişim düğmesine bas-tım, sonra da kapı düğmesine ve sonra kapıdan fırladım. Yoksa başka türlü müydü? İç haberleşme, kapı, dışarı fırlama. Beklemedim -*bekleyemezdim*- hayatımda hiç bu kadar hızlı düşünmemiştim.

Ayak bileklerindeki basınç. Kendini bir parça dayak yemiş gibi hissediyordu, başını kaldırmak için dirseklerine dayandı. "Telefon kabini"nin kapısı bileklerinin altından yükselmek istiyor gi-biydi. Ötede, büyük kırmızı güneş neredeyse yeni-den bütünleşmişti. Bir parçası hâlâ siyah Jüpiter'in arkasındaydı. Daha yakın: bulut-halının üstünde süzülen bir masa.

Gülümsedi ve gözlerini kapadı.

Kendini tekrar toparlayıncaya kadar saniyeler ya da dakikalar geçti. Güneş hâlâ Jüpiter tarafından kesilmiş durumdaydı. Açık durumdayken onu sıkıştırabilmek için kapının eşiğinde durarak bir şeyler aradı.

Kıl payı kurtulmuştu. Gümüş baston onu bi-linçsizliğe iterken, kendisini büroya götürmesi için iç iletişim düğmesine ve kapıyı açacak olan düğ-meye basmıştı, sonra da kapanmasına engel olmak için ayağını kapının üstüne uzatmıştı. Şimdiye kadar işler yolunda gitmişti, ama -

Norn'un hâlâ sıfır-zaman aygıtını ve ilâç sto-kunu korumakta olduğu düşünebilirdi. Corbell o harika makineyi görmemişti, neye benzediğini hayal bile edemezdi, ancak o kablolar başka ne için

olabilirdi ki? Orada olmalıydı ve Mirelly-Lyra şimdi onun ilâçlarının peşinde olduğunu biliyordu... Şu ana kadar içiletişimin büroya çalışmadığını öğrenmiş olmalıydı. Corbell'in kapının kapanmasını engellediğini tahmin edecekti.

Kapının kapanmasına izin veremezdi. Kadın bir an sonra kulübenin içinde, tam ensesinde, belirirdi.

Corbell paniklemeye başlamıştı. Onun büroya girmesini engelleyerek kadını genel "telefon kabini" sisteminden de yoksun bırakmıştı. Onu kullanamazdı. Peşinden arabayla gelemezdi; zaten onu *burada* bırakmışlardı, girişin tam dışında. O zaman...evet. Mirelly-Lyra'nın ona doğru en hızlı rotası iç iletişimle sahilden gelmekti. Başka birinin iletişim kabinine koşmak, sonra başka birinin bürosuna girip bu bina için numarayı çevirmek. Belki de şu anda hızla damdan aşağıya iniyor olabilirdi ve kendisi hâlâ kapıyı engelleyecek bir şey bulamamıştı.

İç elbisesini çıkardı ve kapıyı onunla sıkıştırdı. Ter üzerinde kuruyuncaya kadar bir an için serinlik hissetti. Şimdi çıplaktı ve utanıyordu; aşağıya baktığı zaman gördüğü hiç de gurur verici değildi... Ama onu Mirelly-Lyra'dan başka kim görecekti ki? Yaşlı kadın belki de ondan daha kötü durumdaydı.

Kişisel olarak sahip olduğu şeyler, eski kurumuş bir vücut (çalınmış) ve bir tek plastik kredi kartı diskine (çalınmış) inmişti. Onları üç kat aşağıya ve dışarıya taşıdı.

Araba bıraktıkları yerdeydi.

Çalışmadı. Corbell bir anahtar veya anahtar yarığı aradı. Eğer Norn anahtarı yanına almışsa yü-

rümek zorunda kalacaktı. Bir yarık buldu, boş, ölçüsünü fark edince bir küfür salladı...

Plastik disk yarığa kusursuzca uydu.

Bu arabalar genel taksiler olmalıydı. *Bu* uygundu. Şimdi, eğer arabaların hedef kodları kabinlerinkine benziyorsa, tüm yapması gereken, polis istasyonunun koduna basmaktı. Ve bir silah almak!

Klavyeye uzanırken elleri titremeye, sonra da diğer kasları seğirmeye başladı ve birden spazmlar içindeydi. Ağzından garip sesler çıkıyordu. Öfke ve çaresizlik içinde Corbell, suçlunun vücudunun sonunda onu yolda bıraktığını anladı; ölüyordu ve zamanlama *yanlıştı*. YANLIŞ!

Lütfen, hayır! Savaş bitinceye kadar olmasın...

Ellerini birbirine kenetledi ve onları zorlayarak klavyeye uzattı. Sıkıştırılmış kum saatine bastı, bir daha denedi ve ıskaladı, tekrar ve isabet, bir dakika için durmak zorunda kaldı. Boyun kasları kilitlendi, acıyla boğuşarak başını geriye çevirdi ve hafif kıvrımlı yoldan bir arabanın güdümlü mermi gibi geldiğini gördü.

Spazmlar daha da kötüleşiyordu. Kum saatine bastı...bastı ve...ona kaç kez bastığını hatırlamıyordu. Araba ilerlemeye başlayınca spazmları kendi haline bıraktı.

Zihinsel acı. Bilinçsizlik. Şimdi de spazmlar. Belki de gümüş bastonun *yapamadıklarını* toparlayıp bir listesini yapmalıydı.

Baston bir balon arabayı durduramazdı. Spazmlar yavaşladı. Artık başını çevirebiliyordu. Mirelly-Lyra, çok gerisinde, arabasından çıkmış hâlâ ateş ediyordu. Arabanın hareketi Corbell'i yolun kıvrımı boyunca götürdü.

Gevşemeye çalıştı. Bacağında, sırtında, ense-sinde, göz kapaklarında kaslar gelişigüzel sıkıştı ve gevşedi. Sadece gümüş bastonun yan etkilerini hissetmiyordu. Çok fazla karabasandan geçmişti. Böyle şeyler için çok yaşlıydı. Peşinde silahlı deli bir kadınla bir şehir görüntüsü labirentinde Canavar ve Köylüleri oynamak için her zaman çok yaşlı olmuştu.

“Haydi, sakinleş,” diye fısıldadı. “Bitti. Ancak...” Ancak Mirelly-Lyra’nın arabasının konso-lunda bir izleme aygıtı varsa. Ya da bastonunda.

Yine de oraya kadından önce ulaşacaktı. Şöyle desek. Polis istasyonunda silah aramak bir dakika, sonra kaybını telafi etmek için, kabinler kanalıyla orayı terk edip kaçmaya devam et.

Tüh! *Kabinler çalışmıyor*. Daha önce polis istasyonunu çevirmeye çalışmıştı.

Araba ileride eğildi, bir köşeyi döndü ve merkezden çevreye uzanan caddelerden birindeydi. Corbell koltuğunun sırtıyla çenesini destekleyerek arkaya baktı. Enkazın üstüne gelişini izlemekten daha az sinir bozucuydu bu.

Altıgen kubbenin kenarının yanından geçtiğini gördü. Cadde sona erdi. Kumu geçiyordu. Corbell, çorak tuz tepelerinin altından kaymasını izlemek için başını çevirdi. İleride, uzakta, okyanusun mavi-ve-beyaz çizgisi ona doğru geldi.

Araba doğruca sahile çarpıp köpüren beyaz dalgalara doğru gitti, onları geçti ve saatte yaklaşık doksan mil kadar bir hızla denize doğru açıldı.

III

Corbell'in sesi, paslı ve huysuz bir tondaydı. Bundan hoşlanmadı. Yapmakta olduğu araştırmayla birbirine karışıyordu.

Sesi, "Pekâlâ, Corbell!" dedi. "Tartışmayı sen kazandın. Eğer ilâçların daha iyi olsaydı benimkileri çalmayı denemezdin. Şimdi konuşalım."

Bu pek araştırma da olmamıştı. Corbell, Mirelly-Lyra'nın arabasında yiyecek depolamış olduğunu ummuştı. Fakat torpido gözünü açmış, koltukların altına bakmıştı ve şimdi bakacak başka neresi vardı? Döşemeleri yırtmak mı?

Corbell'in karnı açtı.

"Konuşma düğmesini panelin uzak sağ köşesinde bulacaksın. Onu sadece yukarıya it. Corbell?"

Elbette. Böylece sen de beni izle ve - Fakat Corbell tahrik olmuştu. Kadına yiyeceği sorabilirdi. Ona alıcıyı nasıl kapatabileceğini sorabilirdi.

O sersem beyni, Corbell'in spastik emirlerinden ne okumuşsa, araba oraya doğru dalgaların üzerinden kurşun gibi gidiyordu. Kalın, gri-siyah bir bulut katmanının alt kenarında, güneş ve hilâl halindeki Jüpiter, ufukta birbirlerinden ayrılmışlardı. Güneş şimdi daha aşağıdaydı, alt kısmı düleşmişti.

Kırmızı güneş parıltısı içinde bir şey yükseldi. Corbell, büyüklüğünü fark edinceye kadar, bunun bir küt burunlu yunus olduğunu sandı. Ufkun yarısı uzaklıktaydı ve serbest bırakılan bir balon gibi yükseliyordu. Başı biraz eğildi ve köpüren kırmızı denize inerken bir süre Corbell'e baktı.

Balina büyüklüğünde bir yunus. *Eh, ne de olsa tüm balinaları öldürdük*, diye düşündü. *Ve sonra ekolojik bir sığınak vardı...*

“Beni duyduğunu tahmin ediyorum, Corbell. En güneydeki kıtaya, bir zamanlar Oğlanların başkenti olan şehre doğru gidişini izliyorum. Rotanı benden gizleyemezsin, çünkü arabayı terk edemezsin. Konuş benimle.”

Anlaşıldığına göre onu zaten izliyordu. Düğmeyi havaya kaldırdı ve sordu. “Bu arabada yiyecek var mı?”

“Merhaba Corbell. Eğer bir daha ilâçlarımı çalmayı denersen kendini öldürürsün. Tuzaklar kurdum.”

“Öyleyse denemem.”

“O zaman, ayrı yerlerde araştırma yapıyoruz. Diktatör ölümsüzlüğünü bulman için sana bir yıl veriyorum. Daha fazla vermek isterdim, ama durumumu biliyorsun. Eğer ilacı bulursan, kadının olacağım. Aksi takdirde seni öldüreceğim.”

Corbell güldü, “Zor bir seçim.”

“Güzel olduğum günlerde beni görmedin. Senin için tek kadın benim, Corbell. Başkaları kalmadı.”

“Buna çok güvenme. Peerssa seks dürtümün zayıf olduğunu söylüyor.”

Bu söz kadını sinirlendirdi. “Bir kadını hiç arzu etmedin mi, Corbell?”

“Yirmi iki yıllık evliydim.”

“Evli olmak ne demek?”

“Sözleşmeli eşleşmek.”

“Seks var mıydı, ondan hoşlandın mı?”

Birden Corbell, Mirabelle’i müthiş özledi. Sadece ölmüş olduğu için değil, gitmiş olduğu için de

kederlendi. Ve kadının diğer yarısı da gitgide daha sanrısallaşan bir dünya boyunca gidip duruyordu...keşke bunları Mirabelle ile konuşabilseydi.

“Bir evlilikte olağan olduğu gibi, hayatımız seks ve her açıdan saf bir güzellikti,” dedi Corbell, hissetmediği bir küstahlıkla. “Bunu söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim.”

“Bilmek zorundaydım.”

Sadece onu iğnelemek için, “Diktatör ölümsüzlüğünü *istemeyebileceğim* hiç aklına geldi mi?” dedi Corbell. “Belki de zarafetle yaşlanmaktan memnunuz.”

“İlâçlarımı çalmaya çalıştın.”

“Beni oraya sen götürdün.”

“Yaşlanmakta zarafet yoktur. Bir yıl Corbell.”

“Hey, kapatma. Nereye gittiğime dair bir fikrin var mı? Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum.”

“Güney Kutbu’nu kaplayan bir kıta var. Oraya gidiyorsun. Nerede olduğumuza gelince, uzun burnu en güneydeki kıtayı gösteren bir kıta var. Biz neredeyse o ucun civarındayız. Sanıyorum ki hedefin...” Bir an için Corbell’inki devam etmeden kadının sesi devreye girdi: “Sarash-Zillish şehri. Dünya’nın son uygarlığının merkezi.”

Horn Burnu’ndan Antarktika’ya doğru, diye düşündü. *Antarktika’nın neresine?*

“Hangi hedefi tuşladın?”

Kadına söylemeyi göze aldı. “Polis istasyonuna gitmeye çalışıyordum. Kaslarımın hepsi oynayıp dururken, aslında nereye bastığımı pek bilmiyorum.”

“Tuşa dört defadan fazla basmış olabilir misin?”

Beş seni Sarash-Zillish'deki Dünya Polis Kumanda Merkezi'ne götürür.”

“Belki.” Güldü. “Eh, beni senden uzaklaştırdı.”

“Bir yıl, Corbell.”

Aslında kendini çok iyi hissetmesine rağmen bir yıla kadar ölmüş olabilirdi. Ağrılar, bitkinlik, seğirmeler yok oluyordu. Ama açlık dayanılmaz bir safhaya ulaşmıştı. “Bir saate kadar açlıktan ölmüş olacağım. Bu arabada yiyecek var mı?”

“Hayır.”

“Ne yiyeceğim?”

“Sarash-Zillish'e ulaştığın zaman parka git.” Corbell'in taksisi için klavye adresini verdi. “Park şimdi bakımsızdır, fakat bulabileceğin her meyve yenebilir, ayrıca, eğer yakalayabilirsen, hayvanların çoğu da yenebilir.”

“Tamam.”

“Diktatör ölümsüzlüğünü orada bulamayacak-sın. Sarash-Zillish'te hiçbir zaman yetişkinler bulunmadı.”

“Hey, Mirelly-Lyra, ne kadar süredir onu arıyorsun?”

“Yaşamımın on yılı, belki.”

Corbell şaşırmıştı. “Bende sanki yüz yıldan beri onun peşindeymişsin gibi bir izlenim uyanmıştı.”

“Şanssızdım. Çocuklar beni sıfır-zamandan geriye getirdikleri zaman, benim için diktatör ölümsüzlüğünü arayacaklarını söylediler. Onlara inanmaktan başka seçeneğim yoktu, ama yalan söylemişlerdi.”

“Hastanede bir hücre vardı...”

Kadın güldü. “Dünya'da kalmış her şehirdeki her hastanede bir hücre vardır. Hepsini araştırdım.

Silahlı saldırıya uğramamış hücrelerde zehirden başka bir şey yoktu. İlaçlar zaman ve nemli sıcaklık yüzünden bozulmuştu.”

“Bana daha fazlasını anlat. İndikten sonra ve onlar seni geriye tıkmadan önce bu diktatör ölümsüzlüğü hakkında neler öğrendin?”

“Neredeyse hiçbir şey. Sadece var olduğunu.”

“Anlat bana. Bütün yanlış yanıtları anlat ki zamanımı onlarla uğraşarak harcamayayım.”

IV

Mirelly-Lyra uzay aracından çıktığı zaman çocuklar onu bekliyordu. Kadının ilk tahmini, bunların Devlet üreme programının bir parçası olmaları gerektiği idi. Vakur, kendinden emin, belâgat sahibi... Mirelly-Lyra'nın normalüstü olarak düşündüğü bu çocuklar bir yetişkin zekâsı gösteriyorlardı. Bunun yaşamlar boyu devam eden bir deneyin sonucu olduğunu daha sonra anladı.

Onlar gibisini hiç görmemişti.

Onlar da onun gibisini görmemişlerdi.

Dünya'da yetişkinler de vardı, fakat onlar başka bir nesildi. Kadın hiçbirisiyle karşılaşmamıştı, fakat birkaç binden fazla olmadıkları sonucuna varmıştı - hepsi saygın diktatör sınıfındandı ve hepsi diktatör ölümsüzlüğünü kullanıyordu. Kendilerini milyarlarca çocuktan ayrı tutuyorlardı.

Çocuklar. Oğlanlar ve Kızlar birlikte, bütünleşmiş. O sıralar buna önem vermemişti. Daha sonra hatırlamıştı.

Çocuklar kadını ihanet suçlamasıyla ve onun yasalarıyla yargılamışlardı. Kadın, celselerin onların eğlenmeleri için bir tiyatro oyunu olduğu izlenimini edinmişti. Bu belki bir paranoyaydı. Çocuklar teşrifat ve resmiyette fazla titizlerdi. Onunla alay etmediler, yetmiş bin yıllık yasalardan hiç sapmadılar. Kendi açısından da, Corbell'e anlattığı zamanki acıyı duysa da, Mirelly-Lyra vakarını korumuştı.

* * *

"Yıldızlar arası koloniler hakkında bir şey duymadın mı?"

“Hayır. Hiçbir şey.”

“Belli oluyor. Sen inmeden çok önce Devlet’ten ayrılmış olmalılar. Herhâlde bu nedenle sana ateş ettiler. Sen Mirelly-Lyra olduğun için değil, Dünya’dan olduğun için.”

Bir sessizlik oldu. Sonra, “Bunu hiç anlamamıştım. Yani sen Devlet’in parçalanmış olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet. Bu son derece uzun süre almış, hepsi bu. Devlet bir suya egemen imparatorluktu.” Corbell şimdi kendisiyle konuşuyordu. “Bunlar, dışarıdan bir şey gelip onları parçalamadıkça sonsuza kadar sürmeye meyillidirler. Fakat ortada Devlet’in dışında bir şey yoktu. Çökme, Devlet’in kendi barbarlarını yaratmasına kadar bekleyecekti.”

Mirelly-Lyra tereddütle, “Sanki bir sürü Devlet türü biliyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Ben Devlet’ten daha eskiyim. Dondurulmuştum, donmuş ölü bir adam. Devlet yüz yaşlarındayken....hüküm giymiş bir suçluyu Jerome Corbell yaptı.”

“Oh.” Duraklama. “O zaman belki de benden fazla şey biliyorsun. Devlet nasıl parçalanabilir?”

“Olaya şu yönden bak. Önceleri güneş sistemi boyunca yayılan bir Devlet vardı. Sonra, çok sonra, ortaya Devlet’in bir sürü kopyası çıktı, her yıldızda bir tane, hepsi Dünya’dan yöneten tek, büyük Devlet’e bağlı. Sonra....eh, tahmin yürütüyorum. Bence bu, çocukların ölümsüzlüğüydü.

“On bir yaşındaki çocukları ölümsüz yapmanın avantajıyla büyük bir şey yaptınız. Pekâlâ, güzel. Ya diğer devletler bunu kabul etmezse? Sizin çocuk Devlet’inizin ne kadar *faklı* olduğuna bak! Diğer

devletler kendilerinin asıl Devlet olduğunu iddia edebilirler. Bu da güneş sistemini Devlet karşıtı – vatandaşlarını da inançsızlar yapar.”

“O zaman ne olur? Birbirleriyle görüşmeyi keserler mi?”

Corbell güldü. “Elbette. Savaştan hemen sonra. İki tarafın da birbirini yok etmeye çalışıp başarısız olmasından hemen sonra. *Kesinlikle* böyle olmak zorunda. Bu kaçınılmaz.”

“Neden?”

“Sadece öyle.”

“O zaman,” dedi kadın yavaşça, “böyle olmuştur....”

“Ne?”

“Beni sıfır-zamandan çıkardıkları zaman Dünya’da birden fazla Devlet vardı. Belki bu da kaçınılmazdı. Sana anlatayım.”

* * *

Çocuklar Mirelly-Lyra’yı bodur bir gümüş piramidin tepesine çıkardılar. Gümüş ve berrak plastik aygıtlar kadının çevresinde süzüldüler: üç boyutlu televizyon vericileri ve insanın akıyla iradesini etkileyen silahlar. Piramidi kapattılar: Ayna renkli kenarları siyah demir oldu. Onu bir asansöre koydular ve aşağıya yolladılar.

Mirelly-Lyra ümitsiz süprüntülere katıldı. Bazıları anlaşılmasız sözcüklerle onunla konuşmaya çalıştılar. Asansörün yükselmesini...ve başka bir mahkûmla inmesini izledi.

Hiçbiri onun dilini konuşmuyordu.

Asansör inip çıkmaya, aşağıya mahkûmları getirip boş çıkmaya devam etti. Ona göre bunların tipleri son derece farklıydı; her yeni mahkûmla da

değişmeye devam ediyordu. Mahkûmları besleyecek yiyecek yoktu.

Durum belliydi: burada kimse acıkacak kadar uzun yaşamıyordu.

On ikinci olarak inen bir mahkûm değildi. On bir yaşlarında bir kız tam kafalarının üstüne kadar indi. Etrafında küçük makineler dolanıyordu. Bir tanesi tıpkı serbest bırakılmak için sabırsızlanan sinirli bir köpek gibi, bir o yana, bir bu yana dönen daha büyük bir tabana oturtulmuş gümüş bir asaydı. Kız çıplaktı ve tuhaf bir biçimde süslenmişti: omuzlarından şeffaf kelebek kanatları uzanıyordu. Kız tatlı, otoriter ve tuhaf aksanlı bir sesle seslendi. “Mirelly-Lyra Zeelashisthar, orada mısın?”

Böylece Mirelly-Lyra, öznel zamanda belki çeyrek saat sonra dünyaya döndü.

Ev sahipleri yarım düzine çocuktu, hepsi Kız. Onu almaya gelen, Choss, bir bakıma onların lideriydi. Sosyal organizasyonları karmaşıktı.

Kafaları bir çocuk kafası değildi. Dünya'nın efendileri gibi yürüyorlardı. Mirelly-Lyra'nın çeviricisi, sözleri kadar, kadının duygusal değişimlerini de yansıtıyordu. Bu duygular hayranlık, korku ve nefretti. Bunlar birer küçük kız değildi. Bunlar nötr, ölümsüz kızlardı. Bunlar sırasında küstah veya hoşgörülü olabiliyorlardı ve Mirelly-Lyra onlara itaat etmeyi öğrendi.

Onu uçan gümüş asayla eğittiler...çok sonraları taşıdığı gümüş bastonun değişik bir türü. Devamlı olarak taşıdığı kutu, şimdi taşıdığı çeviriciydi. Dili öğrenmesinden çok sonra bile onu taşımaya zor-

lamışlardı. Onun aksanının çirkin olduğunu düşünüyorlardı.

Ona kendilerinden aşağı bir tabakadan biri gibi baktıklarını düşünmek Mirelly-Lyra'yı sinirlendirmişti. Daha sonra fikrini değiştirdi. Onu bir ev hayvanı, oyunlar yapabilen değerli bir mal gibi görüyorlardı.

Çocuklarla birlikte, diğer çocuk grupları tarafından sahneye konulan gösterileri izledi. Bazılarını canlı olarak seyrettiler. Diğerleri üç boyutlu hayaller olarak oldukça büyük holovizyon setlerinde yayınlandı. Bir kez yıldızlar arası uzayda saatlerce uçtular ve Mirelly-Lyra, sıkıcı olduğu kadar gereksiz tekrarlarla dolu bir gökevi gösterisi izlerken Choss'un kızlarının yüzündeki müthiş yoğunluğa dikkat etti. Bu büyük yoğunluğun nedenini daha sonra, oylama sırasında anladı.

Fakat gösterilerin çoğu prestij mücadelesiydi. Uçan iri aygıtların bazıları, kameralar ve duyguları kaydeden alıcılarla, onun çevresinde dönerken, Mirelly-Lyra da başka bir gösteriydi. Onun yüzünden Choss grubu kızlarının prestiji yüksekti.

İlâçları menopoza girmesini geciktirmiş, fakat önlememişti. Vücudundaki değişiklik Mirelly-Lyra'nın kendine güvenine neredeyse öldürücü bir darbe olmuştu. O, eğitilmiş bir ayı balığıydı ve yaşlanıyordu. Onun dayanmasını sağlayan tek şey, oralarda bir yerde diktatör ölümsüzlüğünün var olmasıydı.

Önceleri kızlarla konuşma fırsatını bulmak hoşuna gitmişti. Fakat sorun buydu: Bütün konuşmaları Mirelly-Lyra yapıyordu. Soruları cevaplandırılmıyordu. Kızların ona sorduğu sorulara tam

olarak cevap vermesi bekleniyordu. Uzun uzadıya açıklama yapmadığı zaman sinirleniyorlardı.

Sonra, bir kez, Choss'u hoşgörölü bir havasında yakaladı.

“Choss bana diktatörlerin kendi tıp sorunlarının çaresine bakabildiklerini söyledi,” dedi Mirelly-Lyra. “Diktatörler, onlarla birlikte gösteri yapan ve yiyeceklerindeki bazı kimyasallarla onların çocuk sahibi olmasını engelleyen Oğlanlar tarafından yönetiliyordu. Bence Choss, Kızların diktatörlerle oynamalarına izin vermeyen Oğlanları kıskanıyordu.. Bunu üzülerək söylüyorum,” dedi kadın birden. “Bu Kızlar benden yaşlıydı. Onlar çocuk değil, çürümekte olan aristokratlardı.”

“Evet. Bundan Kızlar ve Oğlanların birbirinden ayrı yaşadıkları izlenimini edindim.”

“Evet ve bu benim için işi zorlaştırıyordu. Oğlanlar ve Kızları birlikte tutacak seks yoktu. Her biri Dünya’da kendi bölgesi ve hakları olan birer ayrı Devlet’ti. Çok uzun süredir ayrı olmalıydılar. Choss bana Kızların gökyüzüne, Oğlanların da diktatörlere hükmettiğini söyledi. Diktatör ölümsüzlüğünü bulabilmek için Oğlanlara gitmek zorundaydım.”

“Kızlar *gökyüzüne* mi hükmediyordu? Bu saçma geliyor, fakat...”

“Choss öyle dedi. Bence doğruydı, Corbell. Onların Dünya’yı yerinden oynatmamayı oyladıklarını gördüm! Bir astronomik ışık gösterisi izledik, sonra saatlerce süren bir tartışma oldu ve oylama yaptılar.

“Fakat ben daha çok diktatör ölümsüzlüğüyle ilgileniyordum. Choss, istediğim şeyi Oğlanlardan

öğrenmeye söz verdi. Onlar için değerliydim, Corbell. Anlattığım öyküler ve hakkımda yaptıkları gösterilerle prestij kazanıyorlardı.” Mirelly-Lyra eski kötü anıları tekrar yaşarken, çeviricinin sesinde öfke çatırdadı. “Bilmediğim bir şeyle sonsuza kadar eğlenebilirlerdi. Diğer Kız grupları da başka mahkûmları canlandırmaya başladı. Yıllar sonra, Choss’un istediğim şeyi elde etmem için hiçbir şey yapmamış olduğuna karar verdim. Oğlanlara ulaşmak zorundaydım.”

“Belli oluyor.”

“Ne?”

“Choss Oğlanlara gidemezdi. Bir diktatör olarak seni isterlerdi. Kendi mallarını.”

“Ben...bunu hiç düşünmemiştim. Aptallık etmişim.”

“Devam et.”

“Oğlanlar güney yarım küredeki büyük arazi parçalarını ellerinde tutuyorlardı. Güney Kutbu kıtasında ısıtılmış kubbeler inşa etmişlerdi. Diğer iki kıtaya ve birçok adaya sahiptiler. Fakat Kızlar daha yararlı topraklara ve, eğer gerçekten gökyüzüne hükmediyorlarsa, daha çok enerjiye egemendiler. Dünya’nın yerinin değiştirilmiş olduğunu biliyordum. Bazen Jüpiter’in son derece parlak olduğu ve insanın şeritleri ve ayları seçebildiği zamanlar oluyordu. Bu kızlardan korkuyordum. Bir uçak çalabilmenin güvenli yolunu arıyordum, fakat çok uzun süre bekledim.

“Bir gün Choss, benden bıktıklarını ve sıfır-zamana dönmem gerektiğini bana söyledi. Artık yeni bir şey değildim. O gece bir uçak çaldım. Oto pilotla beni geri getirmeden önce uzun bir yol git-

meme izin verdiler. Kaçışımla ilgili bir gösteri yaptıklarını öğrendim.”

“Kızların eğlenceye düşkünmüş. Seni tekrar kutuya mı koydular?”

“Evet. Çeviricimi muhafaza etmeme izin verdiler. Benim için yaptıkları tek şey buydu. Sonra, bir savaşta yakaladıkları iki Oğlan’ı aşağıya indirdiler. Kızlar onlara duygu kamçıları vermişlerdi,” dedi kadın, acı bir keyifle. “Ve onlarla konuşabilen tek kişi bendim.”

“Duygu kamçısı mı?”

“Seni uysallaştırmak için birini kullandım. İşe yaramadı. Birkaç uygulama daha yardımcı olabildi.”

“Öykünü bitir.”

“Uzun süre bekledik. Kimse bizi kurtarmaya gelmedi. Sonunda makineler durdu. Her şey öldürücü sıcaktı. Oğlanlar duygu kamçısıyla bize hükmettiler ve çevirmenleri de bendim, fakat çok az iş birliği vardı. Aramızdan bazıları en güneydeki kıtaya ulaşacak kadar yaşadı. Orada Oğlanlar tarafından esir alındılar, benim dışımda hepsi. Tek başıma suyu aşarak kaçtım.

“Kendimi yeterince güvende hissedinceye kadar uzun süre geçti. Nelerin yenilebileceğini, hangi yiyeceklerin bozulmadığını, fırtınalardan nasıl korunulacağını öğrenmek zorundaydım: senin de şimdi öğrenmek zorunda olduğun her şeyi. Tekrar araştırmaya başlayabildiğimde, yaşlıydım. On yıl boyunca Oğlanlar ve Kızların bana bıraktıkları harabelerde diktatör ölümsüzlüğünü aradım. Sonra küçük sıfır-zaman depomu boşalttım ve içine girdim....seni beklemek için.”

“İyi deneme.”

“Yeniden gençleştğinde, benimle *o zaman* alay edersin.”

“Bunun olacağını sanmıyorum.”

“Vazgeçemeyiz.”

Corbell güldü. “Ben vazgeçebilirim. Sanırım senin şu diktatör ölümsüzlüğüne inanmıyorum. Hiç kimsenin gençleştğini gördün mü?”

“Hayır, fakat...”

“Acaba insanları neyin yaşlandırdığını biliyor musun? Ateş tersine yanmaz hanımefendi!”

“Ben doktor değilim. Ben de herkesin bildiğini biliyorum. Hareketsiz moleküller hücrelerde toplanarak onları tıkarlar, tıpkı...tıpkı endüstri atıklarının ve zehirlerinin büyük bir iç denizde, orası büyük bir bataklık oluncaya kadar, toplanması gibi. Hücreler daha az...aktif olurlar. Bazıları ölür. Gün gelir ki, çok yavaş yaşayan birkaç aktif hücre kalır. Diğer hareketsiz maddeler damarlar ve atardamarları tıkayacak şekilde birikir...ama benim onları çözecek ilaçlarım var.”

“Kolesterol, elbette. Ama gene de hücreyi öldürmeden içindeki ölü şeyleri çıkarmak başka şey. Bence sen işletildin,” dedi Corbell. “Choss ve arkadaşları kötü çocuklar gibi davrandılar. Neden Oğlan avukatın da yapmasın? Hatırlarsan, bunu kızlara *sen* sordun. Bu konuyu onlar açmadı.”

“Ama neden?”

“Sadece görmek için, senin...”

“*Hayır!*”

“Herkes ölür. Avukatın öldü, Choss öldü. Hatta uygarlıklar bile ölür. Burada Dünya’yı ye-

rinden oynatabilen bir uygarlık vardı. Şimdi hiçbir şey yok.”

Uzun bir sessizlikten sonra çevirici kutunun sakin sesi, “Gitmekte olduğun yerde Oğlanlar var,” dedi. “Onlarla bir kez konuşmaya çalıştım. Diktatör ölümsüzlüğü konusunda bir şey bilmiyorlar.”

“Tek yönlü bir kafan var. O nesne şu dünyada bulunduğu her şehirde mevcut olsaydı bile, eskimiş, çürümüş olurdu.”

“Bir yıl, Corbell.”

Denemeye değerdi....”Ya şuna ne dersin? *Senin* ilâçlarını kullanmama izin ver. Genç ve sağlıklı olursam daha hızlı yolculuk yaparak daha ötelere bakabilirim.”

Uzun bir sessizlik daha. Sonra, “Evet, bu mantıklı.”

“Hayır diyeceğini sanıyordum.” İşte fırsat önündeydi, fakat... “Saçmalık. Hayır, bunu göze alamam. Beni çok korkuttun. Bu şekilde hiç olmazsa bir yılım olur.”

Kadın tercüme edilmeyen bir çığlık attı. Alıcı kapandı.

Bir yıl, diye düşündü. Bir yılda o kadar derine dalarım ki, beni hiç bulamaz.

ALTINCI BÖLÜM

Büyülü Değişim

I

Karanlık basarken, Corbell Antarktika kıyılarına geldi. Kaybolan güneş, kuzey ufkunda koyu kırmızı bir leke bırakmıştı ve kırmızı-üstüne-kırmızı halka da Jüpiter'in gece tarafıydı. Batıda ve doğuda minik Jüpiter aylarını seçti. Önünde, karanlık ormanlar, karanlık sahile doğru uzanıyordu.

Ağaçlar yayılarak üstüne doğru geldiler.

Sonra, aracın yumuşak ilerlemesi devamlı zıplayan bir harekete dönüşürken araç manyak bir hızla ağaç gövdeleri arasından sıyrılıp geçiyordu. İçeride etrafa savrulmamak için çubuğa dokundu. Gözlerini kapatmamaya cesaret etti. Şehir Dört'teki takip sahnelerinin onun gerginliğini yok etmiş olması gerekirdi, fakat etmemişti, etmemişti.

Sarılgan bitkiler, çalılıklar ve büyük mantarlar gibi, her şeyin birbirinin üstünde yaşadığı karmaşık bir ortamda, yaşlı ağaçlar zorla yollarını bularak yükselmişlerdi. Bir çift kuş bağrışarak arabadan kaçtı. Araba yüksekte gidiyordu, fakat dallar alt kısmına çarpıyordu.

Orman seyreldi....ve sarılgan bitkilerle yarı yarıya kaplanmış duvarlar belirdi. Araba artık Sarash-Zillish boyunca hızla gidiyordu. Toprak, çimen ve küçük çalılar caddeleri istilâ etmişti. Eğer bu, Şehir Üç ise -eğer bu Peerssa'nın yörüngeden hissettiği endüstriyel faaliyetin Antarktika kaynağıysa- çoktan yok olmuştu.

Araba yavaşlıyordu. *Tanrı*'ya şükür. Çatırdayan çalıları yavaşça sıyırdı, açıklıkta durdu ve yere indi. Corbell nemli çayıra çıktı. Gerindi. Çevresine bakındı.

Karanlıkta, uzakta, herhâlde kubbenin bir zamanlar üstünde durduğu altıgen desenin iki duvarını ancak görebiliyordu. Corbell şimdiye kadar gördüğü her şehrin merkezini gösteren büyük siyah küpün bir izine rastlamadı.

Dünya Polis Kumanda Merkezi olması gereken yerin yanına park etmişti: büyük balkonlar ve tepelerinde, uçan polis arabalarının girebileceği kadar büyük, dairesel delikler olan karanlık pence-reler duvarı.

İçeride silahlar olmalıydı...

Fakat parkta kesinlikle yiyecek vardı ve Corbell açlıktan ölüyordu. Biraz gönülsüzce arabaya bindi ve Mirelly-Lyra'nın ona verdiği numara-ya bastı: *ters L, ters L, isimsiz-anlamsız çizgi, delta*.

Şehrin dışındaki ağaçlar gibi, park da caddelere yayılıyordu. Araba birbirine girmiş bir sarmaşık kütesinin önünde durdu. Fazla seçme şansı olmadan dışarı adım attı ve kendini kalçasına kadar sert sarmaşıkların içinde buldu. Onu bir yılan yuvasına girmiş gibi içeri çektiler. Zorlukla dışarı çıktı.

Açlık, Corbell'in davranışlarını hiç etkilemezdi.

Boyunun iki katı yüksekliğinde bir yeşillik tam önünde uzanıyordu. Teorik olarak bu sarmaşık karmaşasının altında gerçek bir duvar olmalıydı. Corbell duvarın sonuna kadar yürüdü, döndü ve parka uygun biçimde girdi.

Belirgin bir fark yoktu. Burası da bir ağzın içi kadar karanlıktı. Jüpiter'in yatay ışığı bu ağaçlara ve binalara ulaşamıyordu. Corbell bir el feneri veya meşalesi olmasını dilerdi; ancak bir kibriti bile yoktu. CORBELL Mark II, çıplak eşek, vahşi doğaya karşı çıplak, bu gece avlanamayacaktı.

Fakat meyve, şimdi....bunlar meyve ağacı olabilirdi. Norn öyle olduklarını söylemişti. Corbell bir ağacın altında durdu ve ellerini dalların arasında dolaştırdı, yuvarlak bir şey bileğine çarparak zıpladı.

Bu, armut biçimindeydi, bir armuttan büyüktü ve kalın, sert bir derisi vardı. Derinin bir kısmını dişleriyle sıyırdı. İçini ısırdı....yumuşacık avokado eti, tadı avokadodan daha hafif.

Hepsini yedi. Kabuğunu ve göbeğini attı ve el yordamıyla dallar arasında bir başkasını aradı.

Kürklü bir dokunaç, tanıdık bir şekilde boynuna düştü.

Corbell hızla onu tuttu. Keskin dişler boynuyla omzu arasına saplandı. Acı onu tiksindirdi. Kapanmakta olan sağ eli kürk boyunca kaydı. Kalın bir şey tarafından engellendi....bir kafa. Onu bükecek çekti. Dişler boynundan çıktı; dokunaç gevşedi ve hemen koluna dolandı. Yıldız ışığında tıslayan küçük yüzü gördü. Bir kedi-kuyruğun gırtlığına yapışmıştı.

Küçük hayvan onun gözünü veya boyun damarlarını kolayca parçalayabilirdi. Şimdi onu ısır-maya çalışıyordu. Öyle de olsa, Corbell özellikle onu öldürmek istemiyordu.

Kedi-kuyruğun kafasını bir dala vurdu. Hayvanın kavraması gevşedi. Bir beysbol oyuncusunun hızlı top atış hareketiyle onu öteye fırlattı. Hayvan yerde çörekledi, Corbell'i incelemek için başını kaldırdı. Onu çok büyük buldu. Uzaklaştı.

Kas dokusu yaralanmıştı, fakat çok kötü kanamıyordu. Yine de acıyordu. Corbell, kedi-kuyruğun peşinden bir küfür savurdu. İki avokado daha

bulup yedi. Bu kadarı yeterliydi. Arabaya döndü, kendisini içeriye kilitledi ve uykuya daldı.

Birinci gün

Corbell kahvaltısını minik elmalar ve elma büyüklüğünde greyfurtlarla yaptı. Kedi-kuyruklar kaybolmuştu. Yerken sessizce oturdu ve ödüllendirildi. Sincaplar görüntüye girdiler ve kayboldular. Bir kuş koşarak ormandan çıktı, önünde biraz durdu; Corbell'in omzuna gelecek kadar uzundu, bir hindinin sonbahar renklerine bürünmüştü-dehşetle viyakladı ve kaçarak gözden kayboldu.

Sonunda ucu topuz gibi kalın bir dal aldı. Aslında aklında olan bir palaydı, fakat sopanın oldukça iyi bir ağırlık merkezi vardı. Keşfe çıktı.

Park bir harikalar ormanıydı. Meyve ağaçları, fıstık ağaçları, tadını sonra deneyeceği yumruk büyüklüğünde sigilli şeylerin büyüdüğü ağaçlar. Kendilerine yer açmak için boğuşan ananas ve hindistan cevizi ağaçları. Bazı ağaçlara sarılmış olan bitkilerin üstünde büyüyen çalı fasulyeleri. Corbell daha küçük bazı bitkileri çekti ve yumru kökler buldu: patates, havuç veya yer elması, belki. Onları kırmızı ışıktaki görüyordu: bir milyon yıldır bu kırmızı ışığa ve on iki yıllık Antarktika gününe alışmışlardı: *elbette* tanınamazlardı. Ama belki yenilebilirlerdi, eğer onları pişirebilirse, eğer bir ateş yakabilir, ya da yanan bir ateş bulabilirse.

* * *

Dünya Polis Kumanda Merkezi'nin giriş katı temiz ve boştu. Corbell ne bir ceset, ne yerde yatan silahlar, ne de üniforma buldu. Masalar bile yoktu.

Düş kırıklığına uğramıştı. En azından kendini giydirmeyi ummuştı.

Bir asansörü denedi. Asansör çalıştı.

Birkaç saatlik bir araştırmadan sonra, yirmi katlı binanın; damdaki iniş alanlarının altındaki boş hangarlardan, beşinciden yedinci kata kadar bulunan fevkalade düzelenmiş hücrelere, ikinci kattaki bürolara kadar her yerin duvarlara kadar çıplak olduğunu gördü. Yapının kendisinden başka bir şey kalmamıştı.

Ama asansörler çalışıyordu. Aramaya devam etti.

Eskiden masaların durdukları yerde çöpler için yarıklar buldu. Onları çıkış deliğine kadar izledi: metal çöp kutuları, boş. Bir kutuyu arabaya kadar taşıdı. Bir tencereye en çok benzeyen nesne olarak bunu bulmuştu. Şimdi eğer su bulabilirse...ve ateş.

Onuncu kattaki büyük odadan daha önce geçmişti. Burada bir arlık düz bir alan vardı; dört yanı tezgâh, ortada, altında kutular olan büyük, kare bir masa, arkalarında raflar olan kapılar. Sonra, daha dikkatli araştırarak uzun panelleri açtı ve onların altında topuzlar buldu. Yakıcı bir şeyi açtığını umarak topuzları gidebildikleri yere kadar itti. Burası bir mutfak *olabilirdi*.

Aşağıya, arabaya gitti ve bol miktarda kuru ot ve sopayla döndü.

Mutfak mekanizmalarının çoğu çalışmıyor olmalıydı. Sıkıca kapanan ve içinde raflar olan sağlam bir kapı buzdolabına benziyordu. Düz yüzeylerden bazıları tava olmalıydı; fakat sıcak değillerdi. Arkasında rafa benzer oyuk bulunan cam bir kapı *sıcaktı*. Bir fırın. Corbell otları onun içine

tıktı ve bekledi...bekledi...otlar tüterken...daha fazla tüterken...ve, otlar birden alev aldı. Kapıyı açtı ve sopayı yanan otların içine soktu. Otların yanması bittiğinde sopanın ucu ancak tütüyordu. Bu arada Corbell bir havalandırma pervanesi bulmuştu. Küçük bir alev elde edinceye kadar onu közü üflemeye bıraktı.

* * *

Arabaya ulaştığında yağmur başlamıştı.

Araba kapılar kapanmadıkça hareket etmeyi reddetti... Corbell tüten sopayla birlikte, içeride. Küçük ateş sönmüştü. Yağmur müthiş yağıyordu, sanki bütün dünya sular altında kalmadan durmayacakmış gibi.. İçeride duman, dışarıda yağmur: Corbell hiçbir şey görmüyordu.

Neyse ki yol kısaydı. Araba birbirine girmiş sarmaşık kümesinin olduğu aynı noktaya indi. Corbell çöp kutusunu dışarıya yağmurun altına attı., ama kendisi közleri üfleyerek kapıları açık arabada kaldı.

İkinci yağmuru yağdıkça yağdı. Sopa tütmeyi kestiği zaman Corbell aldırmadı bile. Artık parktaki tüm ağaçlar sıırıslıklam olmuştu. Yağmura çıktı ve ışık iyice gitmeden çeşitli meyvelerden oluşan akşam yemeğini yedi.

Yine arabada uyudu. Felaket bir günü, kramp- lar içinde ıslak ve uykusuz bir gece izledi. Bu hari- kalar ormanında, bu el değmemiş bölgede yetişen her şey, insanlara hizmet etmek amacını taşıyor- muş gibi görünüyordu. Corbell bir mutfak fırını- nın yardımıyla bile bir ateş yakmayı başarama- mıştı. Herhalde Robinson Crusoe onunla alay ederdi.

Fakat kedi-kuyruğun ısırığı iyileşiyordu. Ateşi yoktu: Kuduz ve tetanosu atlatmıştı.

Yarın. Yarın yeniden dene.

İkinci gün

...daha büyük, daha iyi, daha hızlı. Arabayı Dünya Polis Kumanda Merkezi'ne götürdü. İki kucak odunu asansöre, oradan da mutfığa taşıdı. Onları ocağa koydu. Dün kapatmayı unutmuştu; bu ona şimdi zaman kazandırıyordu. Havalandırma pervanesini açtı ve orayı terk etti.

Küçük bir araştırmayla ikinci bir çöp kutusu daha buldu. Onu yukarıya çıkardı. Odunlar tütüyor, bazı yerleri yanıyordu, fakat hâlâ ıslaktılar. Onları öyle bıraktı. Havalandırma pervanesine rağmen mutfak duman içindeydi.

Sabırsızlık onu dürttü. Kararmış kütüklerde alev bile yoktu. Fırının kapağını açarak içeri hava girmesini sağladı. Gazlar yumuşak bir hışırtıyla alev aldı. Corbell saçlarına ve kaşlarına vurarak geri sıçradı, neyse ki alev almamışlardı.

Dar bir dolabın kapağını sökmek sorunda kaldı. Bulabildiği tek alet buydu. Kapıyı kullanarak kütükleri fırından çöp tenekesine aktardı. Dolap kapısını da yanına aldı. Düz metal. Bir şekilde işine yarayabilirdi.

Parka dönüşü daha yavaştı. Üç kez kapıyı açarak dumanı dışarı vermek için arabayı durdurdu; her defasında araba sanki görünmeyen bir engele toslamış gibi durdu. Sonuçta geri döndü ve tehdit edici gökyüzünün altında çöp tenekesini arabadan

ıkarıp bir sarmaşık kümesinin altına taşıdı. K t kler artık k m rleşmişti.

Tenekeyi yan çevirerek alt tarafını ağız kısmından daha yukarıda kalacak biçimde destekledi. Kömürleri geride bir yığın oluşturacak şekilde itti. Biraz daha fazla ıslak olmayan odun buldu ve ısıyla kurumaları için tenekenin içine yerleştirdi. Sıcak yağmur üzerine boşaldığı zaman onu kaygılandırmadı. Artık ateşi güvende olduğundan özellikle rahatsız değildi.

Bir milyon yıl önce bu zamanlarda....iki milyon yıl önce bu zamanlarda....uzay adamı Corbell, binlerce ışık yılını aşmış, galaksinin çekirdeğindeki milyonlarca güneş kütlesinde bir kara deliğin kenarında süzülüyordu.

şimdiyse, çıplak vahşi Corbell, akşam yemeği için ava çıkacaktı.

Canlı şeyler çevresinde hışırdadı, ama hiçbir şey görmedi.  nemli değildi. Elinde onları öldürecek bir şey yoktu, bir mutfak bıçağı bile. Kökleri sökerken, başka bir sopa bulabilmek için gözlerini dört açtı. Bol sayıda değişik kök söktü. Hepsini kızarttı ve tadına baktı.

Fıstık toplamak için daha fazla zaman harcadı. Yağmur durmuştu. Bu yağmur yeterince düzenli görünüyordu: tam öğleden sonra başlıyor, iki-üç saat sürüyordu. En azından bir şeye güvenmek hoştu. Geleneksel kırmızı gün batımı ışığında yemeğini pişirmek için oturdu.

Köklerin yarısını atmak zorunda kaldı. Elinde kabaca ve en benzer şartlarda, bir patates, çok büyük bir pancar, yer elması ve havuç karışımı bir şey ve neredeyse gerçek bir havuç vardı. Fıstıkların

çoğunu yaktı, ama bazıları kurtuldu ve tadı nefisti. Daha fazla toplamaya çıktı.

Sonra gece üstüne çöktü. Çöp tenekesini doğrulttu, kömürlerin üzerine kuru dallar koydu ve uyumak için oldukça kuru olan yosunların üzerine uzandı.

Üçüncü gün

Corbell yarı uykulu, karanlıkta doğruldu. Sırtında kürk ve sıcaklık hissetmişti, ama diğer yerleri soğuktu. Sıkıca kıvrıldı ve uyumaya devam etti.

Bir süre sonra birden bunu hatırlayarak uyandı *Kürk mü?* Şimdi sırtında bir şey yoktu. Bir rüya mıydı? Yoksa dost bir kedi-kuyruk ısınmak için ona sokulmuş muydu? Dokunuşu onu tümüyle uyandırmamıştı. O ve Mirabelle, kral boyu yataklarını yavru bir kedicikle -ta ki yavru, bir erkek kediye dönüşüp o şekilde davranmaya başlayıncaya kadar- paylaşmışlardı.

Eh, şimdi uyanıktı. Vücudunun katılığına gidermek için hafif bir egzersiz yaptı. Meyvelerle kahvaltı etti; başka ne yapabilirdi? Belki de yuvaları ve yumurtaları arıyor olmalıydı.

Ateş hâlâ devam ediyordu. Onu ince dallarla canlandırdı, sonra daha büyük parçalar aramaya gitti. Bir baltası olsun isterdi. Küçük parçalar hızla yanıyordu, büyük parçalarsa kaldırılamayacak kadar ağırdı. Ayrıca yakında, civardaki dökülmüş bütün iri dallar tükenmiş olacaktı. Sabahın büyük kısmını canlanmış ateşine büyük bir kütük parçasını sürükleyerek geçirdi. Çöp tenekesini yana eğdi ve kütüğün kalın ucunu içeri soktu, bir yangın

felaketi başlatacağını düşündü ve bütün düzenlemeyi neredeyse topraktan fışkırmış gibi görünen bir granit kütesinin yanına taşıdı.

Özlediği etti. Düz bir körpe dal bulsa, belki ateşte sertleştirerek bir mızrak haline sokabilirdi. Ancak, ihtiyacı olan şeyin aslında bir bıçak olduğunu düşündü. Sırf bunun için Sarash-Zillish'i aramaya değerdi.

* * *

Dört çapraz virgül, arabayı Sarash-Zillish hastanesine getirdi. Corbell burasını hemen tanıdı. Dışarıdan, Şehir Dört hastanesinin tıpatıp aynıydı.

Uygarlık çökmeden önce herhalde feci biçimde basmakalıp bir hale dönmüştü. Corbell Dünya'daki tüm mimarların büyük bir katliamda öldürülmüş olduğu gibi bir sanıya kapıldı. Bundan sonra insanlık bütün ayrıntılarıyla eski binaları kopyalamıştı. Bu mantıklı gelmiyordu. Her yerde gördüğü bu kopyacılığın nedeni için başka sebepler arayacaktı.

İçeride, bina ona Mirelly-Lyra'dan kâbus gibi kaçışını hatırlatmaya devam etti. Temiz koridorlar, kulpu olmayan kapılar, bulut halı... Tek fark, burada hücrenin olmayışındı. Merkezi bir yer, sıra raflar ve teşhis aygıtı olması gereken bir bilgisayarın bulunduğu bir oda buldu. Fakat bir hücre kapısı, çifte "telefon kabini" yoktu. Hırsızlara karşı alınmış önlemler ve mumya haline gelmiş kaybedenler yoktu.

Daha başka kilitli kapılar buldu...bir tekmede açıldılar. Bir ameliyathane buldu: kayışların bağlı olduğu iki düz masa ve üstünde, ucunda neşterler, emici tüpler, iğneler ve kıskaçlar olan bir sürü

eklemlili kollari kümesi. Metal, yılların ihmalinin lekelerini taşıyordu.

Dimdik uzanan böceksi kol: hedefi buydu. Corbell masaya çıktı, kolu ucundan yakalamak için eğildi. İleri sallandı ve asılı kaldı. Kol eğildi ve ortasından kırılarak onun yere düşmesine neden oldu.

Avcı Corbell, ucunda neşter olan bir metrelik bir mızrak taşıyarak hastaneden ayrıldı.

Yağmur onu yine yolda yakaladı. Ateşin hâlâ yanmakta olup olmadığını kontrol etmek için ocağının olduğu yere gitti, sonra oturup yağmurun geçmesini bekledi. Diğer çöp kutusunda birkaç santim su vardı.

Tıraş olmaya çalışarak vakit öldürüyordu -çok dikkatle, fakat kolun ağırlığı rahatsız ediciydi ve pek başarılı olamıyordu- ve o anda hindiyi gördü. Bir fıstık ağacının dibinde, ıslak ve mutsuz bir halde gagasıyla yiyecek topluyordu. Corbell dondu. Hayvan onu görmemişti. Ona gizlice yaklaşp yaklaşamayacağını düşündü. Her halde başaramazdı.

Mızrağı iki eliyle hafifçe tutup, parmaklarının ucunda yavaşça ilerledi.

Koştı. Kuş kafasını kaldırdı, acı acı bağırdı ve kaçmaya başladı. Corbell mızrağını sallayarak hayvanın bacağını kesti. Kuş onu ısırın şeyi gaga-lamak için durdu. Corbell yeniden onu boynundan kesti, ve darbesinin tatmin edici şokunu omuzlarında hissetti.

Kuş yaralanmıştı ve panik içindeydi. Corbell onu kovalarken ciyaklayarak hantalca daireler çizdi. Corbell enseye iki darbe daha indirmeyi

başardı, sonra soluk soluğa, kan basıncı kulaklarında uğuldayarak durdu. Fakat hayvanın koşması tümüyle rasgeleydi, amaçsız, körlemesine bir panik içinde.

Corbell nefesini toplayıp tekrar takibe başladığı zaman hayvan çok uzaklaşmamıştı. Tam onu öldürmek için ilerlerken, kuş döndü ve doğruca ona doğru koşmaya başladı. Kendini geriye fırlatırken şanslı bir mızrak darbesi ve artık kuşun kafası yoktu. Hayvan onun üstünden geçerek koşmaya devam etti.

Corbell onu düşünceye kadar izledi.

Çıplak kaya parçası oldukça kuruydu. Corbell ateşini onun üstüne yaydı, daha fazla odun ekledi. Sonra kuşu almaya gitti. Kendini tükenmiş hissedinceye kadar tüylerini yoldu, dinlendi sonra yine yoldu. Kuşun karnını açtı, sert kayaya dayadığı ayaklarından destek alırken iki eliyle organlarını çekip çıkartarak hayvanın içini temizledi.

Polis istasyonunun dolap kapısı onun tavaşı oldu. Ciğeri onun üstünde kızarttı ve kuşun diğer kısımları kızarıırken onu yedi. Daha sonra oynak yerleri kesmeye çalıştı. Ateşini bütün kuşu kızartacak kadar büyütebilirdi, fakat sadece bir budunu kızartabildi. Ve kalın göğüs dilimlerini bir çubuğa takarak ızgara yaptı.

Et. Eti yeniden tatmak güzeldi. Bu gece için fazlasıyla vardı. Her iki budu da kızarttı; onları yarın yiyebilirdi. Gövdenin diğer kısımlarını kesip, diğer çöp tenekesinde bazı köklerle birlikte çorba olarak haşlayabilirdi.

II

Kuzeydoğu griye dönüşüyordu, fakat siyah kuzeybatı göğünde bir yıldız hâlâ ışıyordu. Corbell birkaç gece onu izlemişti. Kırpışmıyor ve yıldızlı arka planın önünde yer değiştirmiyordu. Bu onu bir gezegen yapıyordu, zayıf ışıklı büyük bir nesne, belki de çarpık yörüngesi Peerssa'yı rahatsız eden dünya.

Şimdi kırpıştı, şimdi biraz daha parlak. Corbell gözlerini kırpıştırdı. Sadece hayal gücü mü? Gelen şafakla birlikte şimdi soluyordu... Corbell gözlerini kapadı. Uyanmak istemiyordu. Uyanması için özel bir neden yoktu. Aç veya rahatsız değildi.

Geçen şu yirmi gün zarfında boş şehri iyice öğrenmişti, ama hâlâ keşfedilmeyi bekleyen gizemler vardı. Kamp yatağı rahat bir biçim almıştı. Bir ocağı vardı, bir çorba kabı ve barınacak bir araba. Aletleri vardı: neşteri tahta yemek araçları oymak için kullanmıştı. Elbiseye ihtiyacı yoktu. İki gün boyunca taş atma talimi yapmış ve sincap etiyle ödülünü almıştı. Dün başka bir hindi daha öldürmüştü. Üçüncüyü.

Büyük işler.

Canı tuhaf bir şekilde sıkkın bir halde yosun yatağında kıvrıldı

Mimar Corbell ve yıldızlar arası kâşif Corbell aynı derecede ölmüş gibiydi. Kendisiyle çıplak vahşi diye böbürleniyordu, ama o da değildi. Bir vahşinin kabilesine, kabilesinin de ona karşı bazı görevleri olurdu. Efsaneleri, şarkıları, dansları, yönetim kuralları, izin verilen ve verilmeyen ka-

dınları ve yaşlandığında ona ait bir yeri olurdu... ama Corbell yalnızdı. Süper karmaşık bir mutfağın yardımıyla ateş yakabilirdi. Neredeyse dokunduğu her şey yenebilir olduğundan kendini besleyebilirdi.

Bir park. Başlangıçta burada sadece yiyecek bitkileri ve et hayvanları olmalıydı. Bir çiftliği çevreleyen şehir. Ne kadar gösterişli ve dekoratif olsalar da, *gerçek* avcılarının varlığında kedi-kuyruklar hayatta kalamazlardı.

Kubbeli şehirler. Mirelly-Lyra, daha güçlü olan Kızların sahip olmadıkları bu topraklarda, Oğlanların kubbeli şehirler inşa ettiklerini söylemişti. Fakat elbette: dünya anlaşılmaz bir şekilde ısınmadan önce, Sarash-Zillish kar fırtınaları ve sıfırın altındaki sıcaklıklar nedeniyle kubbeyle örtülmüş olmalıydı. Park'a gelince, dışarıdaki donmuş topraklarda Oğlanların fasulye ve limon yetiştirmeleri imkânsızdı.

Kızlar gökyüzüne hükmediyor, Dünya'nın yöreğini kontrol ediyorlardı. Bir yerde hata yapmış olmalıydılar. Jüpiter'i küçük bir güneş haline getiren neydi? Herhalde daha sonra Peerssa'yı şok ettiği gibi, Kızları da etmiş olmalıydı. Etmiş olmalıydı, çünkü bu değişiklik Oğlanların bölgesini yaşanabilir ve kızların bölgesini de sıcaktan yaşanmaz bir çöl haline getirerek yüz binlerce yıllık güç dengesini tersine çevirmişti.

Corbell yer değiştirdi, sonra oturdu. Onu kaygılandıran şimdiki zaman olmalıydı....

Üç kedi kuyruk hindisinin gövdesini kemiriyordu. Kımıldadığı zaman dikkat kesildiler. Corbell ilk niyetini yeniden gözden geçirdi. Hay-

vanlar çiğ et yiyorlardı.; kızarmış butlara dokunmamışlardı. Bu da Corbell'e bol et bırakıyordu.

Hayvanlar onu incelediler: Karışık kahverengi ve turuncu desenli, ciddi kedi suratlı üç yılan; tıpkı çok güzel üç karamelalı peşmelba gibi. Corbell gülümsedi ve misafirperver bir şekilde elini salladı. Anlamış gibi yemeye devam ettiler.

Kahvaltı: meyve ve but eti yedi ve kahveyi düşündü. Sonra ateşini kontrol etti. Neşter, bunca yıla ve on sekiz gündür her işte pervasızca kullanılmasına rağmen jilet gibi keskindi, ama bir balta değildi. Odun bulmak için biraz uzaklara gitti. Egzersiz iyiydi. Soğuk-uyku tabutunda geçen onlarca yıl onu umduğundan iyi korumuştı; egzersizlere rağmen güçsüz kalabilirdi, ama vahşi yaşam onu güçlendiriyordu. Bir zamanlar çeşme, ama şimdi havuz olan yere diğer çöp tenekesini götürdü, pek de temiz olmayan suyla doldurdu, onu geriye sürükledi ve zorlukla ateşin üzerine yerleştirdi.

Hindi gövdesine döndü. Çöp tenekesine sığacak kadar ufak parçalar kesti. Kedi-kuyruklar tarafından kemirilmiş olan et ve sıyrılmış kemikler tenekenin içine gitti. Onlar ısınırken çorbaya çeşni katması için kök aramaya çıktı. Patates, havuç-yer elması. Ne yazık ki soğana benzer bir şey bulamadı. Fasulye ve deneysel olarak birkaç greyfurt ekledi. Ağaçtan bir kepçeyle karıştırdı.

Öğlen, her zamanki gibi gün batımı görünümündeydi ve bu da insanın düzenini son derece bozuyordu. Corbell dinlendi. Su kaynamaya başlamıştı. Kalçalarının altındaki granit rahat değildi.

Corbell biraz sıkıntılıydı ve bunun nedenini anlamıyordu.

Fakat sonra anladı.

Kamp yolculuğunun son günü. Tükeninceye kadar çalıştın; kemerin bir buçuk delik geriledi; düşünecek vaktin olmadı; birkaç fevkalade manzara gördün; yollarda birkaç lanet insan vardı, onlar da senin sinirini bozmadılar. Bu güzeldi. Ama şimdi işe dönme zamanı....

Mirelly-Lyra nerede olduğunu biliyordu.

Corbell umduğundan daha sağlıklıydı. Eğer başka bir şey onu öldürmezse bir Jüpiter yılı yaşayabilirdi; İçindeki turist bu düşünceden hoşlandı. Deli kadın ona bir yıl için söz vermişti, bir eski dünya yılı. Biraz kaygı duysa da, istese buna inanabilirdi, fakat akli başında bir adam ormanı seçerdi.

Bir insan Sarash-Zillish'in dışındaki ormanda hayatta kalabilir miydi? Bu bazı şartlara bağlıydı. Corbell Antarktika'ya on iki dünya yılı süren bir yılın ya ilkbaharında, ya da sonbaharında gelmişti. Bir eski dünya yılında günler şimdi yirmi üç veya yirmi bir saat sürecekti. Ya bundan daha sıcak, ya da daha soğuk olacaktı.

Çünkü dünya hâlâ eğimini ve yirmi dört saatlik dönüşünü koruyordu. Kızların bunu düzeltmemiş olmaları tuhaftı....ama belki de gelenekçiydiler. Daha da tuhafı, Dünya'yı Jüpiter'in gitgide artan ısisının daha dışına çekmemiş olmalarıydı. Corbell'i kaygılandıran, üstünde giyecek olmadan yirmi derece daha soğuk dünyaya dayanamayacak olmasıydı ve sonsuz bir gece onu çıldırtırdı.

Çorba kokusu odun dumanı içinden yayılıyordu.

Telaş hissi saçmaydı. Yer değiştirmek için bir yılı vardı. Yiyecek sağlamak için şehir sınırlarına keşif yolculukları yapabiliirdi. Kampını burada tutardı. Kubbelerin dışında olan her şey buraya getirilmeliydi. Bu ne kadar tehlikeli olabilirdi? Belki de Sarash-Zillish parkı binlerce mil kareydi.

Sonsuz bir tatil ve Corbell bunu kullanabilirdi. İkinci yaşamında CORBELL Mark II bir şehir dolusu Alvin Toffler'i⁸ öldürecek kadar gelecek şoku yaşamıştı.

Yarın, o zaman. Arabayı hastaneye kadar götürebilirdi; orası kubbenin ayakta kalmış bir parçasına yakındı. Sonra bir omzunda mızrak, diğerinde bir butla doğruca vahşi yaşama, eğer but soğutma olmadan o kadar dayanırsa.

Ateşinin bir kısmını çöp tenekesi ocağına aktarmayı ihmal etmedi. Sıcak granite uzandı...

* * *

Sıcak yağmur onu dövmeye başlayınca hızla döndü, iki elinin ve dizlerinin üstünde doğrularak bir yemek kaşığı kadar su tükürdü. *Bu* ilk kez oluyordu. Kamp ateşi sönmüş olmalıydı, ama acaba çorba önceden pişmiş miydi? Yağmur, ocağına girmiş miydi?

Kafasını kaldırdı ve bütün bu hayati sorunları unuttu.

Bir düzine kadar oğlan -yaklaşık büyük bir izci grubu, ama üniforma olarak sadece edep yerlerini örten bir şey giyen- Corbell ve ateşinin çevresinde çember şeklinde çömelmişti. Onu izlerken, artık

⁸ Geleceğin Şoku (Future Shock) adlı eserin yazarı-1970

neredeyse tükenmiş olan but kemiğini elden ele geçiriyorlardı. Sanki tam bir sessizlik içinde onu saatlerdir seyrediyor gibiydiler.

Saç olan yerlerinde saçları gürdü. Bazılarında siyah ve kabarık, bazılarında siyah ve düzdü ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Başlarının tepesi, alınlarına yakın bir kısımdaki ufak bir perçem dışında, çıplaktı. Kendilerini dövmekte olan yağmura aldırmadan hafif bir gülümsemeyle ona bakıyorlardı.

“Bilmeliydim,” dedi Corbell. “Kedi-kuyruklar yarı yarıya evcildiler. Pekâlâ.” Ellerini çevreye doğru salladı. “Corbell Krallığı’na hoş geldiniz. Biraz çorba alın.”

Hepsi birden kaşlarını çattılar. Biri ayağa kalktı: uzun, sırık gibi bir oğlan. Corbell onu çaylak bir basketbol oyuncusu olarak düşünebilirdi. Oğlan konuştu.

“Kusura bakma,” dedi Corbell.

Oğlan tekrar konuştu. Emir ve öfke: Çok yüksek perdeden olduğu halde bu bir erkek çocuk sesi değildi. Bunlar Oğlanlardı, Mirelly-Lyra’nın ölümsüzleri.

Corbell, mantığa zıt gelen bir içgüdüyle, yavaş ve açık bir şekilde konuştu. “Dilinizi konuşmuyorum,” dedi; yavaş ve açık bir şekilde konuştuğunuz takdirde yerliler anlardı.

Oğlan ileri çıktı ve onun yüzünü tokatladı.

Corbell birden onun ağzına vurdu. Sağ kroşesi oğlanın gözü yerine kaburgalarına çarptı ve bunu izleyen solu, bir şekilde, ıskaladı. Sonra tüm çember onun üstüne çullandı.

Bundan sonra belleği biraz bulanıktı. Dizle-

rinde ve kollarında ağırlıklar vardı. Granitin üstünde sırt üstü yatıyordu. Basketbol yıldızı göğsüne oturmuş, yarılmış dudağıyla aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Söylüyor, bekliyor, Corbell'e iki tokat atıyor, yine söylüyordu. Corbell buna küfürlerle cevap veriyordu. Şimdi berelenmiş yerlerini hissetmeye başlamıştı.

Uzun boylu Oğlan göğsünden kalktı. Diğerlerine bir şeyler söyledi. Hepsi kaşlarını çatarak Corbell'e baktılar. Bir ağız dolusu karpuz çekirdeğini tükürür gibi karmaşık sessiz harfler kullanarak konuyu tartıştılar.

Corbell'in kafası hâlâ çınılıyordu; granite çarpmıştı. Dört oğlan kollarında ve dizlerinde oturmaya devam ediyordu. Yağmur gözlerine giriyordu. Bunların hepsi düşüncelerini bulandırıyordu. Onun kaçak bir diktatör mü olduğunu sanmışlardı? Ama Corbell yaşını gösteriyordu. Yanılmış - olamazlardı! Burada diktatör ölümsüzlüğü yoktu. Diktatörlerin de Corbell gibi yaşlanmaları gerekti.

Tartışma bitti. Dört oğlan Corbell'in üstünden kalktı. Bir tanesi gösterişli bir hareketle önünü işaret ederek sert bir sözcük tükürdü. *Dur!* Veya *Kimıldama!* Mesajı açıktı ve zaten Corbell bir yere kaçacak halde değildi.

Uzun boylu oğlan karar vermek istiyormuş gibi Corbell'i inceledi. Diğerleri Corbell'in çorba kabının etrafında kümelandiler. Yarım hindistan-cevizi kabuklarıyla çorbayı kaşıkladılar. Uzun boylu çocuk sonunda ona başka bir şey sundu. Kemerinden çıkardığı seramik bir kupa. Corbell

kendisine yer açmalarını bekledi, sonra aralarına girdi.

Oturdu (ihtiyatla, çürüklerine dikkat ederek) ve içti. Kedi-kuyruklar kabilenin arasında bir yılan sürüsü gibi dolanarak bileklere sürünüyor ve okşanıyorlardı: çiğ hindi gövdesinden geriye ne kalmışsa onu parçalıyorlardı. Corbell, bileğinde bir kürk hissetti. Simsiyah bir kedi-kuyruğu okşadı. Mırıldanan bir titreşim baldırının üstünden geçti.

Corbell yeniden tutsak mı edildi desek? diye kendine sordu, *yoksa kader bana Antarktika boyunca rehberler mi yolladı?* Böyle ifade edince, karar vermek kolaydı....

III

Sekiz Oğlan'ın en az dört bölümde mırıldanarak, birinin de hindi kemikleriyle Corbell'in çöp tenekesi/ocağı üstünde tempo tutarak sağladıkları arka plan müziği eşliğinde, solist, güçlü tenor sesiyle şarkı söyledi. Sadece basit melankolik bir melodi üzerine, son derece karmaşık bir şekilde doğaçlanan yabancı bir müzik.

Corbell ensesi karıncalanarak, ağzı bir karışık açık bir halde dinledi. Bundan korkmuştu ve doğruduydu. Üç milyon yıl insan zekâsını arttırmıştı.

Yakalanışının ertesi gecesi, eğlendirici değerini artırmak için şarkı söylemeyi denemişti. O zamandan beri reklam cıngılları potbörülerini veya filmlerin fon müziklerini, ya da Mirabelle ile birlikte teknede söyledikleri açık saçık türküleri söyleyip duruyordu: modası geçmiş, üç milyon yıllık şarkılar. Fakat Oğlanlar onları sevmişti.

Daha önce söylediği bir şarkıyı tekrarladığı zaman, bundan hoşlanmıyorlardı. Bunun nedenini anlamıyordu, ama isteklerine itaat ediyordu.

Oh, yeni bir bilgisayarımız var, ama oldukça düşkırıncı,” diye Ktollisp şarkı söyledi. *“çünkü hep aynı çılgın tavsiyede bulunuyor: Oh, tıpkı bir fareyi sağabilmek için küçücük minicik ellere ihtiyacınız olduğu gibi, küçücük minicik bir baskıyı okuyabilmek için küçücük minicik gözlere ihtiyacınız var. Şarkısındaki alaycı ton Corbell'den alıntıydı. Sözcüklerin anlamını bilmiyordu. Fakat telaffuzu kusursuzdu.*

Corbell bu şarkıyı sadece *bir kez* söylemişti.

Yanında bir hafta önce kendisine saldıran Oğ-

lan oturuyordu, bir açıdan önderleri. Skatholtz, geniş burunlu ve dudaklı, yumuşak saçlı, uzun kol ve bacaklı, sıska bir tipti. Diğerleriyle paylaştığı kısmi kellik ve solgun hapisane teni dışında siyah kökenli olabilirdi. İngilizce, “Sence güzel mi söylüyor?” dedi ve Corbell’in yüzündeki ifade karşısında güldü. “Artık şimdi biliyorsun.”

“Her şeyi, her şeyi hatırlıyorsunuz! Başka bir dildeki bütün şarkıları bile!”

“Evet. Benim senin dilini öğrenmemden çok, senin benimkini öğrenmeye ihtiyacın var, ama ben önce seninkini öğrendim. Nedeni şu. Sen farklısın, Corbell. Daha yaşlı. Sanırım her şeyden yaşlısın.”

“Hemen hemen her şeyden.”

“Sana konuşmayı öğreteceğim. Öykünü anlattığın zaman hepimiz dinlemek istiyoruz. Sana karşı yanıldım. Sana neden vurdum biliyor musun? Senin kurallara karşı gelen bir dikta olduğunu sandık. Şey yapmadın...” “Skatholtz birden ayağa kalktı. Bir gösteri yapacakmış gibi bir an durdu; sonra büzüldü, ellerini yarı rica, yarı sakınma durumunda kaldırdı.

“Sinmedim,” dedi Corbell.

“Evet, Sinmek. Bu, resmi saygı ifade eder.”

Ktollisp şarkıya devam etti, “*Bu nedenle programları yeniden yazması için uzman bir dahi bulduk, ama şuna benzer bir sonuç elde ettik. Oh, arılar için küçük minicik uygun levhalara ihtiyacınız olduğu gibi, küçük minicik bir baskıyı okuyabilmek için küçük minicik gözlere ihtiyacınız var.*”

Pembe ve siyah alacakaranlık parka çökmüştü. Oğlanlar bu gün erken dönmüşlerdi. Günün büyük bölümünü Sarash-Zillish’de vahşi bir kuş sü-

rüsü gibi binalara dalıp çıkarak geçiriyorlardı. Araştırıyorlar, diye düşünmüştü Corbell. Anlayamadıkları harabelere üşüşen vahşiler gibi.

Kısa bir süre sonra bu görüşü yok oldu. Diğerleri içerde çalışırken, iki oğlan onu hastanenin ameliyat odasının dışına çıkardı. Tekrar girmesine izin verildiğinde, Corbell'in neşter-mızrağı yerine takılmıştı. Ameliyat masasının üstündeki bir sürü eklemli alet hayalet bir hastayı kesip biçiyordu.

Onarımları izlemesine izin verilmiyordu, ama sonuçlarını görmüştü. Polis binasındaki buzdolabı eski haline getirilmişti. Bir fabrika denenmiş, iki telefon kabini çalıştırılmıştı. Oğlanlar kabinleri deneme izni vererek onu onurlandırma belirtisi göstermişlerdi. Corbell itiraz etmeye kalkışmamıştı. Başka bir fabrika; banyo, havuz ve saunası içinde olmak üzere tam bir ünite imal etmişti. Oğlanlar şehir ışıklandırmasını da onarmış ve denemişlerdi. Şimdi bir sürü binanın kenarı yumuşak sarı-beyaz bir ışıkla aydınlanıyordu. Diğerleri karanlıktı. Etkisi ürkütücüydü: şehir büyüklüğünde bir satranç tahtası.

Vahşiler gibi yaşıyorlardı, ama bunun kendi arzularıyla yaptıkları bir seçim olduğu belliydi.

Kampta, Corbell kendi payına düşen, ateş için odun taşımak, kök sökmek gibi işleri yapıyordu. Ona bir peştamal vermişlerdi, fakat neşter mızrağının yerini tutacak bir bıçak vermemişlerdi. Onların arasındaki pozisyonunu hâlâ bilmiyordu. En kötüsünden korktu. Çok zekiydiler. Onu daha aşağı bir varlık, bir hayvan gibi görebilirlerdi.

Onlara ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyduğu sadece

arkadaş değildi. Bu yeni kıta hakkında bir şey bilmeden güvenlikle yolculuk yapamazdı.

Arkadaşlarının sessizce gülmeleri arasında Oğlan tüm mısraları okuyordu. “Eninde sonunda bütün şarkılarım bitecek,” dedi Corbell. “Çok yakında.”

Skatholtz omzunu silkti. “Fark etmez. Işık geldiği zaman burayı terk ediyoruz. Diğer....kabilelere gideceğiz. Onlara Sarash-Zillish’in uzun geceye hazır olduğunu bildirmek için. Sen de bizimle geliyorsun.”

“Gece mi? Gece mi geliyor?” O zaman sonbahar da inmişti.

“Evet. Demek uzaydan hazırlıksız indin! Bunu tahmin etmiştim. Evet, uzun gün sona erdi, kısa gündüz-geceleri yaşıyoruz ve uzun gece yaklaştı. Uzun gecede şehirde yaşarız. Avcılar çevredeki ormanlara gider ve yiyecek buz kutularında saklanır. Gündüzleri daha çok böyle yaşarız..”

“Şehrin dışında olmak nasıl bir şey?”

“Göreceksin.” Skatholtz geçmekte olan bir kedi-kuyruğu yakaladı ve kürkünü okşadı. “Sana biraz konuşma öğretecek vaktimiz var,” dedi ve Corbell’in Oğlanca dediği dile döndü. Corbell memnundu. Dil derslerini severdi.

* * *

Sabah: Hareket ettiler. İnanılmaz derecede az karışıklık oldu. Hemen hemen hepsi aynı anda uyandılar. Oğlanların sevdiği ve Corbell’in reçetesine göre yapılmış olan çorba bütün gece kaynamıştı. Hindistancevizi kabuklarıyla kahvaltı ederek çorbalarını içtiler. Pembe gözlü, pamuksu altın

saçlı albino bir Oğlan, Corbell'e beze sarılmış on kiloluk kurutulmuş et verdi. Yola çıktılar

Corbell yolda biraz ilerledikten sonra tamamıyla uyanmıştı. Oğlanlar düzgün adımlarla ilerlemedikleri halde, Corbell'in onlara adım uydurmak için kendisini zorlaması gerekiyordu. Avare bir şekilde ilerliyorlardı. Bazıları binalara dalıyor, sonra kabileye yetişmek için koşuyorlardı.

Vahşi değillerdi. İkisi bile birbirine benzemeyen keskin kenarlı özel aletler taşıyorlardı: enli kılıçlar, palalar, ince kılıçlar, adı olmayan biçimler. Ve hepsinin özenle şekillendirilmiş kabzaları vardı. Eti, Corbell'in ancak *düşük* ısıya ayarlı bir fırında yapabileceği bir şekilde güneşte kurutmuşlardı. Taşıdıkları kumaş, halis ipek kadar ince ve yok edilemez bir malzemeydi. Krayhayft'ın ateşleyicisi değişik yoğunlukta -konik bir ışıdan, kalem inceliğinde bir ışına kadar- ışın veriyordu.

Organize değildiler. Ama kampı birkaç dakikada toplamışlardı.

Sessiz caddeler boyunca taban teptiler. Etraflarında şehrin içine ilerlemekte olan orman daha sıklaştı, sonra şehir orman oldu. Dimdik bir ağaç gövdesinin yanından geçtiler. Corbell birden bunun sarılgan bitkilerle kaplı metal olduğunu fark etti.. Altıgen düzenin diğer parçalarıyla nerelerinden birleştiğini görmek için başını kaldırdı: eski kubbenin bir parçası.

Ormanda meyveler vardı. Küçük portakallar, ekmek ağacı, çeşitli fıstık türleri. Oğlanlar yürürken yediler ve taşıdıkları kızarmış fıstıkların yerine koymak için fıstık topladılar. Kendi aralarında

konuşuyorlardı. Corbell onların konuşmalarını izleyemedi, çok hızlıydı.

Onların ortasında, kendi ayarladığı bir tempoda, uzun adımlarla ilerliyordu. Yaşlı vücudunun bu kadar güçlenmesi inanılmazdı. Yarın ağrılar gelecek; yarın kımıldamayı bile başaramayacak....ama her defasında daha iyi oluyordu. Bu gün kendisini iyi hissediyordu. Sanki birliğini ilerleten bir oymak beyiydi.

Yürüyüşün üçüncü saati veya civarıydı....önlerde bir kavga başlamış gibi görünüyordu. Skatholtz ve başka bir oğlan alışılmadık bir öfkeyle birbirlerine heceler püskürtüyorlardı.

Geçen geceki şarkıcı aralarına atıldı. Ktollisp, Skatholtz'un zenci hatlarına ve herkesin soluk tenine sahip iriyarı, geniş göğüslü bir Oğlan'dı. Sertçe bir sözcük söyledi ve ikisi de sustular.

Ktollisp çevresine bakındı; kaşlarını çattı, işaret etti. Grup o yana ilerledi. Bir açıklık buldular. Birkaç çalının bulunduğu boş bir alan. Grup bir çember oluşturup Skatholtz ve diğer Oğlan içine girerken, Corbell bir şey anlamadan baktı.

Neydi bu, bir düello mu? İkisi de bıçaklarını ve edep yerlerini saran bezleri bıraktılar (tüyleri yoktu). Güreşçiler gibi birbirlerinin çevresinde döndüler. Meydan okuyan, Skatholtz'un kalbine bir tekme salladı. Skatholtz yana kayarak kurtuldu....ve şimdi her şey izlenemeyecek kadar hızla oluşuyordu. Öldüresiye vurulan yumruklar, tekmelemler ve dirsekler: gözlerin arasına gelen dirsek darbesiyle kesilen bir anlık duraklama. Meydan okuyan, bir tekmeyle dengesini bozarak parende attı; Skatholtz bir çalının üzerinden atlayarak onu

kalkan olarak kullandı. Bu lanet bir dansa benziyordu. Ama diğer oğlan onun etrafında hızla çember çizerken, Skatholtz bir ayağının üstünde dönüyordu. Oğlan onu devirecekti.

Yaklaşırken, suratının ortasına bir tekme yedi. Skatholtz öldürmek için ilerledi.

Ktollisp bir sözcük haykırdı.

Burnu kanayan oğlan Skatholtz'un önünde sindi, bir an o pozda kaldı ve kalktı.

Herkes kalktı ve yeniden yola koyuldu. Skatholtz'un ağır ve hantal yükünü bir başkası taşıyordu. Rakibi sırtıyor ve burnunun kanını siliyordu.

İkindiye doğru Skatholtz Corbell'in anladığı iki sözcük söyledi. "Konuşmayı kesin."

Sustular. Şimdi yürüyüşlerinin sessizliği oldukça esrarengizdi.

Skatholtz, Corbell'le beraber yürümek için geride kaldı. Oğlan dilinde yavaşça, "Çok gürültülü yürüyorsun," dedi.

"Elimde değil. Bir şeyden mi saklanıyoruz?"

"Akşam yemeğinden saklanıyoruz. Daha önce-leri çok erkendi. Bu kadar uzağa yiyecek taşımak istemiyoruz. Eğer bir şey kımıldarsa bana haber ver."

Corbell başını salladı. Hiçbir şey göreceğini sanmıyordu. Oğlanların alışık oldukları bu arazide gördüklerini görebilmesi için, beyninin aylarca gözlerini eğitmesi gerekirdi. Keskin gözlü bir Kızılderili, beyaz adamın görmediği şeyleri görebilirdi, ama sadece kendi çevresinde.

İki oğlan yüklerini başkasına aktardılar ve süzülerek kayboldular. Corbell nereye gittiklerini gö-

remiyordu....fakat aniden tuhaf ve dehşet verici bir ses çınladı, tıpkı yardım isteyen bir klarnet gibi. Bütün oğlanlar anında yoldan çekilerek bir ağaca yaslandılar. Corbell de onları taklit etti.

İşkence edilen klarnet sesi yaklaştı. Dalların kırıldığını duydular. Oradan ortaya ne çıkacaktı? Uzay yolculuğu yapabilen, daha önceki Devlet tarafından esir alınmış, yabancı yaratıkların soyundan dokunaçlı bir canavar mı?

Canavar ağaçların arasından fırladı. Diz arkası kırışları kesilmiş, ön ayaklarından kan fışkırıyor ve topallıyordu. Oğlanlar; ilk avcılar ve diğerleri arka ayaklarını keserek onu izlediler.

Yavru bir fil!

Corbell hayvanın ölümünü görebileceği bir anda onlara yetişti. Bu bir cinayetti; midesi bulandı. Tiksintiyle mücadele ederek cesedi incelemek için yaklaştı. Hayvanın derisi buruşuk eskimiş yara izleriyle doluydu. Hayır, bu yavru değildi. Bu, omuzlarına kadar bir buçuk metre gelen yetişkin bir hayvandı.

Skatholtz'a sordu. "Yardım edebilir miyim?"

"Kasaplık yapamazsın. Senin bir bıçağa dokunmana izin veremem. Sen bir dikta değilsin, Corbell. Sen tanıdığımız bir şey değilsin."

"Bugün kimseyi öldürmedim." Bunu şaka amacıyla söylemişti, ama bunu ifade edebilecek ya da tonlayabilecek kadar iyi Oğlanca bilmiyordu.

"Ya yarın?" dedi Skatholtz. "Sanırım eğlence amaçlı kurgu yaptın, fakat yanılırsam hayatlar sona erebilir. Konuşmamı anlıyor musun?"

"Öğreneceğim." Skatholtz'un onun için bebek konuşması kullandığını biliyordu.

“*Chkint*’i biliyor musun?”

“*Fil*. Gençliğimde çok büyüktüler. Omuzları senin başından daha yukarıdaydı.” Fillerin Antarktika’ya nasıl gelmiş olduklarını merak etti. Elbette et hayvanı olarak değil. Belki bir hayvanat bahçesi vardı....

Skatholtz kuşkulu göründü. “Denizlerde daha büyük hayvanlar var, ama öyle bir hayvan, destek olmadan karada nasıl yaşayabilir? Yine de...*fillerin* bacaklarının neden böyle kalın olduğunu merak etmiştim. Daha büyük ağırlıkları kaldırmak için mi?”

“Evet. Gençliğimde bacaklar daha kalındı. Bu, karadaki en büyük hayvandı. Beş milyon yıl önce...” Jüpiter yılı için on ikiye bölmüştü. “Çok daha büyük hayvanlar vardı. Dünya’da, kayaya dönüşmüş kemiklerini bulduk.”

Skatholtz kuşkuyla güldü ve Corbell’in yanından ayrıldı.

Fili parçalara ayırma işini bitirdikten sonra oradan ayrıldılar. Corbell bir süre kaburgalardan oluşan bir istifi taşıdı, fakat bu onu yavaşlatıyordu. Bundan bezmiş olan kabile üyelerinden biri sonunda istifi ondan aldı.

Orman sona erdi.

Uzakta sarımsı-kırmızı bitkilerin dalgalandığı büyük bir çayırlık vardı. Corbell ayrılan güneşin son çentiğini gördü. Jüpiter, yükselmekte olan pembemsi-beyaz bir diskte.

Burada kamp kurdular. Sonra Corbell hayatında ilk kez fil eti yedi.. Akşam yemeği için şarkı söyleyemeyecek kadar yorgundu. Corbell uykuya dalarken birisi öykü anlatıyordu -doğulu gözleri

ve düz siyah saçlarında beyaz lekeler olan Krayhayft'tı bu- ve diğerleri yoğun bir dikkatle onu dinliyorlardı.

* * *

Ertesi günün tamamında, sallanan pembemsi-sarı tahıl tarlalarının arasında yol aldılar. Corbell onların buğday olduğuna karar verdi. "Bunları kim yetiştiriyor," diye sordu, yanıtı bir gülüşme oldu.

Buğday, ekilip-biçilmek ve bakım isterdi, değil mi? Belki de genleri değiştirilmiş bir türdü. Dört tane genleri değiştirilmiş kedi hâlâ kabileyle birlikte yaşıyor ve sırayla kabile üyelerinin boyunlarında seyahat ediyorlardı. Vahşi doğada yetişen buğday, sahip olmaya değerdi; hele sadece kuyruk olan bir kediden daha yararlıydı.

Corbell bütün gün buğdayların arasında zıplayan kangurular ve devekuşları gördü. Hızlı ve ihtiyatlıydılar. Bir defasında , uzakta koşmakta olan bir devekuşunun peşinden ölümüne koşan yalnız , mızraklı, soluk tenli bir adam gördüler. Kabile oraya vardığında çift kaybolmuştu.

Günün geç saatlerinde, Krayhayft iri bir şeyin izini buldu. Kabile izleri takip etti. Güneş batarken avları görüntüye girdi: dört ayağı üstünde kaçan, ancak sonunda kısıtıldığı için iki ayağı üzerinde onlara dönen, iri, ayaklarını sürüyen bir kütle.

Bu bir ayıydı. Derisi tüysüz ve sarıydı, ancak sık beyaz kürkten bir yelesi vardı. Çıplak bir kutup ayısı mı? Ve cüce de değil. Hayvan avcılara doğru paytakça hamle yaparak onları büyük pençeleriyle parçalamak istedi; fakat sağlık ve gençliğinin zirvesinde olan *Üstü İnsan*'la savaşıyordu. Onu

yaralayarak etrafında dans ettiler. Kan kaybından ölünceye kadar uzun süre savaştı.

Kedi-kuyruklar ateş ışığının sınırlarında avlanırken, o gece ayı eti yediler. Jüpiter, bantlarıyla turuncu renkli bir tekerlekti.

Ktollisp yanına geldiği zaman, Corbell dolu bir mideyle uyukluyordu. Oğlan, sözcükleri dikkatle telaffuz ederek alçak sesle sordu. “Bu gece şarkı söyleyecek misin?”

“Eğer ben seçeceksem, hayır.”

“Kabul edilebilir. Büyüyen ekin konusu da ne oluyor?”

“Bizim yetiştirdiğimiz ekinler, insanların yardımını olmadan büyüyemezdi.”

“Skatholtz gibi, be de senin yüzünü iyi okuyamıyorum. Eğer bu eğlence için uydurduğun bir şeyse, başarılı oldun. Seni kaybettiğimize üzüleceğiz.”

“Beni nasıl kaybedeceksiniz?” Oğlan bir dikta-
nın, tıpkı kedi kuyruklar gibi, eninde sonunda öleceğini kastetmiş olabilirdi.

Hayır. Ktollisp, “Diktaya ulaştığımız zaman seni kaybedeceğiz,” dedi.

Corbell buna güvenmedi. “Kaç gün sonra?”

“Dört. Eğer bir yerlerde eğlenmek için durursak, beş. Diktayı seveceksin, Corbell. Orada erkekler, kadınlar ve aralarında yeni oğlanlar yapmak var.. Bir şehirleri ve etrafında toprakları var, fakat makineleri çalıştıracak kadar akıllı değiller. Gündüz her şeyi onarıyoruz, gece bozuluyor.”

“O kadar akıllı değiller mi? Onlar sizinle....aynı türden. Kafaları da aynı yapıda olmalı.”

“*Beyinleri* var, kafanın içindeki nesne, tıpkı bi-

zim gibi. Ancak zamanları yok. Onlara makineleri nasıl tamir edeceklerini söylemiyoruz. Onlar da öğrenecek kadar uzun yaşamıyorlar, ayrıca öğrenirken makineleri kırabilirler, ayrıca oradan ayrılırlarsa onları cezalandırıyoruz. Böylece dikta yerinde kalıyorlar. Bize ihtiyaçları var. Onları nerede bulacağımızı biliyoruz. Bunu bilmeliyiz, çünkü kabilelere yeni oğlanlar getirmemiz gerek.”

“Ya oğlan olmayan küçük şeyler....onlara ne oluyor?”

“*Kızlar* mı? Büyüyorlar. Bazı oğlanlar da büyüyor. Her yıl, her kableden en akıllı, en güçlü olanları seçiyoruz ve onları diktaya geri gönderiyoruz. Onların devamlı aynı şekilde kalmalarını sağlayacak bir şey yapamıyoruz.”

Üstün Oğlanlar için planlı üreme....Bu önderlerin yararına genç Türkleri damızlık olarak kullanmak gibi bir şey. “Orada erkekten çok kadın olmalı,” dedi Corbell.

Ktollisp sıırttı. “Bundan hoşlandın mı?”

Öfke diline dolandı. “Sen – sen şaka yapıyorsun! Yakında yaşlılıktan öleceğim. Artık yeni oğlanlar yapamam.”

Ktollisp Corbell’i saçlarından yakaladı, bıçağını çekmişti. Corbell solumaktan başka bir şey yapmadan kesti ve onun gözlerinin önünde tuttu. “Yalanların yeni doğanlar için. Öfkelendik,” dedi. “Buna da yalan söyleyebilir misin?” Elinde tuttuğu ince, beyaz saçların kökleri, üç santim koyu kahverengiydi.

Corbell’in ağzı açık kaldı.

Kabile etrafını sardı. Herhalde başından beri dinliyorlardı. Evet, kızmış görünüyorlardı. “Hiçbir

diktanın saçı böyle büyümez,” dedi Skatholtz. “Oğlanlar gibi uzun yaşamayı sağlayacak ve bizim ancak hikâyelerden bildiğimiz dikta yolunu buldun. Ne olduğunu ve nerede olduğunu bilmeliyiz.”

Corbell bildiği tüm oğlanca sözcükleri unutmuştu. İngilizce olarak haykırdı. “En küçük bir fikrim bile yok!”

Ktollisp onu tokatladı.

Corbell kollarıyla onu engellemeye çalıştı. “Bekle, bekle. Haklısınız, dikta ölümsüzlüğünü almış *olmalıyım*. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum. Belki, belki yediğim bir şeydedir. Dikta bir sürü gen mühendisliği yapmış. Kedi-kuyrukları ve yabani buğdayı yapmışlar. Belki de dikta ölümsüzlüğünü yetiştiren bir şey yapmışlardır, Sarash-Zillish’de yetişen bir şey. Dinleyin. Bunun olduğunu bilmiyordum! Saçımı göremiyorum ki!”

“Skatholtz diğerlerine geri çekilmelerini işaret ediyordu. “Gençliğinin geri geldiğini hissetmiyor muydun?”

“Ben sadece....çetin hayata uyum sağladığımı sanıyordum. Onar yıllık dönemler halinde soğuk uyku tankında yüz otuz yıl geçirdim....Benim yıllarım, sizin değil. Onun bana ne yaptığını bilemezdim. Dinleyin. *Dünyanın* her şehrinde dikta ölümsüzlüğünü arayan yaşlı bir kadın var. Eğer o bilmiyorsa, ben nasıl bilebilirim?”

“O kadın hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Pekâlâ, Corbell. Öykünü anlat. Hiçbir şeyi dışarıda bırakma.”

Uykusu vardı. Ayrıca şimdi korkudan ödü patlamıştı -iliklerine kadar yorgundu- ve bu durumda Corbell hayatının öyküsünü anlattı. Nefes almak

için her durduğunda, Skatholtz tercüme ederek Oğlanca karmaşık ifadeler tükürüyordu.

Vahşilere galaksi merkezindeki kara deliği anlatmak sandığından da kolay oldu. Mirelly-Lyra'nın hikâyesini anlatmak yorucuydu. Oğlanlar kadının anlatmadığı ve diktatör ölümsüzlüğüne susamış haldeyken dikkat etmemiş olduğu şeyleri durmadan belirtiyorlardı. Kadının böyle merak yoksunu olmasını inanılmaz buldular.

Sorular. Ne yemişti? Ne içmişti? Ne solu-muştu? Ölümsüzlük, Şehir Bir'deki banyoda olabilir miydi? Gençlik çeşmesinden bahsetmek bir hataydı...fakat, hayır, diktaların kendileri banyo kullanmışlardı...

Şafak söktü ve Corbell hâlâ konuşuyordu. “Denediğim şeylerin herhangi biri olabilir. Meyveler, fıstıklar, kökler, et, hatta çorba bile; yani bir sürü şeyin karışımı ve sıcak demek istiyorum. Kahretsin, çeşmedeki su bile olabilir.”

Skatholtz ayağa kalktı ve gerindi. “Bunu öğrenebiliriz. Sarash-Zillish’e döndüğümüz zaman bir dikta alacağız. Gidelim mi?”

“Gitmek mi?” Corbell diğer Oğlanların kalkmış ve toparlanmakta olduklarını gördü. “Oh, lütfen! Yere yıkılacağım.”

“Sandığından daha güçlüsün, Corbell. Çok uzun süredir yaşlılık hastası bir diktaydın.”

Yürüdüler.

Buğday kaplı çayırılık sonsuza kadar uzanı-yordu. İkinci yağmurundan sonra erken kamp kurdular. Corbell ıslak toprağa uzandı ve ölü bir adam gibi uyudu.

IV

Erken uyandı. Sıcaklığı seven bir kedi-kuyruk göğsüne kıvrılmıştı. Corbell yuvarlanarak uzaklaşırken miyavlayarak protesto etti. Ancak, aşırı kullanılmış kasları onu daha çok protesto ediyordu.

Ateş sönmüştü. Kenarında ince, kırmızı hila-liyle, bembeyaz Jüpiter geceyi aydınlatıyordu.

Eh, yeniden başım dertte, diye düşündü. Şu işe bak. Dünyadaki herkes diktatör ölümsüzlüğünü istiyor ve hepsi de ona sahip olduğumu düşünüyor. Yarı yarıya da haklılar. Oğlanlar onu neden istiyor? Belki de onu yok etmek istiyorlar. Onlarla dikta arasındaki en büyük fark bu....

Turuncu kedi-kuyruğu dalgınca okşadı. Hayvan, dizlerinin üstüne yerleşti ve memnuniyetle pırlamaya başladı.

Nedir bu? Yenilebilir bir şeyse, Sarash-Zillish'de olmalı. Şehir Dört'te yediğim her şeyi Mirelly-Lyra da yedi. Kadınlar için ayrı, erkekler için ayrı ve erkeklerin ölümsüzlüğü kadınları hiç etkilemiyor mu? Buna inanmıyorum.

O zaman, parktaki bir şey diktatör ölümsüzlüğüne sahip olmalı, bitki özünde, meyve suyunda veya kanda onu yedim. Sarash-Zillish'i araştırırken Mirelly-Lyra ne yemişti? Oğlanlar neredeyse hiç sebze yemiyor -ve vejetaryenler de et yemez- ama kadın beni ikisiyle de besledi ve tabii meyveyle da. Böcekler? Ben böcek yemem ki.

Onu Sarash-Zillish'e getirebilsem anlardım. Onu izle. Ne yemediğine dikkat et.

Yıldızlar bu gece parlaktı. Birkaç kırpışmayan

yıldızın pembemsi rengi vardı: Jüpiter'in küçük ayları. Oğlanlar ateşten uzakta ve her yere uzanmışlardı. Corbell otururken nöbetçi olan Oğlan etrafına baktı. Bu Krayhayft'tı. Saçında beyaz olan tek Oğlan.

Corbell'e güçlü kokular ulaşıyordu. Islak toprak ve büyüyen şeyler. Son zamanlarda pek yıkanmamış olan genç Süpermenlerin esintisi, Corbell'in paylaşmamış olduğu haşlanmış etin hayaleti: birden karnı acıkmıştı. Ve birden coşmuştu.

"Ne halt etmeye yakınıp duruyorum?" diye fısıldadı. Kedi-kuyruk, dinlemek için pırlamayı kesti. "Gencim! Hiçbir şey hallolmasa bile o orospudan kaçabilirim. Sokaklarda dans ediyor olmam gerek, eğer bir sokak bulabilirsem."

Yeniden genç. Bu ikinci kez oluyordu. Eğer bunu nasıl yaptığını bulabilirse, yaşamının geri kalan kısmında hep genç kalabilirdi. Herkesin rüyası. Ve bulamasa da - yüzündeki sırtıma kayboldu. Şimdi koruması gereken elli yılı vardı. Eğer Sarash-Zillish'teki Hayat Ağacı'nı gösteremezse, Norn'un ondan kopartıp alacağı yarım asırlık bir yaşam süresi.

Tadı tuhaf gelen bir şey mi? Her şeyin tadı tuhaf geliyordu. Değişik bir toprak. Üç milyon yıllık değişim.

Gene de lanet derecede basitti. Ölümsüzlük? İnsan onu bir meyve suyu gibi mi içiyordu? Bir enjeksiyon daha mantıklı geliyordu. Eğer bir enjeksiyona maruz kaldıysa. Ya da....bunu bir odun dumanı veya özenle genleri-düzenlenmiş bir ağaçtan marihuana gibi içine mi çekmişti?

“Corbell, sabahın tadına varıyor musun?”

Corbell sertçe sıçradı. Nöbetçinin yaklaşması son derece sessizdi. Corbell’in yanına oturdu. Jüpiter’in ışığında saçındaki solgun teller pırıldadı. Corbell onun hareketlerindeki zarafeti merak etti: Krayhayft, ateşleyiciyi taşıyan; Krayhayft, öykü anlatıcı.

“Kaç yaşındasın?”

“Ben, yirmi bir,” dedi Krayhayft.

“Bu çok,” dedi Corbell. *Jüpiter yılları*. “Neden senin önder olmadığını merak ettim.”

“Yaşlı olanlar tatsız işlerden....ve onunla beraber gelecek kavgalardan kaçınmayı öğrenir. Skatholtz beni yenebilir. Dövüş ustalığı en son sınırdır. Bir insan, olası en büyük gücüyle doğar.”

“Oh.”

“Corbell, sanırım senin uzay gemini buldum.”

“Ne?”

“İşte.” Oğlan, yaklaşan şafağın gri-siyahında birkaç yıldızın parladığı kuzey ufkunun alt kısmını işaret etti. Aralarından biri, mavi renkli yıldızların arasında pembe görünüyordu. “Bu bir ay olabilir, ancak kımıldamıyor. Bu senin uzay gemin mi?”

“Hayır. Gemimin nereye gittiğini bilmiyorum. *Don Juan* küre şeklinde değildi. Daha çok kalın bir mızrak gibi görünürdü.”

Krayhayft düş kırıklığına uğramaktan ziyade, şaşırmış görünüyordu. “O zaman bu ne? Tuhaf biçimde kırıştığını gördüm. Kımıldamıyor, fakat her gece daha parlaklaşıyor.”

“Tüm dünyalar sistemi birbirine girmiş. Bunu açıklayamam. Bence bu, Jüpiter’den sonraki dünya.”

“Senin uzay aracın olmasını dilerdim,” dedi Krayhayft. O değişmeyen ışık noktasını incelemeye başladı. Büyülenmiş gibi....

Kedi-kuyruk, Corbell’in dizlerinden kaydı ve ekinlerin arasında kayboldu. Corbell iki alçak gölgenin onun arkasından süzüldüğünü gördü.

Bir kedi çığlık attı. Aynı anda çok daha büyük bir şey, çok daha pes bir perdeden, öksürürcesine kükredi. Krayhayft bağırdı, “Dikkat!”

Yaratık ekinlerin arasından fırlayarak Corbell’in gırtlığına doğru sıçradı: çok büyük bir köpek iriliğinde bir şey. Corbell kendisini yana fırlattı ve bir mızrağın açılan ağza sıkıca saplandığını gördü, sonra da Oğlanlar hayvanın üstüne üşüştiler. Bu cüce bir aslandı, muhteşem bir yelesi olan bir erkek. Çabuk öldü. İlk mızrak bile onu öldürmüştü olabilir.

Corbell sarsılmış halde ayağa kalktı. “Dişisi oralarda olmalı.”

Skatholtz, “Evet,” dedi ve bir yelpaze gibi tahıl tarlasına açılan diğerlerine katıldı. Corbell mızraksız ve gereksiz bir eşyaymış gibi orada kaldı.

Sonra, aslanın saldırırken tahılda açtığı yolda küçük bir şey fark etti. Karamela-peşmelba karışımı küçük bir ceset buldu. Diğer kedi-kuyruklar ateşin yanına döndüler. Olağan dışı uysal görünüyorlardı.

Şafakta, Corbell ateş yakmaları için iki Oğlan’a yardım etti. Dört oğlan zorlukla devekuşu yumurtaları taşıyarak gelince, sebebini anladı. Yumurtaları ateşin üstüne yerleştirdiler, dikkatle tepelerini kestiler ve içini mızrak sapıyla karıştırdılar.

Çırpılmış yumurta! Ama hâlâ kahve yok.

Corbell kendini iyi hissederek pembe güneş ışığında yürüdü. Tokatlanmak, onu belli eden çürüklerle birlikte acı bir anıydı, fakat Corbell onun yanına başka bir anı koydu. Ktollisp'in koyu kahverengi kökleri olan beyaz saçları tutan yumruğu.. Ah, bir ayna için! Eğer daha kötüsü değilse, o bir köleydi, ama gençti! Bu şekilde uzun süre kalmak için büyük şansı vardı.

Büyük, çok fena aşınmış ve tuhaf bir yapısı olan, bir ev kadar, hatta daha büyük bir dizi kayanın yanından geçtiler....ve Corbell, Skatholtz'u yanında yürürken buldu. "Kızlar hakkında ne biliyorsun?" diye Skatholtz İngilizce sordu.

Kız-çocuk için, *dikta kadını* için Oğlanca'da ayrı sözcükler vardı, fakat *Kız*, üçüncü bir sözcüktü ve özel bir vurgu taşıyordu.

"Mirelly-Lyra bana onlar hakkında bir şey söylemişti. Oğlanlarla Kızlar arasında bir güç dengesi varmış ve bir şekilde bu birbirinden ayrılmış," diye yanıtladı Corbell.

"Onun öyküsüne göre Kızlar Oğlanlara, Oğlanlar da diktaya hükmediyordu."

"Hayır. Bunu daha dikkatle dinle. Kızlar gökyüzüne hükmediyordu; dünyayı yerinden oynatabiliyorlardı. Bundan iklim şartlarını kontrol edebildikleri anlamı çıkar. Dünyanın güneşten ne kadar uzak olacağına karar veriyorlardı. Aslında, güneş fazla ısındığı için ilk kez dünyayı yerinden oynattılar.

"Oğlanlar diktaya hükmediyordu. Yeni oğlanların ve kızların doğmamasını sağlıyorlardı." Bu çok ilginç bir tersine çevirme rolüydü. "Aslında bu

büyük bir güç sayılmazdı, hele herkesin *nasıl olsa* sonsuza kadar yaşayacağını umduğu kalabalık bir dünyada, hiç...”

“Ama bizim topraklarımız daha az zengindi. Öyküler böyle olduğunu söylüyor.”

“Evet. Bir de buna diğer yönden bak. Varsayalım ki Oğlanlar diktanın tavşanlar gibi üremesine izin verdi – hızla üremesine. Kız-çocuklarının çoğunu öldürüp, erkek-çocuklarının çoğunu muhafaza ettiler. Erkek-çocuklar büyür, uygun davranışları sürece dikta ölümsüzlüğünü alırlar. Artık Oğlanların bir ordusu vardır. İşgal ederler.”

Arazi düzleşmişti. İleride yeniden yükselmeye başlıyordu. Skatholtz bunu düşündü, sonra, “Öykülerimiz bundan bahsetmiyor,” dedi.

“Etmiyor, çünkü hiç olmadı. Oğlanlar böyle bir orduyu *besleyemezlerdi*. Fakir toprak. Böylece güç dengesi devam etti. – oh, on binlerce sizin yılınız boyunca.”

“Kısmen anlıyorum. Bu şekilde düşünmeye alışık değilim. Ne ters gitti? Bir şekilde Kızlar kontrolü kaybettiler.”

“Evet, iklimin.”

“Öykülerimiz büyük bir erimeyi anlatır. Topraklarımızda ilk kez yeşil şeyler yetişmeye başladıktan sonra, Kızlar onu almaya çalıştılar. Erime, Kızların çok mağrur oldukları bir zamanda oldu. Gururları yüzünden bir ay kaybettiler ve o ayla birlikte güçlerini de kaybettiler.”

Corbell güldü. “Bir *ay* mı kaybettiler? Hey, bu öyküler, şey...yüz bin yıldan sonra ne kadar doğru olabilir?”

“Uzun yaşarız. İyi hatırlarız. Ayrıntıları kaybolmuş olabilir, ama hayali kurgu eklemeyiz.”

Arazi yukarı meyillendi. Corbell uzakta erimiş gibi görünen başka bir kaya dizisi görebiliyordu.

“Bir ay. Tümüyle aptalca geliyor, fakat...Peerssa bana Jüpiter’in aylarının yörüngelelerinden çıkmış olduğunu söylemişti, ama bu o kadar da tuhaf değil. Aralarına Dünya’yı indirmek buna neden olmuş olabilir. Fakat aynı zamanda Ganymede’in tümüyle kaybolmuş olduğunu söylemişti.”

“Ganymede mi?”

“En büyük ay. Kahretsin. Bunun öyküye nasıl uyacağını bilmiyorum.”

“Ve güneş ısınmıştı dedin. Kral Jüpiter de çok sıcak.”

“Ve iklimin içine edildi,” dedi Corbell. “Bunların hepsi iklim şartlarında değişikliğe yol açtı. Güç dengesini silip süpürdü. Sonra da Oğlanlar Kızları silip süpürdü.”

“Savaşla ilgili hikâyeler anlatırız. Meteor çarpması gibi güçlü silahlar! Bak, Corbell, öyle bir silah burada kullanılmıştı.” Skatholtz bir elini arkasına salladı.

Birkaç mil önce, çanak şeklinde sığ bir çöküntünün yanından geçmişlerdi. Kenarlarında bu yarı erimiş....”Bir dakika,” dedi Corbell. Kurutulmuş et yükünü yere bırakarak yedi metre kadar yüksek ve tuhaf biçimde yeknesak yapıya tırmandı! Orada, tepede, büyük bir Z oluşturan kırmızı pas izine rastladı: bir giriş kalıntısı.

“Bunlar binaymış,” dedi, “Bir Oğlan şehri olmalı.”

“Çocukluğumda böyle silahlar kullanmak isterdim,” diye Skatholtz çocuksu bir ifadeyle güldü. “Şimdi, iklime yapmış oldukları şeyler için onlara saygı duyuyorum. Ama Kızları yok ettik.”

Corbell erimiş binadan inerken, “Onlar da epeyce canınızı yakmış,” dedi. Kabileye yetişmek için hızlanmak zorunda kaldılar.

“Öykü, onların bizi yok ettiğini anlatır,” dedi Skatholtz. “Bu ifadeyi hiç anlamadım.”

Corbell ve Skatholtz bir süre sessizlik içinde yürüdüler. İleride Oğlanlar çene çalıyorlardı. Öğleni yeni geçmişlerdi ve avlanmak için henüz erkendi. Yaptıkları gürültüden, çok uzaklarda kahverengi bir halı havalanarak kaçtı: bu uzaklıktan tanınamayan, sayılamayacak kadar çok, binlerce hayvan.

Skatholtz Oğlanca, “Yakında büyük suyun kenarına varacağız,” dedi. Bu sınır bir günlük yürüyüş genişliğinde. Sözcükler – “Corbell *kıyı* ve *deniz* sözcüklerini öğrendi. “Yakındaki köyde hoş bir sürpriz var,” ve Skatholtz başka bir bilinmeyen sözcük kullandı. “Bunu tarif edemem. Onun için çalışmamız gerek.”

“Tamam.” Corbell gençliğinde kas işlerini hiç sevmemişti. Fakat oh, yeniden kasları olması çok güzeldi. “Neden İngilizce konuşuyorduk?” diye sordu.

“Çünkü seni tanımalıyım. Ne zaman uydurma şeyler söylediğini öğrenmeliyim.”

Corbell bu haksızlığı protesto etmemeyi yeğledi. “Kedi-kuyrukları merak ediyorum,” dedi.

“Neyi merak ediyorsun?”

“Sarash-Zillish’de onlar hükmediyor. Burada

daha büyük ve daha vahşi şeyler var. Nasıl yaşayabilirler?”

“Er veya geç bir avcı onları öldürür. O zamana kadar çevrede olmaları hoş bir şey. Eninde sonunda her şey ölür. Oğlanlar dışında.”

“Bu şeytanın önünde öfkeni ustaca kontrol edebiliyorsun. Diktada da başka kedi kuyruklar görecektir miyiz?”

“Hayır, kedi-kuyrukları hiçbir zaman diktada bırakmayız.”

“Neden?”

“Bu yapılmaz.”

Corbell konuyu kapattı. Henüz sormaya cesaret edemediği bir şey vardı, ama bunu öğrenmek zorundaydı. Acaba yetişkinler ne kadar sıkı korunuyordu?

Dikta yeri, Mirelly-Lyra'nın onu arayacağı ikinci yerdı. Burada fazla kalamazdı. Kadın onu koyu saçlarıyla gördüğü anda, diktatör ölümsüzlüğünü ortaya çıkarmak zorundaydı.

Ve belki de çıkarabilirdi. Bir tek basit test....dikkatle yapılmış. Oğlanların Hayat Ağacını kesmesini istemiyordu.

V

Öğlen saatlerinde köye vardılar. Burası ilkelik ve geleceğin bir karışımıydı: köy meydanını yarı yarıya çevreleyen ve kendisi de sazdan kulübeler ve tahıl ambarlarıyla çevrelenmiş olan, Corbell'in Şehir Bir kıyısında bulduğu banyonun tıpatıp benzeri bir banyolar kemeri. Saz yapılar arasında büyük farklılıklar vardı; ama uyumluydular. Bir bütün olarak köy, fevkalade güzeldi.

Corbell yavaş yavaş ana fikri kavırıyordu. Eski fabrikalar, belirli amaçlar için Oğlanların binalarını yapıyordu. Yüzyıllar geçse de onları kullanmak kolaydı. Diğer amaçlar için zaten fazlasıyla var olan kendi çaba ve yaratıcılıklarını kullanıyorlardı. Kabile adına Krayhayft'ın konuşmasına ve ona "Krayhayft'ın kabilesi" denmesine şaşmadı. Köy adına konuşan kişide, Krayhayft'ın o tuhaf zarafeti ve uzun altın saçlarında griler vardı.

Tüm öğleden sonra boyunca çalıştılar. Köyden birkaç Oğlan gözetim için onlarla gelerek emirler yağdırdılar. Corbell ve Krayhayft'ın kabilesi ilkel tırpanlarla tarlalardaki ekinleri biçtiler ve ortada büyük bir küme oluşup köyün Oğlanları tatmin oluncaya kadar, demetler halinde köy meydanına taşıdılar.

Bu çalışmadan sonra oğlanlar bağrışarak banyolara koştular. Corbell sabırsızlıkla sırasının gelmesini bekledi. Tam rotayı izledi; banyo, buhar, sauna ve tekrar banyo, çalışmakta olan jakuzi-stili köpüklü sistemle beraber. Banyodan çıktığında hava kararmıştı. Diğerleri yemeğe başlıyordu.

Skatholtz'un söz verdiği sürpriz elbette ekmektir. Birkaç tür ekmek ve köylülerin avlamış

olduğu tavşan eti. Corbell her ekmekten kendi payına düşeni yedi. Ekmeğin tadı onu nostaljik bir havaya sürükledi. Ktollisp, “Parktaki Güvercinleri Zehirlemek”in Corbell uyarlamasını bitirdiğinde gözleri nemliydi.

Ekmek, onu banyolar kemerinin köşesinde gördüğü “telefon kabini”nden daha az şaşırtmıştı. Heyecanlandı....fakat Skatholtz onun bu kabinleri bildiğini biliyordu. Krayhayft uzun öykülerinden birine başlarken, Corbell Skatholtz’u aradı ve ona sordu.

Sıska oğlan sıırttı, “Bizi *Prilatsil* kanalıyla terk etmeyi mi planlıyordun?”

“Özellikle değil.”

“Elbette değil. Eh, doğru tahmin etmişsin. Bu köy, ülkenin tüm ekmek yapımcılarıyla tahıl ticareti yapar.”

“Prilatsilin bir şeyi o kadar uzağa gönderebileceğini sanmazdım.”

“Ülke bir prilatsil hattıyla aşıyor. Acil durumları yürüyerek mi hallettiğimizi sanmıştın? Bak.” Skatholtz yere bir barış sembolü çizdi. “Eğer yolculuk etmek için ciddi bir neden olursa, bu prilatsil hatları mevcut. Kızların zamanından beri dört kez kullanıldı....eğer öyküler kaybolmuşsa, daha da fazla. Onları bakımlı tutarız.”

Corbell diğer sorularını kendine sakladı. Prilatsili kullanmak zorunda kalmamayı ümit ediyordu. Çok göz önündeydiler. Herhalde koruma altındaydılar.

Sabah kabile ayrıldığında, kumaş torbalarında ekmek taşıyorlardı. Bir değiş tokuş olmuştu. Krayhayft’ın kabilesinden üç kişi orada kalırken,

üç köylü onlara katılmıştı. Bu o kadar önemli bir olay da değildi. Corbell böyle bir şeyin olduğundan emin olmak için yüzleri incelemek zorunda kalmıştı.

* * *

Şimdi daha fazla ekin vardı. Arazi yirmi mil boyunca gitgide alçaldı ve bir pus tabakasında sona erdi. Burada kuru çalılar dışında hiçbir şey yetişmiyordu. Yollarının sağında, keskin kenarlı şekillerden oluşan bir küme vardı.

Doğa bazen böyle düzgün ve yapay görüntüleri taklit ederdi. Yine de Corbell sordu.

“Onlar yapay,” dedi Skatholtz ona. “Onları daha önce de gördüm, ne olduklarına dair bir fikrim var, fakat....onlara bakalım mı? Krayhayft’ın kabilesinden bazıları onları görmedi.”

Grup yön değiştirdi. Yapı gittikçe büyüdü. Bazıları parçalanarak yan yatmıştı. Fakat en yakındaki, daralan alt kısmı sıkıca yere yerleşmiş, dimdik duruyordu. Kabile, tepelerinde yükselen eğri duvarın altında toplandı.

“Gemiler,” dedi Corbell. “Su üstünde insanları ve eşyaları taşırlar. Okyanustan bu kadar uzakta, burada ne arıyorlar?”

“Belki de bir zamanlar burada okyanus vardı.”

“Evet....evet. Dünya çok fazla ısınınca, okyanusun çoğu havaya çıktı. Bence bu deniz dibi çamuru olmalı.”

“Bu hikâyelere uyuyor,” dedi Krayhayft. “Ne taşıdıklarını tahmin edebilir misin?”

“Çok fazla yanıt var. İçine girilebilecek bir yol yok mu?”

Krayhayft ateşleyiciyi kemerinden çözdüğü

zaman, Corbell önce nedenini anlamadı. Yoksa onu engellerdi. Krayhayft ateşleyicide bir şeyi döndürdü, büyük ve paslanmış duvara çevirdi.

Metal alev aldı. Corbell hiçbir şey söylemedi; artık çok geçti. Krayhayft geniş bir kapı kesinceye kadar, ince mavi ışını izledi.

Metal parçası devrildi. Peşinden tonlarca çamur döküldü. Eonların tozu ve yağmur suyu....Oğlanlar aralarında şakalaşarak çamurdan oluşan tepeyi tırmandılar. Corbell onları izledi.

Gövde tek bir muazzam tanktı. Çalkalanmayı önleyecek bölmeler yoktu. Corbell kokladı, ama kargodan hiçbir iz kalmamıştı. Petrol mü? Yoksa daha egzotik bir şey mi? Ya da donmuş Antarktika şehirleri için humus mu? Humus çalkalanmazdı....

Sürpriz güvertede ve güvertenin yukarısındaydı. Direkler! İnsan tayfalar için yer yoktu. Ticaret gemilerini andıracak sadece bir sürü direk vardı ve hepsi pruvadaki büyük bir bölmeye uzanan kablolar. Motorlar, vinçler ve bir bilgisayarın bulunduğu bir bölme.

Gövde sağlam gibi görünüyordu; vinçler de öyle. Fakat zaman, bilgisayarı bir harabeye çevirmişti, Ne yazık. Halbuki neredeyse *Don Juan*'ın, Peerssa'nın kişiliğini taşıyan bilgisayarı kadar büyüktü. Belki de onlara çok şey anlatabilirdi.

* * *

Sise doğru ilerlediler ve sis onları yuttu.

Corbell yorumlamakta zorlandığı devamlı gümlleme sesleri işitiyordu. Sonra, aniden deniz kıyısına geldiler. Kayalık sahilde kırılan dalgalar gürlüyor ve tıslıyordu.

Dinlendiler. Sonra, diğerleri ateş için çalı top-

larken, üç Oğlan mızraklar ve bir iple yüzerek dalgaları aştılar. Çekici görünüyordu. Su soğuk olamazdı. Fakat Corbell Oğlanları avlanırken görmüştü ve hangi dişlek avcının orada onları beklediğini merak etti.

İkisi geri döndü. Arkalarında gerilen ipi çekerek sahile yüzdüler ve diğerleri ucunda ortalığı birbirine katarak çırpınan bir şey olan ipi çekerken, soluk soluğa yere yığıldılar. Sahile beş metrelik bir köpek balığı çektiler. Üçüncü Oğlan dönmedi.

Corbell buna inanamadı. Ölümsüzler, hayatları konusunda nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirlerdi?

Oğlanlar durgunlaşmıştı, fakat resmi bir tören yapılmadı. Corbell o gece ekmek yedi. Köpek balığını içi kaldırmadı, çünkü içinden ne çıktığını görmüştü.

Bunu çözmek için uzun süre uyumadı. Kendisi hiçbir belirgin dönem geçirmeden yaşlanmış, gençleşmiş ve orta yaşlı olmuştu. Biraz şansla genç *kalaçaktı*. Devlet'in muazzam gücüne karşı hayatı ve hayat tarzı için savaşıyordu; dünyanın tüm engellemelerine karşı pes etmemişti.

Çok yaşamaktan bu kadar mı bıkmışlardı?

Corbell onların köpek balıklarını öldürebilecek makineler yapabileceklerinden kuşku duymuyordu. Durmadan benzer yatak odaları, banyolar ve bürolar imal edip duran fabrikalar, onların tembelliğinin bir göstergesiydi; fakat aynı zamanda çok zekiydiler. O zaman neden köpek balıkları hâlâ oradaydı? Gelenekçilik mi? Maçoluk mu?

Sabahleyin oğlanlar her zamanki gibi neşeliydiler. Öğleden sonra diktaya ulaştılar.

YEDİNCİ BÖLÜM

Diktatörler

I

Şehir Altı. Dikta Şehri, önceleri sahil boyunca uzanan bir kum seti gölgesi gibi göründü, sonra üzerinden alçak pencereci bir yapının onlara baktığı yarım mil uzunluğunda çıplak duvara dönüştü. Dikta Şehri, Oğlanlara arkasını gösteriyordu.

Duvarın ucundan döndükleri zaman, Corbell onun yüzünü gördü. Dikta şehri dört katlı, yarım mil uzunluğunda ve lüks bir otel genişliğinde tek bir yapıydı. Binanın yüzü kuzeydeki denize ve güneşe bakıyordu; bol miktarda pencere, balkon ve kemer altı yol vardı. Şehirle deniz arasında, üstünden ağaç tepelerinden görüldüğü bir yarım daire görölüyordu. Bir bahçe.

Dikta, alçak bahçe duvarındaki bir kemerden ortaya çıkıyordu. Şimdi oldukça kalabalıklardı, beklediler.

Dikta şehri hiçbir zaman bir kubbenin altında olmamıştı. Yanlış biçimdeydi. Daha sonra, Antarktika bir seraya dönüşüp denizler kıta sahanlığından çekildikten sonra, özellikle yetişkinlerin kalması için inşa edilmiş olmalıydı. Herhalde humuslu toprak tuz tepelerinin üstüne yayılmış ve rüzgârlara karşı çevresi duvarla çevrilmişti. Denizden gelen balık ve duvarlı bahçede ne üretiliyorsa, millerce uzayan çevrede tek besin kaynağıydı.

Bu yerden ayrılmak zor olacak, diye düşündü Corbell.

Birkaç yüz dikta, Oğlanlar birkaç metre ötele-rine gelinceye kadar bekledi, Corbell bu arada bir kadın sürüsü arasında yedi erkek saymıştı. Sonra

eğildiler, hepsi birden. Krayhayft ileri çıkıncaya kadar sinme pozisyonunu bozmadılar.

“Makinelerinizi tamir etmek ve erkek çocuklarınızı kendimiz için almaya geldik,” dedi Krayhayft.

Aralarından biri, “İyi,” dedi. Adamın beyaz sakalı ve omuzlarına kadar inen beyaz saçları vardı. Sinme pozisyonundan doğruldu, diğerleri de... Corbell onların sağlıklı ve vakur görünüşlerinden etkilenmişti. Bir köle gibi davranmıyorlardı; sinme bir formaliteydi. Corbell, Sarash-Zillsh'deki dördüncü gün, doğal olarak siner gibi bir tavır takınsa ne olurdu, diye düşündü. Oğlanlar bir kaçak olduğunu düşünüp onu öldürebilirlerdi.

Bütün dikta Corbell'i izliyordu.

Krayhayft bunu fark etti. Sonra herkesin duyabileceği bir sesle konuşmaya başladı. Corbell onun söylediği her şeyi izleyemiyordu, ama Krayhayft Corbell'in özetlenmiş bir geçmişini anlatıyordu. Uzay uçuşu, uzun yolculuk, göreceli zaman sıkışması; Mirelly-Lyra'dan kaçışıyla ilgili olabilecek bazı karmaşık cümleler...Corbell, diktalı deli kadının amacından, dikta ölümsüzlüğünden bahsedilmediğinden emindi; dinlemeye devam etti.

Yaşlı adam dinledi ve güldü; çok eğlenmişti. Öykü bittiği zaman ilerleyerek, “Barınağımıza hoş geldin, Corbell,” dedi. “Bize anlatacak ilginç şeylerin var. Ben Gording'im. Yeterince yavaş konuşuyor muyum?”

“Seni tanımak bir zevk, Gording. Sizden öğreneceğim çok şey var. Evet, seni anlayabiliyorum.”

“O zaman bu gece bize katılır mısınız? Dikta ye-

rinde bir sürü çocuk için yerimiz var. Senin çocuklarının nasıl olduğunu görmek eğitici olacak.”

“Ben...” Corbell heyecandan tılandı. Kadınlar onu inceliyor, fısıldaşarak fikirlerini birbirlerine söylüyorlardı. Bu sadece kadınların başlarının neredeyse yarı çıplak olmasına karşın onun saçlarının alnına kadar olması nedeniyle değildi. Kahverengi beyaz saçları da dikkatlerini çekmiş olmalıydı...ve yanıtı kabalık olarak algılanabilecek kadar gecikti. “Bu önemli nedenle beni kabul ettiğiniz için mutluyum.”

Aslında sinirliydi. Birden yarı çıplaklığı nedeniyle utandı. Dikta tümüyle çıplaktı.

Kadınlardan biri –uzun siyah saçları yeni grileşmeye başlamış- “Bir kadınla çocuk yapmayalı uzun süre olmuştur,” dedi.

Corbell güldü. On ikiye böldü: “Çeyrek milyon yıl.”

Kadının bir sonraki sorusu gülüşmelere yol açtı. Corbell başını salladı. “Nasıl olduğunu unutmuş olabilirim. Bunu öğrenmenin sadece bir yolu var.”

* * *

Oğlanların kamp kurmasına yardım etti.

Duvarın içinde, yarım daire biçimindeki bahçede, Sarash-Zillish'deki ormandan çok daha düzenli bir ağaç kümesi vardı. Oğlanlar ağaçların altında kamp kurdular ve dikta kadınlarının getirdikleri odunlarla ateş yaktılar.

Daha sonra Skatholtz ona, “Diktaya gidebilirsin,” dedi, “ama onlara dikta ölümsüzlüğünden

bahsetmemelisin.” Oğlanın aklına onun itaatsizlik edebileceği gelmiyordu.

“Ya saçım? Onu fark ettiklerine adım gibi eminim.”

Skatholtz omzunu silkti. “Sen öyküler anlatılmaya başlanmadan önceki bir dikta tipisin. Onlara bir zamanlar bütün diktanın saçlarının seninki gibi büyüdüğünü söyle. Eğer birisi senin bildiklerini öğrenecek olursa, kafaları...tüm bildikleri onlardan alınmış olur.”

“Çenemi tutarım.”

Skatholtz başını salladı ve Corbell’in gitmesine izin verildi.

Bir sefahat âlemi beklentisi Corbell’i diken üstünde tutuyordu. Üç milyon yıl önce, onu *Don Juan*’a bindirmek için Ay’a getirmelerinden bir gece önce, Devlet yatakhanesinde bir kadınla yatmayı denemişti. Üstünde toplanan tüm bakışların altında yetersiz kalmıştı. Bu gece de aynı olabilirdi.

Ama daha şimdiden kısmî ereksiyon hissediyordu.

Dikta şehrinin zemin katı, uzun, salon türü, her biri iki yüz kişi alabilecek bir dizi genel bölmeden oluşuyordu. Yemek odası bunlardan biriydi. Burası kafeterya gibi düzenlenmişti. Corbell tezgâhın bir ucunda tepsiler ve yemek takımları buldu; bir düzine kadın ve bir erkek, büyük fırınlarda yemek pişiriyor ve sıra ilerledikçe herkese servis yapıyordu. Yemeklerini bitirenler onların yerini alıyordu. Tuhaf farklılıklar: tek bir yemek aracı, dişli kesme kenarı olan büyük bir plâstik kaşık vardı ve dirsek düzeyinde süzülen metal tepsiler, yiyeceğin ağırlığıyla hafifçe batıyordu.

Yemek, zarif karışımlarla pişirilmiş, içinde çok az et olan çeşitli sebzelerden oluşuyordu; bir bakıma Çin mutfığı gibiydi. Gording adındaki yaşlı adam devamlı olarak Corbell'e eşlik etti. Masalar dörtten on iki kişiliğe kadar çeşitli büyüklüklerdeydi. Altı kişilik bir masada, Gording ve dört kadınla beraber oturan Corbell, konuşmayı izleyebilmek için güzel bir fırsat buldu.

Ona saçlarını sordular. Onlara Skatholtz'un yalanını söyledi ve tek renkli saçlarıyla gerilemiş saç hatları konusunda şaşkınlığını ifade etti. Belki ona inandılar.

Akşam yemeği arkadaşlarını yakından incelerken, tıpkı Oğlanlar gibi, onların da solgun, neredeyse şeffaf derileri olduğuna, insanlar için doğal olan tüm şekillere; geniş veya dar burunlara, kalın veya ince dudaklara, fırça gibi kaşlara veya düşük kapaklı gözlere, ya da her ikisine, güçlü ve kolay zarar görmeyen veya ince ve kırılgan vücutlara...sahip olduklarına dikkat etti.

"D vitamini?"

Yüksek sesle konuşmuştu. Bekleyerek ona baktılar.

"Bu sadece bir teori," diye Corbell açıklamaya çalıştı. "Bir zamanlar bütün dikta koyu kahverengiydi. Güneşin sıcak ve parlak olduğu zamanlarda. Diktanın bazıları çok kuzeye, kendilerini örtmezlerse ölecekleri kadar soğuk olan yere gittiler." Sinirli bir anlayış noksanlığıyla gülümsüyorlardı. Ama Corbell inatla devam etti. "Cildimiz ihtiyacımız olan bir şeyi güneş ışığından alır. Dikta ısınmak için kendini örttüğü zaman, ciltleri içeriye daha fazla güneş ışığı vermelidir, yoksa ölürler.

Benim insanlarım daha açık deri rengi oluşturdular. Bence güneş kırmızıya dönüştükten sonra aynı şey sizin halkınıza da olmuş.”

Hâlâ gülümsüyorlardı. “Koyu kahverengi,” dedi Gording. “Öykün tuhaf, fakat bizim derimiz hayat-kimyasalı yapar, *Kathope*.”

“Ama uzun gecede nasıl yaşıyorsunuz?” Neredeyse altı sene!

“Kathope tohumu. Onu yağı için ezeriz.”

Bütün Oğlanlar Sarash-Zillish'te toplanmışken, uzun gecede Dikta Şehri'nden kaçmak kolay olmalıydı. Fakat kaçaklar kendi kathope tohumlarını yanlarında taşımak zorundaydılar...evet, ancak Oğlanlar onun burada ve Sarash-Zillish dışında bir yerde yetiştiğini öğrenirlerse, söküp atarlardı. Corbell kaygılanmaya başlamıştı. Belki de gerçekten kapana kısılmıştı.

Az sonraki eğlenceyi sordu.

“Birlikte seks yaparız,” dedi T'teeruf ona. Aşırı bir tahminle on altısı civarındaydı. Kalp şeklinde yüzü, büyük ve anlamlı gözleri vardı. Ağzı dolgun ve gülmek için yaratılmış gibiydi ve onun başının ön kısmı da çıplak olmasına rağmen, saçları sıkıca tepesinde toplanmıştı. “Seks, sahip olduğumuz ve Oğlanların anlayamadığı tek zevkimiz. O ve çocuk doğurmak.” Utanarak gözlerini önüne eğdi. “Bunu henüz yapmadım.”

II

Sefahat salonu (başka ne ad verilebilirdi ki?) sonradan düşünülmüş bir yerdi. Anlaşılan, Dikta Şehri'ni kurarken böyle bir yer yapmak Oğlanların aklına gelmemişti. Dikta, tavanda bir sonsuzluk simgesi ve on iki seri imalat üçgen yatak odasını, her birinin altı üçgen dilimi olan ve aralarında banyo bulunan iki pasta gibi birleştirerek bu hatayı telafi etmişti. Bütün iç duvarları yıkmışlardı. Yatak odalarına ait olan tuvaletlerin hâlâ kapıları vardı (dikta en azından bu tür mahremiyeti korumuştur) ama genel tuvaletleri yoktu ve elbette telefon kabinleri sökülüp alınmıştı.

Corbell oraya geldiği zaman her yatay yüzeyin, yatakların, yastıkların, kahve masalarının üzerinde dikta vardı, ve daha da geliyorlardı. Yataklardan birinin üstündeki altı kadın ona davetkâr bir işaret yaptılar. Corbell kabul etti.

Sinirliliği kısa sürede kayboldu. Dalgalandıran su yatağı ve ona yastık olan sıcak kadın vücutları, hepsi çok güzeldi. Nezaket olsun diye değil, ama ona en yakın olduğu için, ilk önce yaşlıca bir kadınla yattı. Kadın hiçbir düş kırıklığı belli etmedi, fakat çok hızlıydı ve Corbell bunu biliyordu. Ne de olsa bunca zamandan sonra, *acele* etmek... Ve *yine de* bu ona müthiş bir zafer gibi geliyordu. "Bundan sonsuza kadar vazgeçmiştim," dedi ve kadına gözleriyle teşekkür etti.

Yumruklarıyla göğsünü döverek Büyük Maymun'un meydan okumasını haykırdı, sonra doğulu yüz hatları ve sıcak, usta elleri olan bir kadını aldı. Bu kez daha uzun ve daha iyiydi. Bu kadınların

kısmî kelliği onları daha egzotik yapıyordu. Göğüsleri birbirine benziyordu, çap olarak geniş, fakat yassı; yaşlıca kadınlarda bile sarkmamışlardı.

Ona duygularını sordular. Karısıyla birlikteyken bile, Corbell kendi reflekslerini çözümlemekte zorluk çekerdi ve şimdi de aynı sıkıntıyla karşı karşıyaydı. Sorularla ve dokunan parmak uçlarıyla onun yaşlı sinir sistemini keşfederek ve kendilerininkini ona anlatarak zarafetle onu incelediler.

Genç bir adam onlara katıldı. Kadınların ikisi ayrıldı, yerlerine iki başkası geldi. Corbell diğer adamla seks ilişkisine olan T'teeruf'un sırtını kaşıdı. Bu geceki işi bitmiş miydi?

Belli ki hayır –

Adam, aynı anda beş kadını tatmin etmek için el ve ayaklarını da kullanıyordu, bu ona eski bir Hint resmini hatırlattı. Bencilce! Ama kadınların erkeklere oranı düşünülürse, haklı gibi geliyordu. İlham gelince, Corbell de bu uyarlamaları bizzat denedi. Biraz yoğunlaşma gerektiriyordu...ve daha önce hiç pratik yapmamıştı. Biraz hantalca da olsa denedi.

Kadınlardan biri bunu ona sordu. Corbell kadına anlattı. Bir erkeğe bir kadın... monogami... çocukların ölümsüzlüğü yok...çevresindeki yüzler bir maske gibi ifadesizleşti ve kadın konuyu değiştirdi.

Kanında kaynayan hormonlardan sarhoş olduğunu ancak hissetti. Diğer adamı ve iki kadını seyretti ve yapmaya çalıştıkları şeyi denedi, fakat sonuçta birbirine dolanmış kollar ve bacaklar ortaya çıktı.

T'teeruf ona, "Bunlar kaybolmuş hünerler,"

dedi, bir parça özlemle. “Ağırlıksız ortamda kullanılan pozisyonlar. Şimdi artık sadece öykülerde varlar.”

Saunayı denedi (kalabalık), banyo küvetini denedi (kalabalık). Diğer taraftaki çiftin yarattığı akıntılarla, sıcak su köpükler çıkararak çalkalandı: Gording ve donmuş ölü tankından sonra ilk olan kadın. Islak kadın ona sürtündü. Bu su sıçratma savaşı patladı ve sona erdi. Corbell ve altın saçlı bir kadın, yüzleri birbirine dönük oturarak banyonun içinde seviştiler.

O sırada yukarıya baktı ve Oğlanları gördü: altı tanesi açık bir merdiven **boşluğunun** kenarına oturarak ayaklarını banyoya doğru sarkıtmıştı. Gösteriden hoşlanarak yorumlarını birbirlerine aktarıyorlardı. Ktollisp onun bakışını yakaladı ve el salladı.

Kızın gözleri yukarı doğru Corbell’inkileri izledi, sonra ilgisizlikle aşağıya indi. Tamam, *kızı* rahatsız etmedikçe... Ktollisp tekrar el sallayınca, o da karşılık verdi.

Şehir Bir’deki yatak odasında iki çiftin sevişme pozisyonları sergilediği eski bir video kasedi vardı. O zaman bile, Corbell izleyicilerin varlığını hissetmişti. Şimdi *biliyordu*. Kahve masasının oradaydılar. Oğlanlar veya Kızlar, ödünç alınmış diktaları izliyorlardı, hatta belki de (kaset ne kadar eskiydi?) oğlanlar ve kızlar birlikte, büyük çatlaktan önce.

Eğlencenin hızı kesildi. Şimdi Dikta Şehri’nin yarısı, yatak odası kompleksinin yarısındaki yatakların, yastıkların, kahve sehparlarının üstüne yığılmış, Corbell’i soru yağmuruna tutuyorlardı. Bazıları merdivenden çıkıp ayrılarak, bazıları da ikişer

üçer çoklu yatak kompleksinin diğer yarısına gidip dönerken, dinleyicileri biraz azaldı. Corbell durmadan konuştu. Evrenin dibini gören ilk insan sonunda dinleyicilerine kavuşmuştu. Aşırı coşku ve zindelik!

Birden, kendine hakim olamayarak durmadan esnemeye başladı.

Hayır, uyumak için yatak odalarını kullanmıyorlardı. Zemin kattaki odada uyuyorlardı... Gording onu götürmeye gönüllü oldu. Temiz hava nemli bedenini serinletti ve kafasını berraklaştırdı. Tepelerindeki yıldızlar hafifçe pusluydu. Gording kuzeydeki durgun pembe renkli yıldızı işaret etti. “Corbell, sen uzaydan daha yeni geldin. Bu nedir?”

“Jüpiter gibi bir dünya. Orada olmaması gerek, ama orada.”

“Gitgide parlaklaşıyor, fakat sabit yıldızların düzenine göre hareket etmiyor.”

“Bu Krayhayft’ı da rahatsız etmişti.” Daha parlaktı, değil mi? “Dinle. Düşünemeyecek kadar yorgunum.”

Uyuma odası bir tür sera gibiydi. Uyuma düzeyi gür çimendi, canlı çimen, yüzeyi çoktan vücutlarla kaplanmış. Gording ve Corbell birer yer buldular, uzandılar ve uyudular.

* * *

Cam duvarlardan parlayan güneş onu uyanırdı. Dört kadın hâlâ çimenlerin üstünde kıvrılmış, kendi başlarına uyuyorlardı. Diğerleri gitmişti.

Çok daha gençken dünkü gibi geceleri hayal etmişti. Elbette çıplak kafalar olmadan. Ne olmuş yani? Onu bir *insan* olarak gördükleri için şans-

lıydı. Onları hâlâ insan olarak gördüğü için de şanslıydı. Vücutları pek değişmemişti. Daha çok kafaları değişmişti; üstün yetenekli gibi görünüyordlardı... ve köleliklerinde uysaldılar.

Bütün bu Eon'lar boyunca kendilerini Oğlanlardan kurtaramamışlarsa, Corbell bunu nasıl başatabilirdi? Corbell olası bir yanıt olduğunu hatırladı...denenmesi gereken.

* * *

Oğlanların kampında bir tür tören yapılmaktaydı. Sekiz dikta erkeği (dün birini görememiş olmalıydı) beş oğlan-çocuğu kabileye sunuyordu. Kıdemli üç Oğlandan en yaşlısı olan Krayhayft yetkili gibi görünüyordu. Diğer oğlanlar ciddiyetle izliyordu ve aralarından üçü, geri kalan üç kedikuyruğu boynunda taşıyordu.

Corbell onlara katılmamaya karar verdi; kendine bir yer beğendi ve çenesini tuttu. Beklediği fırsat gelecekti.

Çocuklar beş ila yedi yaşları arasında görünüyordlardı. Kımıldayamayacak kadar korkmuşlardı ve son derece gururluydular. Yetişkinlerin arasından Gording, her çocuğun adını söyleyerek onu tarif ediyordu: gücünü, başarılarını, iyi ve kötü alışkanlıklarını. Corbell bir an için çocuklardan birinin reddedildiğini sandı, ama bu onun önyargısına uymuyordu. Sonra, oğlan-çocuğun *adının* reddedildiğini anladı. Ona yeni bir ad verilecekti.

Tören birden sona erdi. Oğlan-çocuklar Oğlanların yanında kaldılar; erkekler konuşarak uzaklaştılar. Krayhayft Corbell'e seslendi. "Bu yürüyüşü ve bu görüntüyü bilirim."

Corbell ona yaklaştı.

“Yürüyüş tarzın, kaslarını alışık olmadığın bir işte kullandığını gösteriyor. Şu parlak gülümseme ve kırmızı gözleri de bilirim.”

Corbell sırttı. “Haklısın.”

“Eğlendin mi?”

“Tahmin edemeyeceğin kadar.”

“Hiçbir zaman da edemeyeceğim. Aldığımız çocukların bazıları bir dikta olabilmek için en iyi olmaya çalışırlar. Buna inanıyor musun?”

“Elbette, ya sen?”

Krayhayft kaşlarını çattı. “Fark etmez. Ben hiçbir şeyde en iyi değildim. Yiyecekleri yakardım. Mızrağım avı ıskalardı. O kadar eskiyi hatırlamak istemiyorum. Eve dönmek istediğimi hatırlıyorum. Küçük bir çocuk beş ya da altı yıl yaşamakla, sonsuza kadar yaşamak arasındaki farkı nereden bilebilir ki?”

“Ya seks?”

“Küçük bir çocuk seksten ne anlar ki? Sadece izleyebilir.” Krayhayft birden sırttı. “Dün gece ilk kez şunu gördüm...” Yumruklarıyla göğsünü dövdü ve ulur gibi haykırdı.

“Biraz çılgınlaşmıştım.”

“Normal görünüyor.”

“Şimdi ne olacak? Burada ne kadar kalacaksınız?”

“Eğer bazı makinelerin onarıma ihtiyacı varsa, kalacağız. Yoksa yarın ayrılıyoruz. Kendilerine Sarash-Zillish’in onlar için hazır olduğunu söylememiz gereken bir sürü kabileyle buluşacağız.”

Zaman Corbell için sıkışıyordu, ama acele etmeye cesaret edemiyordu. Şu anda yapacağı hiçbir şey yoktu. Ve herkes meşguldü.

İkinci katta, Oğlanlar güç jeneratörü olabilecek bir şeyi açtılar. Ona sırlarından uzaklaşmasını emrettiler.

Başka bir odada, kadınlar olağanüstü güzellikte ve renklerde kumaş örüyorlardı. “Uzun gecelerde kendimizi örteriz,” dedi bir tanesi. Kadın ona örgü örmeyi öğretmeyi reddetti. “İplik parmaklarından bazılarını kesebilir.”

“O *kadar* sağlam mı?”

“Dayanıksız bir kumaş örmenin ne anlamı var ki?”

Bir iplik halkası çaldı, bir süre elinde tuttu ve yerine bıraktı. Elbette bu mükemmel bir boğazlama ipi olurdu, ama onu nerede saklayacaktı?

Mutfak/yemek odası kompleksinde yiyecek servisi yaparak ve aşçıları izleyerek dolaştı. Bir zamanlar oldukça iyi aşçıydı, ama aklı başında hiçbir şef önceden incelemeden başkasının mutfağını kullanmazdı. Ve bu da iyi bir sonuç vermedi. Elbette araçlar ve ölçü kaşıkları yabancıydı. Eğer masraflarını karşılamak için bu işte çalışmaya niyetlense, yemek pişirmeyi en başından itibaren yeniden öğrenmesi gerekecekti.

İkinci vakti servis tezgâhında bir kadın onun sıkıntısını gidermeyi önerdi. Corbell’e bir kez daha baktı ve, “Sen mutsuzsun,” dedi.

“Doğru.”

“Ben Charibill’im. Yardımcı olabilir miyim?”

Kadına *bütün* sorunlarını anlatamazdı. “Burada yararlı olabileceğim pek bir şey yok.”

“Eğer istemiyorlarsa, erkekler çalışmak zorunda değildir. Çok yararlı bir yeteneğin var.

Aramızdaki ırk özellikleri çeşidini daha da artıracaksın.”

Evet, gen havuzları biraz kıttı, ama gene de çeşitlilik vardı. Charibill’in kendisi bile, Corbell’in boyunda olmasına karşın, bir doğulunun düşük kapaklı gözlerine ve narin hatlarına sahipti. Ancak onda da tekdüzelik vardı: solgun cilt, geniş ve yassı göğüsler, yarı çıplak kafa ve kıvırcık siyah saç topuzu. Narin hatlar...

Kadın birden ayağa fırladı. “Sefahat odasına gel, Corbell. Moralinin düzeltilmesine ihtiyacın var. Kabilenden ayrı kalmak mı, yoksa eski dikta ve bastonunun korkusu mu seni rahatsız ediyor?”

“Her şeyden çok. Evet, moralimin düzeltilmesine ihtiyacım var.”

Charibill’le yalnız kalmayı düşünseydi, yanılıyor olacaktı. Kadın geçerken üç arkadaşını çağırdı ve iki tanesi onlara katıldı; sonra altın saçlı ufak tefek bir kadın kendini gruba davet etti; sonunda dört kadın ve Corbell yatak odası kompleksine geldiler. Orada başkaları da vardı: yalnız kalmak istiyormuş gibi görünen bir erkek ve tek bir kadın. Charibill ve diğer kadınlar Corbell’i ellerinden ve ayaklarından tutarak salladılar ve onun şaşkın “Hey,” bağırması arasında havaya fırlattılar.

Aşağıya düştüğü zaman yüzey dalgalandı, diğerleri ona katılınca bir daha dalgalandı. Corbell onlarla birlikte güldü. Bir an için gülmesi gırtlığına takıldı.

Yatağın üzerinde bir ayna vardı.

Onu dün gece atlamış *olamazdı*...ve atlamıştı. Diğerlerinin üstünde şu hareketli yontulardan vardı. Kadınlar bir şey fark etmiş miydiler?

Corbell, Charibill'i kendine çekti, dönerek onu üstüne aldı...ve kendine baktı.

Uzun, incelmış beyaz saçlar, kestane kahverengi asker kesimi saçların üstünden sarkıyordu; Corbell'in şimdiye kadar gördüğü en feci saç şekliyle. Yüzünde, gözlerinin ve ağzının kenarında çizgiler vardı. Çok iyi tanıdığı birinin: beyni silinmiş tanıdık Devlet suçlusunun ince, düzgün kaslı, orta yaşlı görüntüsüne baktı.

Kadınlar gerildiğini fark etmişlerdi, onu ters çevirdiler ve masaj yapmaya başladılar. Hamur gibi yoğrulan kasları sonunda sekiz el tarafından okşanmaya başladı...ve Corbell şaşkınlık içinde iki kez baştan çıkarıldı. Bu dört kadına birden âşık olmaya başladığını hissediyordu: CORBELL Mark I için imkânsız bir şey. Cinsel birleşme sonrasının hüznünde, artık Corbell'in ölmüş olduğunu biliyordu.

Sorularla zihnini başka tarafa çekmeye çalıştı.

Charibill ona, "Hayır, diğer gecelerimiz dünkü gibi değildir," dedi. "Erkekler bizden bıkar. Dün gece özeldi. Bu yerden beş kısa gün uzak durduk. Oğlanlara izlemeye değer bir şey vermek istedik."

"Neden?"

"Neden mi? Bize hükmediyorlar ve sonsuza kadar yaşıyorlar, ama bilemeyecekleri bir tek zevk var," dedi kız hınç alırcasına.

Sizler de sonsuza kadar yaşayabilirsiniz! Bu dilinin ucundaydı...ama bunun yerine, "Erkekler burada olmadıkları zaman ne yaparlar? Yani, eğer çalışmazlarsa demek istiyorum..." dedi.

"Kararlar verirler. Ve bir bakayım: Privath belki de en iyi aşçımız. Gording her konuda Oğ-

lanlarla görüşür; aslında şimdi de onlarla beraber. Charloop çocukları eğitmek ve eğlendirmek için bir şeyler yapar...”

“Gording şimdi Oğlanların kampında mı?”

“Evet, o ve Oğlanlar önemli bir sırrı tartışacaklarmış. Onlar asla...”

“Orada olmalıyım.” Corbell yataktan yuvarlandı. Eğer Gording ve kedi-kuyruklar bir araya gelmişse, Corbell’in de orada olması gerekiyordu. “Kabalık ediyorsam özür dilerim, fakat bu size söyleyemeyeceğim kadar önemli.” Oradan ayrıldı. Arkasından çınlayan kahkahaları duydu.

III

Gün batımı yakındı. Oğlanlar ve oğlan-çocuklar ateşin üstünde muazzam bir balık kızartıyorlardı. Ktollisp onlara bir öykü anlatıyordu. Çocuklar bir çift kürklü yılanı nazlıyorlardı. Corbell, Gording'in beyaz saçını aradı.

Gording, Krayhayft ve Skatholtz'u ana gruptan oldukça uzakta buldu. Corbell'in anlayamayacağı bir hızla Oğlanca konuşuyorlardı. *Kızlar* ve kendi kullanmış olduğu *Ganymede* sözcüklerini yakaladı. Ve üçüncü kedi-kuyruğu turuncu bir sarmal halinde Skatholtz'un hemen arkasındaki kayada gördü.

Onu gördüler. “Güzel,” dedi Gording. “Corbell'in bilgi kaynakları bizimkinden farklı.”

Krayhayft küçümsedi. “Nelere yol açacağını bile görmüyor.”

“Gording haklı,” dedi Skatholtz. “Corbell, öykülerimizin birinde anlamı olmayan bir satır var. Öykü Kızlar ve Oğlanlar arasındaki savaşı anlatır. Satır da her iki tarafın birbirini yok ettiğini söyler.”

Corbell bacaklarını kavuşturarak Skatholtz'un yanına oturdu. “Bunun bizim yolunu şaşırmış gezegenimizle bir ilgisi olabilir mi?”

“Evet, küçük ışık değişimleriyle gittikçe daha parlaklaşıyor, fakat sabit yıldızların olduğu arka plana karşı hareket etmiyor. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

Corbell bu ışık noktasının Peerssa'nın ona göstermiş olduğu şeritli gaz devi olduğunu tahmin ediyordu.; ama öyle olmak zorunda da değildi.

Eğer bir şey kımıldamadan gökyüzünde gitgide parlaklaşıyorsa...hiçbir yana oynamadan büyüye-
rek yaklaşıyorsa?

“Tam gırtlığımıza geliyor.”

“İyi bir ifade,” dedi Skatholtz.

Fakat Corbell’in sonsuz gençliği dünyanın tam sonu gelmeden önce bulmuş olması çok büyük bir hastalıktı. “Tahmin yürütüyorsun,” dedi.

“Elbette. Fakat kızlar gökyüzüne hükmedi-yordu,” dedi Krayhayft. “Kızlar kaybedeceklerini anladıkları zaman, senin kayıp Ganymede’ini Dünya’ya çarpmak üzere uzun bir yörüngeye sokmuş olabilirler.”

Bu ay işinin dikkatini başka yere çekmesine izin veremezdi. Fırsatı ele geçirdiği anda hazır olmalıydı. Fakat bir anlamı var mıydı? Ya *Don Juan* onu kayıp bir ayın çarpmasıyla yüz yüze geleceği bir zamanda eve getirmişse?

“Bir dakika, neden kısa bir yörünge değil?”

Krayhayft omuz silkti. Skatholtz, “Bir kızın kafasından geçenleri kim bilebilir?” dedi. “Çoktan öldüler.”

“Aptal değillerdi. Yörünge ne kadar uzun olursa, ayın dünyayı ıskalama şansı o kadar artar. Bu...” on ikiye böldü, “- ne de olsa yüz elli bin yıl.”

“Dünyaları nasıl hareket ettirdiklerini bilmiyoruz. Ne gibi zorluklarla karşılaştıklarını nereden bilebiliriz? Belki de seçimleri uzun yörüngeydi.”

Corbell ayağa kalktı, gerindi, sonra arkasındaki yumuşak kayaya oturdu: kedi-kuyruğun tepesinde uyuduğu büyük kayaya ve kafasından yeterince uzağa. Ayağını daha küçük ve yarı yarıya toprağa gömülmüş başka bir kayaya dayadı.

“Bundan hoşlanmadım. Bundaki yerimden hoşlanmadım. *Don Juan*’daki minicik bir değişiklik ve ben yüz bin yıl önce veya sonra gelmiş olabilirdim. Tüm bu heyecanın ortasına düşmek için tam zamanında burada olmam ne tuhaf?”

Gording ona güldü. “Benim bu zamanda yaşıyor olmam da ne tuhaf bir şans!”

“Benim de!” diye Skatholtz bağırdı.

Corbell birden sordu. “Öykü başka bir şey kastediyor olabilir mi?”

“Elbette,” dedi Skatholtz. “Ayrıntı verilmiş.”

“Tamam. Kızlar sonlarının geldiğini biliyorlardı. Bir intikam yolu aradılar...ama neden gökyüzünde? Gökyüzünün kontrolünü çoktan kaybetmiş olmalıydılar. Yoksa Dünya’yı geriye, ait olduğu yere, Jüpiter’den daha uzağa, çok fazla ısı alamayacağı bir yere koyarlardı. Bu nedenle, kısa veya uzun yörüngeden Dünya’ya bir ay *fırlatamazlardı*.”

“Gene de ay geliyor,” dedi Krayhayft.

Fakat Skatholtz, “Bırak konuşsun,” dedi.

“Size Mirelly-Lyra’nın bana söylediği şeyi anlattım mı? O...” Oğlanca cümle kurmakta biraz zorlandı. Sonra, “O, bin mahkûmla sıfır zamandan çıkmış. Bazıları buraya ulaşacak kadar yaşamış. Kadın, Oğlanların onları aldığını, ama kendisinin kaçtığını anlattı.”

“Düşünce çizgisini kaybettin,” diye Krayhayft onu payladı.

“Hayır. Bu uyuyor. Bakın, eğer Kızlar *yıkılmaya* bu kadar yakınlarsa *yapabilecekleri* fazla şey yoktu. Fakat eğer oğlanlar bütün diktayı aynı

yerde tutuyorlarsa, Kızlar *onları* ortadan kaldırabilirlerdi.”

Ve bunu söylediği anda haklı olduğunu biliyordu. Hepsi görmüştü...ve beyinleri onunkinden daha iyiydi. Dikta olmazsa, Oğlanlar da olmazdı. Sadece, kazara, sıkıntıdan ve Tanrı'nın isteğiyle birer birer ölerек gitgide azalan bir ölümsüzler topluluğu.

“Senin Mirelly-Lyra'n kaçtı,” dedi Skatholtz, “çünkü onun peşine düşecek çok az oğlan vardı. Tarih öncesinde suçlular güruhu olan yeni dikta, şimdi şımartılan ev hayvanlarına dönüştü.” Acı bir kahkaha attı. “Ama ay hâlâ geliyor. Bu, kızların kontrolü kaybetmelerinin tesadüfî bir sonucu olsa bile, bizi gene de yok edebilir. Yakından ıskalaması bile...” Oğlancası yüksek vitesе geçti...ve diğerleri de katıldılar...daha hızlı ve daha hızlı....Corbell'i dışlayarak. Sonra birden ayağa kalkarak uzaklaştılar. Gording'i de dışlamışlardı.

Gording, bir an için öfkesini belli etti...ama sonra rahatladı. Ve Corbell adımlarını kontrol etti. Poposu yumuşak kayaya dayalıydı, önündeki ayağı kayaya dayanmış, sağlam görünüyordu...ve arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Gording acı bir ifadeyle, “Oğlanların böyle önemli konuları diktayla konuşmaları doğru değil,” dedi.

“Ne hakkındaydı?”

“Seçim yapmak zorundalar, anlıyorsun ya. Eğer ay dünyaya çarparsa, zaman sona erer. Fakat ay bir yanlışlık eseri geliyorsa, gene de dünyaya çok yakından geçebilir, dalgalar, depremler.”

“Oh, Dikta Şehri okyanusun yanında. Sizi nakletmeleri gerek.”

“Nasıl nakledecekler? Bizi serbest bırakamazlar. Biz onların hazinesi, kaynağı, değerli mallarıyız.” Gording şimdiden öfkeliydi: neredeyse en yakın hedefe saldıracak kadar kızgın.

Şimdi: “Belki de bulabildikleri en iyi kadınları alırlar. Onları oğlan-çocuklarla çiftleştirirler. Oğlanların içinde eksilme olmadığından, stoklarının yeniden gelişmesini bekleyebilirler. Ne de olsa üretme konusunda çok dikkatli olmaları gerek, hele ilk stoklarının kenara atılmış bir güruh...”

Beklenmeyecek kadar erken ve beklenmeyecek kadar hızlı, Gording onun gırtlığına atıldı.

Corbell kayayı sertçe itti, kendini Gording’in hamlesinden kurtardı. Başının üstüne uzandı.

Uykusunda irkilmiş olan kedi-kuyruk fırlayarak kaçmak istedi. Corbell’in elleri onu kuyruğundan yakaladı.

Gording yere çarptı ve tekrar onun üstüne geldi. Yüzü sakin, elleri öldürmek için uzanmış. Yeterince hızlı değildi. Corbell kedi-kuyruğu onun yüzüne doğru salladı. Hayvanın dişleri Gording’in boynunda kapandı. Bu dikkat dağılma anında, Corbell onun çenesine güçlü bir yumruk savurdu.

Gording yana sıçradı. Kedi-kuyruk sıkıca sarılmış bir kürk atkı gibiydi ve hayvanın dişleri hâlâ Gording’in boynundaydı, ama anlaşılan adamın dikkati Corbell’in sandığı kadar dağılmamıştı. Corbell umutsuzca dengesini bulmaya çalışırken, yaşlı adamın kendini toparlayıp saldırdığını gördü.

Sert yumruk karın boşluğuna geldi. Corbell öne büküldü. Ensesinde şimşekler çaktı.

* * *

Karnı acıyordu...ensesi acıyordu...ezilmiş çiçeklerin arasında kıvrılmış bir halde yatıyordu. Düzelmeye çalıştı.

Bir sürü Oğlan ona doğru aşağıya bakarak çevresinde duruyordu. Skatholtz gülümseyerek başını sallıyordu. “Muhteşemdi, Corbell.”

“O zaman,” dedi Corbell, “neden canım acıyarak yerde yatıyorum? Boş ver.” Biraz daha düzeldi. Gording sakince ayakta duruyordu ve eli kedikuyruğun yırttığı yaranın üstündeydi. Düşmanlığı devam ettirmek gibi bir tavır sergilemiyordu.

“Kusura bakma,” dedi Corbell. “Onu söylememeliydim. Belki de kıskançlık nedeniyledir. Hepiniz tıpkı...hepiniz benden daha zekisiniz ve belli de oluyor.”

Gording’in boynunu tuttuğu elinin altında kan vardı. Derin bir şekilde soludu. “Anlıyorum. Tanıdık olmayan bir dilde dikkatsizlik yaptın. Buna kızmamam gerekirdi. Akşam için diktaya katılsam iyi olacak.” Döndü, bazı eller kollarını tutmadan önce, sendeleyerek birkaç adım attı.

Krayhayft gülümsüyordu. Elleriyle alaycı bir hareket yaptı. “Yararı yok. Onlara geri dönemezsin, Gording. Saçların renk değiştirdiği zaman ne düşünürlersin?”

Gording güldü. “Denemeye değermiş.”

“Kahretsin,” dedi Corbell.

“Hayır, hayır, Corbell, çok iyi rol yaptın. Sana her yerde ihanet eden, kaslarının hamlığı. Sana neden saldırmamı istediğini anlayamamıştım ve öğrenmek zorundaydım.”

“Kusura bakma. Başka bir yol düşünemedim. Hâlâ da bilmiyorum...”

“Kısa sürede öğreneceğiz,” dedi Krayhayft. “Mantık yerinde. Biz seni bulmadan birkaç gün önce bir kedi-kuyruk tarafından ısırılmıştın. İzlerini gördük. Gelenegimiz, diktanın kedi-kuyrukların varlığından hoşlanmayacağı şeklinde. Çok eskiden canlı bir şeyin doğasını değiştirmenin mümkün olduğunu ve bunun kedi kuyruklara da yapılmış olduğunu biliyoruz. Neden oğlanların tükürdüğü gibi, onlar da dikta ölümsüzlüğü yapmasınlar? Gençleşmeye başlayıp başlamadığını görmek için yolda seni izleyeceğiz, Gording.

“Ve yolda, Corbell, bu düzenbazlığın için sana yararlı bir ceza düşüneceğiz. Şimdiden bir fikrim var.

“Ve *şimdi* gidiyoruz.”

IV

Gece karanlığında kabile kıyı boyunca yürüdü. Ne yiyecek ne de su taşıyorlardı. Karanlık denizin üstünde Jüpiter parlak, dışbükey bir disk gibi görünüyordu. Gizemli gezegen, Jüpiter'e çok yakındı. Corbell diğer ayları ve Jüpiter'in şeritli yüzeyindeki ay gölgelerini seçti.

Çocuklardan biri uyudu ve taşındı. Diğerleri, gülmekte olan Oğlanlara binlerce soru sordular. Corbell yanıtları dinledi. Önlerindeki yürüyüşün ayrıntılarını...diğer Oğlan kollarını...harika makineleri...Sarash-Zillish'te bir araya gelmelerini...hiç duymadığı ve tahmin etmediği şeyleri.

Gording'le yalnız konuşma fırsatı aradı. Hiç bulamadı. Gording hattın önünde, koruma altında yürüyordu. Corbell ona yetişmek için hızlandığı zaman, mızrak uçlarıyla engellendi.

Sabah olduğunda susamışlardı.

Öğlen olduğunda hâlâ su içmemişlerdi, oğlan-çocuklardan yüksek sesli yakınmalar geliyordu. Gording alışık olmadığı yürüyüşün zorlamasını belli ediyordu, ama yürümesindeki hafif zikzaklara ve arasıra sendelemesine rağmen buna sessizce katlanıyordu.

İkindide bir nehre vardılar. Oğlanlar ve oğlan-çocuklar su içip, yüzerlerken, her yer sıçrayan suların sesiyle doldu.. Burada kamp kurdular. Corbell ve diğerleri uyduruk balık kancaları ve her halde Dikta Şehri'nden alınmış ipliklerle balık avladılar. Corbell'in kendi balığını temizlemesine izin verilmedi; ona bıçak verilmiyordu.

Ve bu, mükemmel bir boğazlama ipi olurdu,

tabii önce boğazlayanın parmaklarını kesmezse. Oltanın ipine bakarak düşünürken Krayhayft'ın ona gülümsediğini fark etti. Oğlan elini uzattı. Corbell olta ipini onun içine koydu.

Nehir, eski deniz dibinde derin bir vadi oyarak, kum taşı katmanlarından oluşan yüksek ve keskin uçurumlar açmıştı. Bütün gün bu dolambaçlı ve fevkalâde güzel renkli duvarları izlediler. Güneş batarken, duvarların daraldığı bir yerde keskin bir dönüş yaptılar ve gizli bir köye geldiler. Nehrin iki yakasına kurulmuş olan köy geniş bir köprüyle birleşiyordu. Köyün ötesinde verimsiz topraklar ufka kadar uzanıyordu.

Köyde yaşayanlar onları karşıladı ve karınlarını doyurdu. Corbell, reklam cıngıllarından oluşan bir potpuriyle onları eğlendirdi. Sonra, uygun bir kayanın dibine rahatça yerleşirken, Krayhayft bir hikâye anlatmaya başlamıştı.

Corbell'e göre, burası çok iyi yerleştirilmiş bir tuzaktı.

Eğer dikta, Dikta Şehri'nden itibaren gizlice bir Oğlan grubunu izlese, köyün çevresinden dolanmak zorunda kalacak, bunu yapmak için kayalara tırmanırken daha fazla iz bırakacak ve daha geniş, harap topraklara girecekti. Köye bir baskın düzenleme riskini göze almadıkları sürece...

Köprünün bir ucunda "telefon kabini" vardı. Köprü, sıkıştırılmış beton veya daha iyi bir şeyle yapılmış, fevkalade hatları olan bir kemerdi. Basit ve ilkel yapılar arasındaki tek ileri teknoloji belirtisiydi.

Bu geceki yemekte balıkla birlikte ekmek ve mısır da vardı. Onları getirmek için buralarda bir

yerde çalışan bir “telefon kabini” olmalıydı. Ama *şu çalışan bir kabin miydi?* Çok görünür bir yerdeydi. Bir tuzak olabilirdi.

Arkadan bir ses Corbell’in kulağına fısıldadı. “Senin prilatsili kullanmana izin vermeyeceğiz.”

Corbell onu rahatsız edeni görmek için sertçe döndü. Kabini *izlemiyordu*.

Oğlan köyden biriydi: pembe gözlü, altın saçlı, dar suratlı bir albino. Corbell’in yanına çökerken Oğlan neredeyse dengesini kaybediyordu. Beline bir hayvan derisi sarmıştı.

O zaman, bu henüz gençti, Corbell bunu anlayabilecek kadar öğrenmişti. Daha yaşlı oğlanlar hiç sakarca davranmaz ve öldürdükleri hayvanların derilerini giyerek gösteriş yapmazlardı. Oğlan sırttı. “İstersen dene,” dedi. “Seni döveriz.”

“Bence zaten beni dövecekler,” dedi Corbell. Krayhayft’ın “cezalandırması”nı merak edip duruyordu. Bıçak düşmeden önce Corbell bir sinir küpüne dönecekti.

“Evet, yalan söyledin,” dedi altın Oğlan. “Cezalandırma olduğu zaman orada olacağım.”

“Sadist,” dedi Corbell, İngilizce.

“Anlamını tahmin edebiliyorum. Biz zevk için acı vermeyiz. Sadece eğitim için. Acın hem senin hem de bizim için eğitici olacak.” Oğlan zevk alırcasına kıkırdadı, kendini de bir yalancı haline soktu ve kalktı.

Şimdi, bu ne demek oluyordu? Corbell, Gording gençleşmeye başladıktan sonra ölmeyi bekliyordu. Çok şey biliyordu. Yoksa sadece belleğini mi sileceklerdi? Ürperdi. Bu gene de ölüm demekti, ancak onlara eski bir erkeğin genlerini

kullanma fırsatı verecekti.

* * *

Erzak taşıyarak ayrıldılar. Oğlan-çocuklardan biri geride bırakıldı. Yarım düzine köylü, albino dâhil, onlarla birlikte geldi.

Bu bölgede kıta sahanlığı daha genişti. Hâlâ çıplaktı. İlk meyve ağaçlarına, sonra mısır tarlalarına ulaştıkları zaman gün neredeyse sona ermişti. Mısırların arasında kamp kurdular.

Üçüncü gün daha büyük bir kabilenin yanından geçtiler. Bir süre Krayhayft'ın kabilesi, Tsilliwheep'inkiyle birbirine karışarak haber değiş tokuşu yaptı. Tsilliwheep tuhaf bir tipti: iri, tıknaz, asık suratlı, bembeyaz saçlı, tipik bir okul kabadayısı. Hiç emir yağdırmadı ve hiç kimseyle konuşmadı. Kabilesi uzaklaşırken, Krayhayft'ın kabilesinden iki Oğlanı ve iki oğlan-çocuğu yanında götürdü.

Gördükleri yalnız insanların uzağından geçtiler. Skatholtz, "Münzeviler," dedi Corbell'e. "Çevrelerindeki herkesten sıkılırlar. Bir süre yalnız dolaşırlar. Krayhayft bunu altı kez yaptı."

"Neden?"

"Belki kendilerini hâlâ sevip sevmediklerini anlamak için. Belki de yardım almadan yaşayabileceklerini görmek için. Belki konuşmayı kesmek için. Bence Tsilliwheep yakında bir münzevi olacak. Öyle görünüyor. Corbell, bir münzeviyle konuşmak, ona karışmak veya yardım teklif etmek çok kötü bir davranıştır."

Bel yüksekliğindeki mısırların arasında ilerlediler. Öğleden sonranın ilk saatlerinde bir cüce yaban sığırı sürüsü, onbinlercesi, yeri karartırken,

devamlı bir gök gürültüsü sesi yaratarak geçti. Onların çiğneyerek bıraktığı iz yarım saatlik bir yürüyüş uzaklığındaydı: mısırlar, sürüye yetişemeyecek kadar yaşlı sığırların cesetleriyle birlikte ezilerek toprağa karışmıştı. Corbell ilk kez akbabaları gördü. Akbabalar değişmeden kalmayı başarmışlardı.

Skatholtz, onları harap olmuş bir şehre götürmek için yollarını saptırdı.. Bir deprem, ya da Kızların silahı binaların çoğunu dümdüz etmiş ve zaman bütün sivri uçları aşındırmıştı. Corbell kum fırtınalarıyla cilalanmış genel prilatsililer gördü; onları önemsemedi. Bu harabeye enerji geldiğine dair bir belirti görmemişti..

Oğlanlar harap şehrin uzak kenarında geçici bir kamp kurmuşlardı. Krayhayft'ın kabilesi onlara katıldı ve akşam yemeklerine mısır koçanlarıyla katkıda bulundular. Corbell yemek pişirmek için ne kullandıklarını gördü.

Yerlilerin kayaların üstüne yerleştirerek ateşin üstüne koydukları şey, muazzam bir wok⁹ gibi eğimli, iki buçuk metre uzunluğunda, tek parça berrak camdı: tehlikeli biçimde çentikli kenarları dışında yeterli bir kızartma tavasıydı. Bir köpük arabanın *parçası olmalıydı*.

Dördüncü gün iki kabilenin yanından geçtiler ve bir süre için onlara katıldılar, sonra onları geride bıraktılar. Bu grupların ikincisiyle son iki oğlan-çocuk da gitti. Corbell bunun *kendi* durumuyla bir ilişkisi olup olmadığını düşündü. Öyle ya, çocukla

⁹ Çin mutfağında kızartma tenceresi.

rın önünde yapmak istemeyeceğiniz bazı şeyler vardır.

Gording onlara ayak uydurmakta daha az zorlanıyordu. Fırsatını bulsa, yaşlı adam koşarak kaçmaya başlayacaktı...ama koşmak yararsızdı. Oğlanlar daha hızlıydılar. Corbell kendisini taşıyacak bir araç istiyordu.

“Telefon kabini” yeterince uzağa götürmüyordu. Bir şehrin içinde saklanmak için iyi, ama güvenliğe ulaşmak için değil; Skatholtz’un ona şeklini çizdiği acil durum taşıma hattına ulaşıncaya kadar değil. Bir araba daha iyi olurdu. Ya da... Oğlanlar bir düzine yatak odasını Dikta Şehri’nin damına indirmek için ne kullanmış olabilirlerdi? Büyük bir helikopter? Ne olursa olsun, gene de uçan büyük bir nesne.

Böyle şeyleri bir şehrin dışında bulamazdı. Belki de sadece Sarash-Zillish’de bulunuyorlardı. Sarash-Zillish’e çok geç ulaşacaktı. O zamana kadar Gording’in saçları siyahlarını göstermekte olurdu.”

* * *

Beşinci gün öğleden sonra. Mısır tarlasının çok ötesinde bir münzeviyi avlanırken izlediler. Koş, biraz yürü, koş, yürü: münzevi yorulmuş olmalıydı, ama kanguru tükenmişti. Sıçra, badi badi yürü, sıçra ve badi badi yürü, dönerek yaklaşan avcıya bak, sıçra, sıçra, sıçra! Sonunda durup, avcının onu öldürmek için ilerlemesini bekleyinceye kadar.

Krayhayft’ın kabilesi münzeviyi yalnız bırakmak için yol değiştirdi, fakat münzevinin başka planları vardı. Hızla kanguruyu kesti, eti omuzlarına astı ve kabileye yetiştirmek için kestirmeden

koştı.

Pisti. Kangurunun ısırıldığı kolu kanıyordu. Peştamalıni kaybetmişti... Ama beyaz dişleri o pisliğin içinde parıldayarak gülümsüyor ve bir elektrikli daktilo hızıyla konuşuyordu. Corbell onun konuşmasının bazı yerlerini yakaladı. Geçen yılın uzun gecesinin bitiminden beri, bir buçuk yıldır dışarıdaydı...çeşitli yerlere gitmiş, işler yapmış, harika şeyler görmüştü...gizlenerek Kehint sürülerini izlemişti, onlar hakkında tüm Oğlanlardan fazla şey biliyordu...gözleri Corbell'e kilitlenince hızlı konuşması yavaşladı.

Corbell, oğlanların kendisi hakkında münzeviye neler anlattığını izlemeye çalıştı. Bildik olmayan sözcükler ve ani öğleden sonrası yağmurunun tıkırtısı nedeniyle, anlamak imkânsızdı. Fakat münzevi işittiklerinden çok eğlenmiş görünüyordu.

İkinci yağmuru bittiği zaman, açılan gökyüzünde, tepeleri kubbe biçimine uyan ve gitgide yaklaşan kuleler göründü.

Bozulmamış gibi görünen şehirden bir saatlik uzaklıkta kamp kurdular. Münzevi, saçlarındaki çamuru temizleyince, beyaz lekeli kahverengi saçları ortaya çıktı ve bir peştamal buldu. O gece durmadan konuştu. Acaba bir Oğlan'ı münzevi yapan bu muydu? Artık konuşacak bir sorun kalmaması mı?

Corbell çok rahatsız uyudu. Kuleler, şehrin üstünde kırık bir kemer gibi duruyorlardı. Kaçıp şehre yalnız ulaşabilse... Fakat ne zaman etrafına baksa, birisi onu izliyordu. Sanki zihnini okuyorlarmış gibi...

V

Parhalding, Sarash-Zillish'den daha büyüktü. Güve ve pas görevini yapmıştı...ayrıca işgalci toprak, çimen, ağaçlar ve sarılğan bitkiler de. Binaların çoğu hâlâ ayakta idi. Düz damlarından yeşil kafalar fışkırmıştı. Asmalar ve böğürtlenler binaların gövdesini sarmıştı. Toprağın sığ olduğu yerlerde mısır ve buğday karışık olarak yürümüştü. Toprak ve suyun havuzlanabildiği yerlerde, çeşitli meyveler ve fıstıklar taşıyan yamru yumru ağaçlar vardı.

Corbell, şişkin bir limona benzeyen birini seçti (bu ağacın dalları kalın ve alçaktı – yeşil tepesi boş pencereci bir binanın ikinci katını sarmış olan sarmaşıklara erişmişti – ama çocuklar maymunlar gibi tırmanıyorlardı, ona çok yakındılar ve *onu gözetliyorlardı*.) Meyve, şekerli limonata tadındaydı.

Parhalding terk edilmiş bir şehir görünümündeydi. Sarash-Zillish'te özenle korunmuş bir hava olduğunu kabul ediyordu. Aptallık. Bina bakıcılarını aramalıydı.

Köşede sarmaşıklar tuhaf biçimde kümelenmişti ve o kümenin içinden bir şey parıldadı. O yürürken ışık yer değiştirdi...ve Corbell o kümenin altında bir balon arabanın olduğundan emindi. Acaba ne kadar hasar görmüştü? Corbell, Gording'in bir anlık bakışını yakaladı. Acaba başkası onu görmüş müydü? Oğlanlar her şeyi de bilemezlerdi...

Fakat kabile içeriye doğru yürürken bir araya kümelendi. Corbell onların eski hayaletlerden korktuklarını düşünebilirdi. Corbell'in ortada

olduğu bir kütle haline geldiler; artık korkan Corbell'di.

İlerideki bina: sarmaşıklar yoktu. Yeşil tepeler yoktu. Birisi ona bakmıştı. Corbell onun ne olduğunu biçiminden biliyordu; bir hastane.

Hastanenin büyük çifte kapısı onlara açıldı. Şimdi Corbell'e göre çevresindeki bir düzine oğlan birbirine takılacak kadar yakındı, ama öyle bir şey olmadı. Dolaylı bir ışıklandırma yavaşça canlanarak kabul masasını, üstünde hâlâ kıvrık şeffaf birkaç dış olan parçalanmış bir manzara penceresini, hiçbir yırtığı olmayan bulut halı ve kanepeleri; ve hâlâ buz takkeleri olan iki kutbun haritasını ortaya çıkardı.

Boğazlanan birisinin panikleyen sesi gözleriyle etrafını araştırmasına neden oldu. Corbell döndü ve münzevinin kapının eşiğinde diz üstü çöktüğünü gördü. Kafası kopmuştu. Boynundan parlak kan fışkırıyordu.

Gording kaçıyordu. Albino, bacaklarını eğerek hırladı ve Gording'le çifte kapının arasına girdi. Genç albino üstüne gelirken, Gording onun yan tarafına, ıskalayacak şekilde bir taş attı. Corbell görmekte olduğu şeylerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Taş, albinonun ensesinin arkasına geçti, keskin bir şekilde döndü ve gırtlığına dolandı. Gording hâlâ elinde tuttuğu ikinci taşı sertçe silkeledi.

Sonra, durum bir anlam kazandı. Albino sessiz bir çığlık attı ve aralarındaki havayı pençeledi. Boynu temizce ayrıldı. Başsız ceset geriye devrilirken kapılar açıldı. Gording hızla fırladı ve kayboldu.

Corbell iki oğlanın kollarını tuttuğunun farkındaydı.. Diğerleri Gording'in peşinden fırlamıştı.

Corbell'in askeri eğitimi çok eski bir geçmişte kalmıştı, fakat hatırladı. Baldırlarını aşağıya doğru indir; düşman iki büküm olur ve dirseklerini yukarı getir, onu tutanlar darbelerine karşı hayalet gibi kayboldular ve sallanan bir kol tam gözlerinin üstünden ona çarptı. Onu merdivenler boyunca yukarıya sürüklerlerken sersemlemiş ve yarı körleşmişti.

Skatholtz'un, "Onu kısa sürede yakalarlar," dediğini duydu.

"İpi var, her eşiği kontrol etmeliyiz," dedi Krayhayft. "İplik neredeyse görünmez, eğer bir oğlan gırtlğından çarparsa, gel, Corbell."

Dört kat merdiven çıktılar ve bir koridora sap-
tılar. Corbell ameliyathaneye baktı. Dört masa ve
üzerinde örümceksi kollar.

"Hayııır!" Corbell çırpındı. *Acın, hem senin hem de bizim için eğitici olacak.* Onu parçalara ayıracaklardı! Onu bir ameliyat masasının üstüne çektiler, yüzü yukarı gelecek biçimde, kolları ve bacakları açık bağladılar.

"Bildiğim her şeyi bildiğinden emin olamazsın," diye uzaklaşan Krayhayft'ın arkasından bağırdı. Kahretsin, o gitmişti. Fakat Skatholtz başka bir masaya oturmuştu.

"Skatholtz, eğer beynimi yok edersen, seninki gibi olmayan tek görüş açısını kaybedersin. Şimdi bunu düşün."

"Senin beynini harap etmeyeceğiz. En azından etmeyeceğimizi sanıyorum. Bu risk de var."

"Ne yapacaksınız?"

“Birbirimizi eğlendireceğiz.”

Krayhayft elinde bir torbayla koşarak döndü....kan plazması? Her neyse, berrak bir sıvı. Krayhayft Corbell’in başına uzandı ve ucunda aletler olan çelik kolların arasına yerleştirdi.

Corbell, *onlara arabayı söyle*, diye düşündü. Bu fikri hemen yuttu. Eğer kendi dışında bir şeye biraz sempati duyuyorsa, bu da diktaydı. Bırak, eğer başarabilirse Gording kaçsın.

Örümceksi çelik bir kol indi. Şırınga iğnesi olan ucu onun üzerinde duraksadı, sonra boynuna girdi. Krayhayft’ın güçlü elleri başını kımıldatamadan, sonsuz bir süre onu tuttu. Sonra iğne geri çekildi ve kol yerine döndü.

Corbell bekledi. Bu nesne onu uyutacak mıydı? Yoksa sadece uyuşturacak mıydı?

Fakat Skatholtz kollarını ve bacaklarını çözerek onu ayağa kaldırdı. Corbell sallandı. İlaç ona *bir şeyler* yapmıştı.

Onu merdivenlerden üç kat daha yukarıya çıkardılar, sonra bir koridora saptılar ve küçük bir tiyatro salonuna geldiler. Onu bir bulut halı koltuğa bıraktılar. Tozlar etrafında yükseldi. Hapşırıldı ve kalkmak istedi, fakat çok sersemlemişti. Zihnine bir şeyler oluyordu.

Krayhayft, arkada, bir yerlerde, bir şeyler yapıyordu.

Tiyatro karardı.

Sonsuz uzaklarda ışıklar parladı. Yıldızlar: yıldızlar arası uzayın siyah göğü. Corbell tanıdık takımyıldızları buldu, çarpılmış...sonra, *bir şey* ona nerede olduğunu söyledi.

“RNA. Bana RNA iğnesi yaptınız. Sizi pislik

orospu çocukları,” diye haykırdı. “Bunu yine yaptınız!”

“Corbell...”

“Bu kez ne olacağım? Beni neye dönüştürecek-siniz?”

Skatholtz da İngilizce olarak, “Belleğini koruyacaksın,” dedi. “Hiç yaşamadığın şeyleri hatırlayacaksın. Bize anlatacaksın. Gösteriyi izle.”

Güneş’ten yaklaşık altmış ışık yılı uzaktaydı ve bir Zamanların Devlet’ini izliyordu. Bir ses Corbell’in hiç duymamış olduğu bir dilde bir şeyler söyledi. Onu anlamaya çalışmadı. Bildik bir hayranlıkla izledi. Zihninin gerisinde *güle güle* CORBELL. Mark II diye düşündü. Hafif bir meydan okumayla, *Ama hâlâ hep kaybeden iğrenç biriyim.*

Bazı yıldızlar diğerlerinden daha fazla parlıyordu...ve çevrelerinde belli olmaları için aşırı büyütülmüş gezegen sistemleri vardı. İkisi dışında bütün sistemler birden kasvetli bir kırmızıya – düşmana- dönüştüler. Bunlar Devlet’e karşı çıkan dünyalardı..

Kırmızı sistemlerden biri kıvılcımlar saçtı ve söndü. Kolonisi yok edilmişti.

İki tarafsız sistem kırmızıya dönüştü.

Başka bir sistem daha soldu.

Görüş, Güneş sistemine kilitlendi... Güneş sisteminde Pluto’nun ötesinde, Corbell’in bilmediği üç karanlık gaz devi ve dolanan sayısız kuyruklu yıldızlara.

Uzay gemisi filoları, kolonileri yola getirmek için havalandılar. Diğer filolar istila ettiler. Bazen, ortadaki bir tek Bussard Ramjetin çevresinde kü-

melenerek, arı kovanından çıkmış gibi bir sürü gemi geliyordu. Bazen de Portekiz savaş gemisi¹⁰ gibi: büyük bir gümüş hafif-yelkenin saçaklarının altındaki ağırlıklara benzeyen, binlerce gemi. İlk filolar hastane gemileri ve dönüş yakıtı taşıyordu; daha sonra kütleli intihar saldırıları oldu.

Bu yüzyıllarca devam etti. Devlet ütopyası, tüm fazla enerjisini savaşa akıtarak, varlığını zorlukla sürdüren bir uygarlığa dönüşmüştü. Filolar ışık hızının tam altında hareket ediyordu. Başarı veya başarısızlık, ya da yeni takviye talepleri bundan biraz daha hızlıydı. Devlet, ortak yarar için birleşen Oğlanlar, Kızlar ve Diktatörlerden oluşuyordu. Corbell bu birliğin yok olmasına içten üzüldü.

Güneş sistemini yıkayan bir ışık ışınını izledi: Farside kolonisinden ateşlenen lazer topu. Farside hafif-yelkenli ve müthiş hızlı savaş gemileri havalandırdı. Gemiler yelkenlerini attılar, yol boyunca güneşe doğru hızlandılar ve Devlet'in hazır olabilmemesinden çok önce, tam ışının arkasından ortaya çıktılar. Corbell koltuğunda kıvrandı; onları uyarmak için bağırmak istiyordu. Çünkü Devlet istilacıları geri püskürtmüş, ama onların gizli ihanetini engellemeyi başaramamıştı.

Savaş devam etti. Ekonomik olarak yıkılmış olan Farside, karşı saldırılar sonrasında düştü. Bu, bir insan ömrü kadar uzun sürdü... Farside'lı hainlerin köreltici ışık ışınlarının dışındaki karanlıkta, istilanın dikkat dağıtıcı etkisi altında ne yaptığını

¹⁰ Portekiz savaş gemisi (Portuguese man-of-war): Sıcak sularda yaşayan, gaz dolu şişkin bir gövdesi, batıcı ve genellikle zehirli uzun dokunaçları olan, bir tür büyük denizanası

astronominin öğrenebilmesi için çok uzun süre geçti.

Devlet, yeni bir gezegenin zayıf, soluk ışığını değil de, bir füzyon aracının ışığını araştırdı. Pluto'nun ötesindeki Persephone denen gezegenin Güneş sistemi düzlemine neredeyse dikeye yakın bir eğimde, tuhaf bir yörüngesi vardı. Yeni yörüngesiye onu sistemin içine götürüyordu.

10^{23} ton hidrojen ve hidrojen bileşiği buz, güneşten kaçma hızıyla güneşe çarpması için yönlendirilmişti. Dünya'daki okyanuslar kaynayacaktı....

Devlet elinden geleni yaptı. On binlerce füzyon bombası, güneş sisteminin tüm silahları, Persephone'un karanlık yüzünde, atmosferin tam üstünde toplandı. Gezegenin atmosferinin kalın bir kabuğu soyuldu ve kütlesi Persephone'un yoğun çekirdeği tarafından çekilerek bir kuyruklu yıldız gibi geriye püskürdü.. Dünya'dan daha muazzam bir gaz kütlesi serbest kaldı, güneşi çevreledi ve sonra kuyruklu yıldızın çevresine geri püskürtüldü.

Bombalar daha önce yerleştirilmiş olsa da, Persephone'un çekirdeği gene aynı şeyi yapardı. Akkor halinde kaya ve demirden oluşuyordu ve güneşin fotosferine girip kaybolurken X-ışını sıcaklığında ısıyordu.

Güneş daha parlaklaştı.

Devlet, Dünya ile Güneş'in arasına yansıtıcı bir disk koyuncaya kadar okyanuslar çekildi, ürünler kurudu, onlarca milyon insan öldü. Bu geçici bir önlemdi. Güneş'in yeni sıcaklığı kalıcıydı, en azından insanın zaman ölçüsüne göre. Güneş'in daha sıcak olan içinde füzyon daha çabuk gerçekleşe-

cekti. Gömülmüş olan ısı fotosfere ve dışarı yayılacaktı.

Kurtulmak için Devlet'in tek bir şansı vardı. Farside'in Persephone'un yolunu kesmek için kullandığı yolla Dünya'yı yerinden oynatabilirlerdi.

"Gördüklerini anlayabiliyor musun?"

Corbell bir susturma işareti yaptı. "Evet."

"Güzel. Korkmuştuk. Işık gösterisi ve şişelenmiş bellek. İkisi de çok eski. Kızların hükmettikleri dönemin sonlarına kadar gidiyor. Sıfır-zamanda saklanmışlardı, şey...belki yüz bin yıldır, belki de daha fazla. Onların bayatlamış olmalarından korktuk," dedi Skatholtz.

"Bu nedenle benim üstümde denediniz." Öfkesi kişisellikten uzak görünüyordu.

Devlet Merkür madenlerini terk etmek zorunda kalmıştı: bu ciddi bir endüstriyel engeldi. Gene de asteroit kuşağında bir şey inşa ediyorlardı - muazzam bir şey, tüm insan ırkını güvenliğe taşıyabilecek kadar muazzam bir şey. Fakat hayır, bu öyle bir şey değildi. Corbell büyülenmişti. Bunun RNA belleği olabileceğini biliyordu, ama gene de büyülenmişti. Skatholtz'un söylediklerini ancak duydu.

"Bu mantıklıydı, Corbell. Bu ışık gösterisini yapan Kızlar gökyüzüne hükmediyorlardı. Bu gibi şeylere aşinasın. Bize bir ay fırlatanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil. Sus ve beni rahat bırak..."

O şeyi bitirdiler. İki tüp, ortak merkezli, her biri yüz mil uzunluğunda; iç tüp bir mil genişliğinde, karmaşık bir yapıda iç duvarları var; dış tüp

daha ince ve iki kat geniş. Bir ucunda çan şeklinde bir roket ağzı var. Diğerinde....Corbell gördüğünden fazlasını biliyordu. Üzerinde çalışılmış askeri lazer topu, menfezler, alevli bir saçak ve orada, alt uçta kalın ve güdük kanatlar. Şimdi geçici hidrojen tankları monte ediliyor. Şimdi yapı kendi gücüyle hareket ediyor...bu, muazzam bir füzyon motoru...minik gemilerle çevrilmiş olarak dışa hareket ediyor...evet.

“Bir filden nasıl inersin,” diye sordu Corbell.

“Bunu bilmeli miyim?”

“Bir filden inmezsin. Bir ördekten inersin.”

“Neden?”

“Daha güvenlidir. Dünya’yı nasıl oynatırsın?”

Işık gösterisi Skatholtz’a az şey ifade ediyorsa şaşmamak gerekirdi. Motorun imalatını izlemek – çıplak güneş ışığı ve keskin kenarlı, tümüyle karanlık uzay gölgeleri- sersemleticiydi. Diyagramlar bir mimara anlam ifade edebilirdi, ama Skatholtz için bunlar sadece dönen birtakım çizgilerdi. Fakat şişelenmiş bellek ve Corbell’in uzay kariyeri olmasa da, Skatholtz gördüklerinden bir anlam çıkarabilecek kadar zekiydi.

“Başka bir şeyi hareket ettirirsin,” dedi Skatholtz. “Roketin itmesinin verdiği hasar ve yapmış olabileceğin bazı hatalar, eğer çalışan gövdede yaşayan yoksa, kimseyi öldürmez. Sonra, tıpkı bir taşın yere düşmesi gibi, Dünya da ona doğru düşünceye kadar çalışan gövde hareket ettirebilir. Çalışan gövde neydi? Ganymede mi?”

“Uranüs. Işık gösterisini şu resim üstünde dondurabilir misin?”

Konferans bir “sanatçının seçimi”nde dondu:

Uranüs'ün üst atmosferinin bulanık, eğimli bir yayı. Orada süzülen motor minicik gözüküyordu. “Görüyor musun?” dedi Corbell. “Bu, genişleme şokuna karşı çok güçlü, çift duvarlı bir tüp. Havanın üstünde dikey olarak süzülüyor. Alttaki mazgallar havayı içeriye alıyor ki bunlar tıpkı güneşin yaktığı hava gibi hidrojen, metan, amonyak ve hidrojen bileşikleri. Lazer topunu motorun eksenini boyunca ateşlersin, şey kullanarak...hidrojenin geçirmediği bir renk. Eksen boyunca füzyon patlaması elde edersin.”

“Tüm sözcüklerini anlamıyorum. Füzyon?”

“Füzyon bir yıldızın yanış yoludur. Herhalde Kızlara karşı füzyon bombaları kullandınız.”

“Pekâlâ. Hidrojen motorun ortasında füzyona girer...”

“-Ve patlama yukarı ve dışarı çıkar. Eksen en sıcaktır. Motorun duvarlarına ulaştığı zaman daha serindir. Tüm kütle alevli saçaklardan geçerek tepeden dışarı patlar. Bunun, Uranüs'ün kaçma hızından daha yüksek bir egzoz hızı *yolu* olması gerekir. Motor, havanın daha derinlerine şiddetle, ezici biçimde çarpar. Bak, altta bir tür alevli saçak var. Derin hava orada muazzam bir basınç geliştirerek motoru durdurur ve onu geriye, yukarıya fırlatır, yeniden ateşlersin.”

“Mükemmel,” dedi Skatholtz.

“Evet. Orada ölecek kimse yok. Kontrol sistemleri yörüngede. Atmosfer, hem yakıt hem de amortisör – ve gezegen de *büyük oranda* atmosferden oluşuyor. Kapatıldığı zaman bile motor bir süre yukarıda süzülür. Çünkü içi sıcak hidrojen bileşikleriyle doludur. Eğer soğumaya bırakırsanız

elbette batar, ama tüpü lazer ışınıyla füzyona *yaklaşan* bir sıcaklığa kadar ısıtırsanız onu geri getirebilirsiniz. Işık gösterisini yeniden başlatır mısınız?”

Skatholtz havlarcasına Krayhayft’a bir şey bağırdı. Corbell izledi.

Dünya ancak dayandı. Isı-süper iletici kablolar, soğuşunu ödünç almak için Kuzey Kutbu takkesine uzatılmak zorunda kalındı. Takke eridi. Gene de milyonlarca insan öldü. Hiçbir çocuk doğmadı; onlar için barınak yoktu. Uranüs’ü gerekli yere, Dünya’nın yörüngesinde, Dünya’dan altı milyon mil öteye getirmek yüz bin yıl sürdü. Gezegen Dünya’yı arkasında sürükleyerek hızlandı....ve Dünya’yı daha geniş bir yörüngede bırakarak daha da hızlandı. Ay’ı kaybettiler.

Güneş, iç sıcaklığı nedeniyle genişledi. Işık kırmızılaştı, fakat daha büyük bir yüzey, uzaya...ve Dünya’ya daha fazla ısı veriyordu. Artık Uranüs ve uçan füzyon motoru Kızların sorumluluğundaydı. Dünya’yı yeniden yerinden oynattılar.

Dünya’nın beş kez yerinden oynatılması gerekti. Bir defasında Mars’ın tam zıt tarafında dönüyordu. Sonra, daha da dışarı taşındı. Güneşin iç füzyon fırını istikrar kazandı; fakat fotosferi hâlâ büyüüyordu. Ve Dünya’nın altıncı kez yerinden oynatılması gerekiyordu.

RNA’nın artırdığı sezgiyle, “Başları işte burada belaya girdi,” dedi Corbell.

Dünya çok sıcaktı. İstikrarlı bir güneşin çevresinde, Dünya tipi bir gezegenin, Dünya tipi bir ısıya sahip olabileceği çok dar bir şerit vardı. Fakat Güneş’in ideal sıcaklık şeridi Jüpiter’in çok yakınına rastlıyordu. Dev dünya, Dünya’yı yörüngesi-

nin dışına -belki de bir çarpışma yörüngesine- çekebilirdi.

Dünya'yı Jüpiter'in çevresinde bir yörüngeye sokmak? Fakat Güneş'in ısı verimi dengeleniyordu. Dünya devamlı bir buz çağına mahkûm olurdu, ancak, Jüpiter'in biraz daha sıcak ışıması sağlanırsa...

"Son kısmı çıkartamadım," dedi Corbell. "Bir daha oynat."

Krayhayft yeniden oynattı. Neredeyse aynı iki astronomik sahne uzayda bir duvarla ikiye ayrıldı. Corbell, Uranüs'ün Dünya'dan uzaklaşmasını, Ganymede'i salıvermesini izledi. Ganymede düştü...iki kez. Bir sahnede Jüpiter'i sıyırdı, atmosferden geçerken birçok kez alev aldı, sonunda büyük bir patlamayla cehennem ateşleri içinde yok oldu. İkinci sahnede, ışık beneği doğruca içeri düştü, bir alev ve yok oldu.

"Evet, kurnazca davranmaya çalıştılar," dedi Corbell. "Bir taşla iki kuş vurabilecek kadar iyi olduklarını sandılar. Uranüs'ü, Dünya'yı çekerek Jüpiter', geçmesi, onu Jüpiter'in yörüngesine çekmek için yavaşlaması, sonra da Jüpiter'in ay sisteminin derinliklerine dalması için kullandılar. Amaç, Ganymede'i izlediği yolda neredeyse hareketsiz bırakmaktı. Elbette bu manevra bir sürü ayın yörüngesini altüst etti."

"Nerede hata yaptılar?"

"Bilmiyorum. Kızlar sürtünen bir yörünge istiyorlardı. Tersine, ay doğruca içeri daldı, ama, ne fark eder ki?"

Skatholtz cevap vermedi.

Düşünmek zordu. Dev füzyon atım-jetleri hak-

kındaki derin bilgi, Uranüs'ün atmosferi ve yıldızlar arası savaş, şimdiye kadar onun aklında değildi. Bu onun tarih teybini anlamasına yetiyordu, fakat yeni verileri *düşünmeye çalıştığı* zaman her şey birbirine karışıyordu. Kahrolası Skatholtz: Corbell neden ona bir şey söylemek zorundaydı ki? Ama karşısındaki problem onu büyülemişti. RNA bu büyülenmeyi destekliyordu...ve Corbell biliyordu...ve bir türlü dikkatini toplayamıyordu.

“Bir bakalım. Jüpiter, Güneş'ten aldığından daha fazla ısı çıkartıyor. Onu oluşturan toz bulutu üzerine katlanırken, gezegenin kendi ısısı oluştu...dört milyar yıl önce – benim yıllarım. Böylece gezegen uzun, çok uzun süre ısı *tutabilir* ve onu dışarı sızdırabilir. Ancak ay *hangi* açıdan ona düşerse düşsün, enerjiler aynı olacaktı.”

“Bu çarpma füzyona yol açabilir mi? Jüpiter yanacak mı?”

“Jüpiter, bir yıldız gibi yanamayacak kadar küçük. Yeterli kütle ve yeterli enerjisi yok, ama evet, Gany-mede'in önündeki şok dalgasında cehennemi bir basınç olmalı. Ve ısı da.”

“Sonuç çıkarmak zor.”

“Ne?”

“Sürtünerek düşme sonucu oluşan sıcaklık derecelerini hesaplamak kolay olmalı,” dedi Skatholtz. “Gany-mede'in kütlelerini ve düşme yüksekliğini biliyorlardı.. Kızlar Jüpiter'in Dünya'ya yeterli ısı vermesi için ne kadar ısınması gerektiğini hesaplayabilirlerdi. Fakat. Füzyon sonucu oluşan ısı hesaplanamayacak kadar karmaşık. Kızlar hesaplarını sadece sürtünen yörüngeye göre yapmışlar. Eklenen sıcaklık çok mu oldu?”

Corbell başıyla onaylıyordu. “Bak: Jüpiter’in merkezi sıkışmış hidrojenidir. Bir metal gibi davranacak kadar *gerçek* bir sıkışma. Ganymede doğruca içeri daldı. Füzyon, şok dalgaları halinde katlanarak, artarak çoğaldı; devamlı füzyon patlamaları şok dalgasını gitgide büyütüyor ve o zamandan beri sıcaklık sızıyor.”

“Bunu gözümde canlandıramıyorum, Corbell. Sana bir anlam ifade ediyor mu?”

“Evet. Bir ay kaybettiler ve bu da onların sonu oldu. Uranüs yıldızlar arası uzaya doğru yol alıyordu. Kızlar onu zamanında geri getiremezlerdi. Bölgeleri çok sıcaktı. Oğlanların bölgesini almayı denediler.”

Corbell gösterinin bittiğinin farkına vardı. Beynine yerleştirilen anılar onu sersemletmişti. Fakat kendini Jaybee Corbell gibi hissediyordu. Kişiliğine el sürülmemiş görünüyordu.

O zaman aya benzeyen bu yeni nesne Uranüs,” dedi Skatholtz. “Kızların bazılarının hayatta kalmış olması gerek. Ne yapabiliriz? Uzay aracımız yok. Kısa sürede de inşa edemeyiz. Corbell, senin iniş aracını kullanabilir miyiz?”

“Yakıtı yok.” Corbell birden güldü. “Bir uzay aracıyla ne yapacaksın? Uranüs’e toslayacak mısın? Yoksa onu uçurmayı mı öğreneceksin?”

“Sen bir şey saklıyorsun.”

“Sizin şu kızlarınıza inanmıyorum. Bu kadar uzun süre hayatta kalmışlarsa, çok daha önceden bir şey yapmış olmaları gerekirdi.” Uranüs’ün gelişi çok dramatik bir rastlantıydı. Böyle bir tesadüf açıklanmak zorundaydı ve Corbell böyle bir açıklama düşünmüştü. Eh... yanlış yönlendirmeyi

dene “Acaba Himalayalarda gizlenmiş olabilirler mi? Bazı yüksek vadilerde yaşam var. Orada bir endüstri geliştirmek için uzun zaman gerekirdi.”

“Senin bu yer isimlerinin bir anlamı yok.” Skatholtz onun kalkmasına yardım etti. “Bu Himalaya dediğın yeri dünyanın resminde gösterebilir misin? Alt katta bir tane var.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rasgele Çevirmek

I

Merdiven, binanın cam yüzüne çapraz ve uzun bir köşegendi. Alt kısımdaki sahanlıkta tırabzan yataylaşıyor; ama diğer yerlerde doğruca kabul salonuna iniyordu.

Skatholtz ve Krayhayft birbirleriyle hızlı hızlı oğlanca konuştular. Corbell konuşmaların bazılarını yakaladı: Skatholtz öyküyü Corbell'den geldiği gibi anlatıyor, Krayhayft da birkaç yüz yıllık yaşamında ezberlediği “öykülerle” karşılaştırıyordu. Ellerini hareket ettirmelerinde ve heceleri söyleyiş tarzlarında İtalyanvari bir şey vardı; fakat yüzleri ifadesizdi. *Korkuyorlar*, diye düşündü Corbell. “Öyküler” çok iyi uyuyor.

Corbell düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Ona hepsini bir anda özümseyemeyeceği kadar çok şey verilmişti.

Kızlar bu kadar uzun süre hayatta kalmış *olabilirlerdi*. Peerssa, soyutlanmış yerlerde yaşam alanları bulmuştu. Ama harekete geçmiş olmalıydılar. Tam onların bir milyon yıl geciken intikamları sırasında Corbell'in dönmüş olması inanılır gibi değildi.

Kaçmak zorundaydı. Bu acildi. Şimdi daha acil bir hale gelmişti. Oğlanlar bir tırabzandan kayabilirler miydi? Böyle bir şeyi denemiş olmaları imkânsızdı. Ama Corbell de son zamanlarda denemişti....

“Aptallık etmişler,” diyordu Krayhayft. “Teker teker düşürmek için daha küçük birkaç ay seçmeleri gerekirdi.”

Corbell, “Aptal olan sensin,” diye sertçe yanıtladı.

larken kendisi de şaşırdı. “Her defasında Uranüs’ü geri getirmek çok uzun süre alırdı. Ayrıca bu bir sürü yörüngeyi altüst ederdi. Dünya’nın on katı bir gezegenden bahsediyoruz.”

“O kadar büyük ki, Kızlar onun izlediği yolu bulamadılar,” diye Krayhayft alay etti.

Skatholtz, “Jüpiter aylarının dansı son derece karmaşık...” diyordu.

Bu arada Corbell de, “Seni kibirli, şaşkın budala...” diye bağıırıyordu.

Her zamanki hor gören haliyle Krayhayft’ın ters yumruğu Corbell’in çenesinin altına oturdu, onu yerinden fırlatarak geriye, merdivenlere savurdu. “Şişelenmiş bellek sana Kızların görüşünü fazlasıyla vermiş,” dedi Krayhayft.

“Peki, bu kimin suçu?”

Skatholtz, Corbell’i ayağa kaldırdı. Corbell’in çenesi çok fena acıyordu, ama bir yerini kırmadığını düşündü. Ve bu özellikle şimdi son derece önemliydi. Yine de tırabzanı denemediği iyi olmuştu. Onları aşağıda, kabul salonunda, iki Oğlan bekliyordu.

Önderlerinin inmesini beklediler. Biri gençti. Corbell’in tahminine göre iki, ya da üç Jüpiter yılı yaşında. Oğlan sanki bir şeyi anlatıp da rahatlamak istiyormuş gibi hızla konuşmaya başladı.

“Gording henüz yakalanmadı. Bir prilatsil kullanmadı. Kullandığı iplik benimdi. Bana sürtündüğü bir anda belimden almış olmalı. Fark etmedim.”

Skatholtz.”Nerede o,” diye sordu.

“Biz izini kaybedinceye kadar Kuzeye ve doğuya gitti. Perhalding’in kenarına.”

“Belki de ...i bilmiyordur.” Corbell’in yakalayamadığı bir şey. “Caddeleri araştırın, ama binaları değil. Böylece sizi iple tuzağa düşüremez. Yürüyerek dikta yerine ulaşmaya çalışıyor olabilir. O zaman onu durdurabiliriz. Ya da bir *tchiple* almaya çalışabilir.” Bilmediği bir sözcük. “Hasar görmemiş *tchiple*leri araştırın. Onlara hasar verin. Şimdi diğerlerine söyle.”

Genç Oğlan oradan ayrılmaya can atarcasına koştu.

Tchiple de neydi? Bir balon araba mı? Oğlanlar Gording’in bir “telefon kabini” kullanmadığını nereden biliyorlardı?

Skatholtz diğer Oğlan’a, “Geldiğimiz yolu geri izlemelisin,” dedi. “Rastladığın herkese bir diktanın kaçmakta olduğunu söyle. Gording dikta yerine dönmemelidir.” Birden döndü ve bağırdı. “Dikkatle bakıyorsun Corbell. Seni büyülüyor muyuz?”

“Fazlasıyla. Gording sizin haberiniz olmadan prilatsil kullanamaz mı?”

“Hayır.” Skatholtz gülümsedi. Duvar haritasını işaret etti. “Bu dünyanın bir resmi değil mi? Buzun hâlâ bu ülkeyi kaplamış görüldüğü eski bir resim.”

“Evet. Mızrağını kullanabilir miyim?”

Bu sadece bir kabadayılıktı; ne olacağını görmek istemişti. Sonuç, Skatholtz’un Corbell’e mızrağını uzatması oldu. Genç Oğlanlar gitmişlerdi, fakat Skatholtz ve Krayhayft hiçbir gerginlik belirtisi göstermiyorlardı. Corbell mızrağın sapıyla işaret etti. “Bunlar Himalayalar, dağlar. Çok yukarılarda, daha serin olan yerlerde, vadiler var. Yörüngeden oralarda yeşil şeylerin yetiştiğini gördüm. Daha kuzeyde, şurada, Okhotsk Denizi’nde, en-

düstri için enerji kullanılıyor. Bu sadece geride kalan makinelerin çalışması da olabilir, fakat...”

“Kızlar olabilir. Onlar için çok sıcak olabilir mi? Hayır, kutup yeterince yakın. Ama sen öyle olduğunu sanmıyorsun, Corbell.”

“Hayır. Neden bu kadar uzun süre beklesinler? Nasıl bir uzay gemisi inşa edebilirler ki?”

“Bir uzay gemisi nasıl inşa edilir bilmiyoruz.” Skatholtz, kırık manzara penceresinden yeni gezegenin karanlıkta belireceği yere baktı. “Eğer Uranüs serbestçe düşüyorsa, bir şey yapamayız. Eğer onu Kızlar yönlendiriyorsa...ne yapacaklar? Dünyaya mı çarpacaklar? Onu tekrar soğutup topraklarını geri mi alacaklar? Kızları biliyorsun, Corbell.”

“Dikta kadınlarını tanıyorum.”

“Dünyada hâlâ kızlar olabilir. Onları tehdit edebiliriz...yoksa edebilir miyiz? O yerlere ulaşmadan önce Uranüs tepemizde olur. Krayhayft...”

Caddenin ötesinde, uzakta, Corbell bir hareket yakaladı. “Mızrağın,” diye elindekini uzattı.

Skatholtz mızrağı almak için döndü. Bu durumda Corbell’in görmüş olduğu şeyi göremiyordu: saatte doksan mil hızla ağaçları süpürürcesine gelip, alçalan ve yavaşlayan bir balon araba.

Krayhayft, Corbell’in yüzünde bir şey yakalamış olmalıydı. “Dikkat,” diye bağırarak koştu.

Şaşırان Skatholtz geriye baktı.

Corbell pencereden atladı.

Oğlanların tepkileri hızlıydı. Corbell camdaki kırıkların arasından geçerken, bir mızrak sapı sertçe bileklerine çarparak onun dengesini bozdu. Sıkıca kıvrıldı ve dizlerini kavradı. Uzamış mısırların arasına tepetaklak düşecekken omzunun üstüne

düştü. Skatholtz zarif bir kuğu dalışıyla pencereden çıkıyordu. Corbell yuvarlandı, kalktı ve koştu.

Krayhayft palasını fırlattı. Silah dönerek ilerlerken Corbell'in baldırlarını kötü biçimde kesti. Krayhayft haykırdı. "Dur veya öl."

Skatholtz onun çok yakınından bağırdı. "Hayır. Bir şeyler biliyor."

Corbell dönerek savunma durumuna geçti.

Balon-araba tam girişte durdu. Onu hâlâ saran kopmuş sarmaşıkların arasından, Corbell beyaz saçları ve sakalı gördü. Gording kapıyı açmak için uzandı. Adam kapı girişinin üzerinden bir değnek uzatıyordu. Neden?

Boş ver. Kendini içeri attı, dönebilmek için çabaladı.

Skatholtz tam oradaydı – panik içinde kayarak durmaya çalışırken ağzı dehşetle açılmıştı. Corbell kapıyı onun yüzüne çarptı.

Kapının üstünden uzanan değnek: Gording kapının üstüne ip germiş olmalıydı ve onu değnekle geride tutuyordu. Corbell'in elini kopartabilirdi.. Buna da boş ver. "Yürü!"

"Kodları bilmiyorum."

"Oh, şey için..." Corbell, sıkıştırılmış kum saati şekline beş kez bastı. Bu aklına gelen ilk şeydi ve yeterliydi. Sarash-Zillish Dünya Polis Kumanda Merkezi.

Araba ileri fırladı.

Corbell arkasına, oğlan, akıllı davranıp arabadan atlamadan önce Skatholtz'un tam gözlerinin içine baktı. Oğlan mızrağını kaybetmişti. Arkasında, sokakta bir yerlerde yatıyor olmalıydı, ama değildi.

Arabanın içini kaplayan süngerimsi maddenin üstüne Corbell'in bacağından kan akıyordu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kesiklerini sarmak için elinde temiz bir bez parçası bile yoktu. Yaraları acıyordu.

“İpliği taşın çevresine sar,” dedi Gording. “Kendini kesmeden bunu hemen yap.”

Corbell söz dinledi. İplik bir örümcek ağı kadar inceydi ve bulmak çok zordu. Dikkatli davrandı. Araba, çalıları ağaçları, rasgele molozları geçerken, sola ve sağa sıçradı.

II

Rüzgâr dışında ölü kadar sessiz olan bir arabanın içinde Norn'dan kaçmıştı. Fakat şimdi, alçak, neredeyse bilinçaltıyla algılayabildiği bir vınlama işitiyordu. “Bu tchiple ne kadar eski?” diye sordu. “İyi durumda mı? Sormak aklıma gelmedi.”

“Ben tchipleleri tamir etmem. Güvenlik aygıtları olmalı. Onları yapan Oğlanlar sonsuza kadar yaşamayı ümit ederler. Nereye gidiyoruz?”

“Oğlanların uzun geceyi geçirdikleri yere, Sarash-Zillish'e. Belki kullanabileceğimiz makineleri vardır. Bir sonraki soru, orada Oğlanlar var mıdır?”

“Henüz değil, sanırım. Aslında bilmiyorum.”

“Bunu göze almak zorundayız. Tanrım.” Corbell, aptallığı nedeniyle ölümüne neden olabilecek bir şeye bakıyordu. Disk –

“Bunu hiç düşünmemiştim. Kredi diskim yoktu. Bir arabayı nasıl hareket ettirecektim ki?” Sordu, “Sen bunlardan birine nasıl sahip olabildin?”

“Öyküler, Kızlar hükmederken isim paraların kullanıldığını anlatır. Toprak eridiği zaman, araziye verimli hale getirmek için ölülerin vücutlarının şehrin dışına gömülmüş olabileceğini düşündüm. Oraya kaçtım, kazdım ve haklıydım. Kızlar geldiği zaman binlerce Oğlan ve Kız ölmüş olmalı. Birbirine girmiş sayısız kemik buldum, bazılarının üstünde giysiler vardı ve elbiselerin içinde isim paralar buldum. Onları bir tchiplenin yarığında dene-dim. Paralardan biri hâlâ biçimini koruyor.” Kuş-

kuyla Corbell'e baktı. "Bir isim paraya ihtiyacın olacağını düşünmedin mi?"

Corbell kızardı. "Düşünecek çok şey vardı."

"Bağlaşımında daha şanslı olmam gerekirdi."

"Sanırım öyle. Benim için döndüğünden dolayı teşekkür ederim."

"Öyle yapmak zorundaydım, çünkü bir hata daha yaptın. Bu araba kendi kendini yönetir mi?"

Arabanın hareketi düzelmişti. Corbell, artık Parhalding'den ayrılmış olduklarını ve dalgalanan sonsuz buğday tarlalarını sıyrarak ilerlediklerini gördü. "Ancak, Skatholtz'un mızrağı...evet, kendi kendini yönetir."

"Saçıma bak."

Gording'in saçlarında hiç de tuhaf bir şey yoktu. Biraz karışık büyümüştü, biraz yağlıydı, ama yeknesak bir beyazdı...kedi-kuyruğun Gording'i ısırmasından beş gün sonra.

Gording sıkıntılı sessizliği bozdu. "Diktaya dönecek miyim? Onlara dikta ölümsüzlüğünün var olduğunu, fakat Corbell'in onu kaybettiğini mi söyleyeceğim? Onu bulmak zorundayız, Corbell."

"İnanamıyorum. Kedi-kuyruklar değil... İnanamıyorum! *Lanet olsun*. Gording, kedi-kuyruğun ısırması dışında başka bir enjeksiyon yok."

"Yediğin, içtiğin veya soluduğun bir şey olmalı. Daha sonra kendini tuhaf hissetmiş olmalısın. Hasta. Coşkulu. Akli karışık."

"Yaşlanmak, bundan daha karmaşık. Bir kere... İnsanın nasıl yaşlandığını *biliyor musun?*"

Gording, Corbell'e dönerek koltuğuna rahatça yayıldı. Yaşlı adam hiç telaş belirtisi göstermiyordu. "Eğer yaşlanma konusunda her şeyi bilsem,

dikta ölümsüzlüğü *yapardım*. Genel şeyleri biliyorum. Maddeler vücutta tıpkı...sönmüş bir ateşin külleri gibi birikir. Vücut, yardım almadan bazılarıyla başa çıkabilir. Onları çöp bölgelerinde depolar ve dışarı atar. Bazı zararlı maddeler kan damarlarının çeperlerinden ve beyin dokularından uygun ilâçlarla temizlenebilir. Ciğerlerde biriken toz ve duman yıkanabilir. Hastaneler olmasa daha çabuk ölürdük.

“Fakat bazı...küller vücudun en küçük canlı kısımlarında birikir. Hiçbir organ onları oradan çıkartamaz. Bu maddeleri, başka maddelere dönüştüren bir kimyasal, bir ilaç düşünebilirim, şeyi öldürmeden...”

“*Hücreyi* öldürmeden. Sadece tahmin yürütüyorsun, değil mi? Dikta ölümsüzlüğü olduğunu biliyoruz, ama onun ne olduğunu, ne yaptığını bilmiyoruz. Oğlanların vücudu bunu nasıl beceriyor?”

Gording olumsuz bir işaret yaptı: eliyle bir süpürme hareketi. “Bu yanlış bir düşünce çizgisi. Dikta ölümsüzlüğü daha önce vardı. Daha ilkel olmalı, daha az dolaylı- Corbell gevşe. Tchiple duruncaya kadar bir şey olmaz. Dinlenmeliyiz.”

“Kafamı sert bir şeye vurmak için büyük arzu duyuyorum. Hele seni üstüme atlamam için nasıl kışkırttığım ve dişleri önde olarak kedi-kuyruğu üstüne nasıl fırlattığım geldikçe....” *Kusura bakma*nın Oğlanca karşılığını bilmiyordu.

“Ne kadar tuhaf düşünüyorsun. Ne beklediğini biliyorsun. Genç, güçlü ve siyah saçlı Gording kollarıyla dizlerine sarılacak, olağan dışı kıllı göğsünde ağlayarak sana kadınlarını sunacak...”

Gording güldü. “Evet, böyle düşündüğünü biliyorum. Hayır, onlar benim kadınlarım değil, Onlar kendi başına, ben de kendi başınayım. Tıpkı oğlanların bizi kendi kendimizi yönetmeye bıraktıkları zamanki gibi. Her kadına bir erkekten bahsettiğin zaman kadınların nasıl davrandığını hatırlıyor musun?”

“Ah...biraz.”

“Tuhaf bir biçimde yaşamış olmalısın. Kadınların bazen bir erkek istemedikleri zamanlar olduğunu bilmiyor musun? O zaman erkek ne yapar? Başka biriyle sözleşmesi olan bir kadını ödünç mü alır?” Gording adamakıllı eğleniyordu.

Ve gevşemesi bulaşıcıydı. Corbell arkaya eğilen koltukta aşağıya doğru kaydı. “Eğer dikta ölümsüzlüğünü bulursak bunu öğrenirsin,” dedi.

Gording şaşırmış göründü. “Bence haklısın. Kendimizi Oğlanlardan kurtarabiliriz. Kendi oğlan - çocuklarımızı ölümsüz yetişkinler olarak büyütebiliriz. Yavaş yavaş her erkeğe düşen kadın sayısı bire iner. Fakat...” gülümsedi. “Bu yüzyıllar alır.”

Yağmurun buğdayların üstünden onlara doğru serpiştirdiğini görebiliyorlardı. Arabanın önünde patladı. Yağmurun gürültüsü altında Corbell sesini yükseltti.

“Hiç kaçmayı denediniz mi?”

“Öncüler yolladık. Çoğu son zamanlarda Oğlanlar tarafından reddedilerek dönen, ikinci yıldıdaki dikta adamlarıydı. Akıllı davranamayacak kadar gençtiler, elbette, ama kasıklarındaki ve yüzlerindeki tüyleri tıraş edip Oğlanlar gibi davranabilirlerdi. Bazıları bellekleri silinmiş olarak geri getirildi. Sanırım diğerleri de ellerinden gelse geri dö-

nerlerdi. Bazı kadınlar, uzun gecelerde bizim için öncülük yapmayı denediler. Hiçbiri geri dönmedi.”

Yağmur, motorun vınlamasını örtecek kadar gümbürdüyordu. Corbell sordu. “Hiç deniz yoluyla kaçmayı düşündünüz mü?”

“Elbette, fakat bir deniz aracını oğlanlardan nasıl saklardık? Corbell, sen denizin ötesinde bulundun. Orada kara var mı? Orada hayat gelişir mi, yoksa çok mu sıcak?”

“Orada hayat var, ama burada olduğu kadar yoğun değil, başka bir hayat. Onların bazılarını yiyebileceğinizi biliyorum, çünkü Mirelly-Lyra beni oldukça geniş bir çeşitle besledi. Orası sıcak, ama öldürecek kadar değil ve dinle, tüm Dikta Şehri’ni alabilecek büyüklükte gemiler gördüm. Yüzüp yüzmedikleri başka bir konu.”

“Nerede?”

“Bir zamanlar deniz yatağı olan yerde. Şimdi denizin bulunduğu yerden bir kısa-günlük yürüyüş kadar.”

Gording bunu düşündü. “Üç sorun var. Deniz aracını denize götürmek. Bunu yaparken Oğlanlara yakalanırsak, aldığımız risk. Üçüncüsü ve en kötüsü, büyüdükları zaman erkeklerimize ne diyeceğiz? Onları ölümsüzlükten çaldığımızı mı? Eğer dikta ölümsüzlüğünü bulursak, Corbell, diktanın deniz yoluyla kaçmasını sağlayabiliriz.”

“Bu beni uyuz ediyor. Her şeyi düşünmüştüm. Şahaneydi. Hepsi kedi-kuyrukları işaret ediyordu... Dinle, yeniden ısırılmaya razı mısın? Belki yalnız erkek kedi kuyruklardır, ya da sadece dişilerdir veya gri çizgililer. Oğlanların Dikta Yeri’ne giderken yanlarına almadıkları biri.”

“İstersen canlı canlı derimi yüz. Risk çok büyük. Bazen doğru tahmin yapamazsan ölmüşsün demektir.”

Corbell süngerimsi maddeye daha da yerleşti. Pıtırdayan yağmur huzur vericiydi, ev gibi, güvenli. Sonunda uykuya daldı.

Rüyasında kaçıyordu, kaçıyordu.

III

Bir şey onu şiddetle ileriye fırlattı. Yumuşak bir şey yüzünde patladı ve onu geriye itti. Şimdi tepetaklak şiddetle çırpınırken basınç onu iyice sıkıştırıyordu. Kalkmaya çalıştı, fakat parmağını bile oynatamadığını fark etti. Bağırmak istedi, ama nefes alamadı.

Karabasan. Hastane koridorlarında koşuyor, yeterince nefes alamıyor, hücredeki telefon kabinleri... çalışmıyorlar! Hücreden çıkıyor, başka bir 'anında başka bir yere' kabinleri arıyor, bir köşeyi dönüyor ve - Norn! Diyafram ve kapalı göz kapaklarına kadar felç olmuş durumda, denge hissi çılgına dönmüş durumda, yeniden çılgılık atmayı deniyor. Baston.

Fakat çılgılığı bir şeyin arasından fırladı...yüzündeki nesnenin arasından. Soluk aldı ve oradan biraz hava sızdı, yavaşça. Yüzünde gözenekli bir şey. Tamam, çok uzun zaman önce, hastane.

Dönme durdu. Tepe aşağı durduğunu düşündü.

Bir bakalım, Gording'le beraberdi...bir arabada... Basınç azalıyordu. Elleriyle öne itti. Nesne esnedi, tıpkı...bir balon. Yan taraftan kollarını çıkarmaya çalıştı, kapıyı buldu, sonra da kulpu. Açmak için boğuştu. Gözenekli balonun altında kıvrandı, kenara yaklaştı ve sonunda baş aşağı dışarıya düştü.

Islak, karmakarışık buğdayların arasında araba ters dönmüş duruyordu. Yuvarlanarak ilerleyişi sırasında buğdayları parçalayarak kendisine temiz

bir yol açmıştı. Gording arkadaydı ve sıkıca kapanan motor kapağının alt kenarına sıkıştırılmış olan kırılmış mızrak sapına bakıyordu.

Neşeyle, “Güvenlik önlemleri olduğunu biliyordum,” dedi.

Ferahlamak, Corbell’in çenesinin açılmasına neden oldu. “Son günlerde çok fazla Büyük Kaçış’lar oldu. Artık onları karıştırıyorum. Tanrım ne karabasandı. Bir ara, orada tekrar Mirelly-Lyra’dan kaçmakta olduğumu sandım.”

Gording ona baktı. “Şu yaşlı dikta, seni gerçekten korkutuyor.”

“Gerçekten, Oğlanlardan daha çok. Tüyler ürpertici bazı anlar oldu. Şehir prilatsillerle doluydu, anlıyorsun ya, *onun* veya *benim*, *nerede olduğumuzu* bilmenin imkânı yoktu. Yapabildiğim en iyi şey, bir prilatsil bulup rasgele bir numara çevirmekti, tekrar tekrar ve hatta bazıları da çalışmıyordu. Ve tüm bu süre içinde benim basınç elbise-min başlığının peşindeydi! Herhâlde hâlâ ondadır. En azından... umarım ondadır.”

“Ne önemi var ki?”

“Giderken anlatırım.” Corbell durakladı. “Bir an için orada...”

“Bir şey mi?”

“İlkel beynime bir şey dokundu ve yine anında yok oldu! Boş ver. Tekrar geri gelir.” Corbell parçalanmış buğdayların arasından uzanan yola baktı, sonra o çizgiyi uzattı. “Sarash-Zillish bu tarafta. Keşke ne kadar uzakta olduğunu bilseydim. “Görünürde uzayan buğday tarlalarından başka bir şey yoktu. “Ormana geldiğimiz zaman yaklaşmışız demektir.”

Gording Skatholtz'un mızrağını dikkatle yerinden çıkardı. Üstünde ip olan taşı buldu. Onu bağlamak için başka bir taş daha bularak silahını yeniden yaptı. Tchiplenin güvenlik balonları neredeyse sönmüştü. Gording plastik diski buluncaya kadar el yordamıyla içeriyi araştırdı.

Güneş, bulutların üstüne yerleşmiş alevden bir uçan daireydi. Islak buğdayların üstünde ilerlediler ve Corbell de Kızların bir ayı nasıl kaybettiklerini anlatmaya başladı.

Sabaha doğru bir akarsu buldular.

Jüpiter, yollarını yatay turuncu ışıkla aydınlatarak toprakların olduğundan parlak görünmesine neden oluyordu. Corbell orada olduğunu bilmeden suyun içine yürüdü. Akarsu sığ ve tembeldi. İçinde buğday ve pirincin mutasyona uğramış türleri olabilecek bataklık otları büyüyordu.

Corbell su içmek için eğildi. Kurumuş kanı silmek için baldırlarını ovaladı. Kafasını kaldırdığı zaman, Gording elinde çırpınan bir balık tutuyordu.

“Gording, çok hızlısın!”

“Akşam yemeği, pek mükemmel olmasa da...” Balığın pullarını ayıklıyordu.

“Ateş yakmaya cesaret edebilir miyiz?”

“Hayır, görülmemeliyiz. Biz sadece yanlış numarayız. Hiçbir uzaklıktan Oğlanlar gibi görünmeyiz. Balığı çiğ yiyeceğiz.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Nasıl istersen.”

Göz kırpmayan ışık noktası daha fazla parlamamıştı. Bu kadar hızlı gelebilmesi tuhaftı. Ama

Don Juan Güneş sistemine yaklaşırken, Uranüs, Kızların onu bıraktığı gelişigüzel yörüngede Jüpiter'e yaklaşıyordu. Gording'e bunu anlattı.

Gording soluk başını sallayarak onayladı. "Rakamları toplamadım, fakat bence Kızlar Ganymede'i düşürdükten sonra Jüpiter ve Uranüs'ün yolları sonsuza kadar kesişecek...ama onu neden serbest bıraktılar? Hatalarını düzeltmek için onu geri çevirmeleri gerekirdi."

"Belki savaş olduğunu duydular. Oğlanları yörüngeden bombalamak için gemilerini geri çektiler. Asla geri dönmediler."

Gording kemikleri dışında balığın her yerini yemişti. "Kızların intikamlarını almak için senin dönüşünü beklemiş olmaları olanaksız," dedi. "Senin dönüşünden hemen sonra Uranüs'ün dünyanın yolunu kesecek biçimde serbestçe düşmeye başlaması da olanaksız. Bence açıklaman doğru, Corbell. Şehir Dört'e gidip senin basınç elbisenin başlığını elinde tutan yaşlı diktayı bulmalıyız. Yoksa tüm yaşamın sonunu görürüz."

"Bunu söylemeden korkuyordum. Pekâlâ. Sarash-Zillish'de çalışan bir tchiple var. Beni Horn Burnu'ndan oraya getirdi. Keşke geri dönüş kodunu bilseydim...ama bilmiyorum."

"Rasgele çevirsen?"

"Belki. Önce metro sistemini kontrol etmek istiyorum. Metro binasında haritalar var." Ayağa kalktı. "Gidelim."

* * *

Şafak, ilikleri donduran bir kükremeye geldi. Bu, Corbell'in etrafına bakınmasına neden oldu.

Yirmi metre kadar ötede, bir yükseltinin üstünde meydan okuyarak kükreyen cüce bir aslanla karşılaştı.

Skatholtz'un kırık mızrağı avucuna sıkıştırıldı. Gording, "Saldır!" diye bağırdı ve Büyük-Danua iriliğindeki hayvana doğru atıldı.

Corbell onun arkasından koştu. Aslan şaşdı....ama karar verdi. Gording'e saldırdı. Bir şekilde Gording yana kaydı. Aslan yan tarafı Corbell'e gelecek şekilde döndü. Corbell tüm ağırlığını mızrağın arkasında topladı ve onu arkadan aslanın kaburgalarına sokmak için *abandı*. Aslan haykırdı, döndü, pençesini salladı ve ıskaladı, çünkü ön ayaklarından biri anlaşılmaz biçimde yoktu. Gording hünerini yine gösterdi, artık aslanın ön ayaklarının ikisi de yoktu.

"Şimdi koş," diye haykırdı Gording.

Sarash-Zillish'e doğru koştular. Açık havada ağaçların başladığı mavimtırak çizgiyi görebiliyorlardı. "Erkek aslan...avı...dişisine doğru sürer," dedi Gording soluk soluğa.

Corbell arkasına baktı ve buğday rengi bir şeyin uzun buğdayların arasında zıpladığını gördü. Yaşlı adama bir bakış onun, "Kendini... yoracaksın. Savaşmak... zorundayız," demesine neden oldu.

Nefes nefese durdular.

Dişinin tedbirli olması, onlara soluk alacak zaman kazandırdı. Hayvan, buğdayların arasından sinsice çıktığında, onları üç metre ötesinde, birer atlet heykeli gibi dikilirken buldu. Kükredi. İrkilmediler. Dişi bunu düşündü. Tekrar kükredi. Corbell hazır bekledi; güvenli, mutlu.

Dişi oradan ayrıldı. İki kez geriye baktı, yeniden düşündü ve gitmeye devam etti.

Corbell şimdi yüzüne yapışmış olan aptalca sırtmayla yürüyordu... Elinde değildi. Ne zaman yüzünü gevşetse gülümseme geri geliyordu. Bu durumda, her insan bayağı böbürlenirdi; fakat Gording'in bu olayı kapanmış addettiğı açıkça belliydi. Corbell'in davranışı hakkında fikrini söylemedi bile...ama Corbell bir şekilde zaten kası-lıyordu.

Sonunda Corbell konuştu. "Gerçek aslanlar bizi parçalardı. Neden büyük hayvanların bu kadar çok uyarlaması var?"

"Öyle mi?"

"Evet. Aslanlar, filler, yaban öküzleri. Burada toprak verimli hale dönüşmeden, yaklaşık on bin Jüpiter yılı kıtlık hüküm sürmüş olmalı. Büyük hayvanlar açlık nedeniyle daha çabuk ölmüştür. Ya da belki ısı fazlalığından ölmüşlerdir: çok büyük bir hacim, çok az yüzey."

"Sana inanıyorum. Sana bakıyorum ve başka bir tür dikta görüyorum. Kızışlaşan güneş ışığına, uzun günlere ve uzun gecelere uyum sağlamak için zamanımız oldu. Hayvanlar, bitkiler ve dikta...ve dikta kanalıyla Oğlanlar da uyum sağladılar. Eğer şimdi Uranüs dünyanın yolunu genişletirse hepsi yok olacak."

"Biliyorum."

"Mirelly-Lyra ile yüzleşmeye hazır mısınız?"

"Evet." Sabahın özellikle serin olmamasına karşın Corbell ürperdi. Ama hava gitgide serinleşecekti. Corbell altı yıllık geceyi tahayyül etmeye

çalıştı ve Mirelly-Lyra'nın karanlıkta ona sinsice yaklaştığını gördü. "Onunla karşılaşmadan önce dikta ölümsüzlüğünü bulsak iyi olur. Kadın onun için her şeyi yapabilir."

"Eğer onu bulursak, ilk önce sıra bende."

Corbell güldü. "Ondan yeterince olmalı. Aksi halde...korunuyor olurdu."

"Neden durakladın?"

"Korunuyor. Sarash-Zillish'deki hücre korunmuyordu. Oğlanlar bir diktanın onu elde edemeyeceğinden o kadar emin miydiler? Koruma sistemi dışında tıpkı diğer hücre gibiydi; hücre kapısı, tek yönlü prilatsil ve damdaki zırhlı cam odacıklar."

"Ne fark eder? Ya bir, ya da üç dikta, dikta ölümsüzlüğünü bulduysa? Şehir Dört'teki korunan oda, ona sahip olan dikta tarafından diktaya karşı korunuyordu, ya da sen öyle varsayıyorsun."

"Yanıliyordum. Şehir Dört eskiydi, ama Perhalding gibi değil. Daha çok Sarash-Zillish gibi. Bence Şehir Dört'ü Oğlanlar inşa etti."

Ağaçlar şimdi daha yakındı. Meyve ağaçları. Corbell açtı. Bunu kafasından attı. *Bir şeyi kuyruğundan yakalamıştı.*

Sönen ateşin külleri. Çoğu pislik ve sidik olarak dışarı çıkıyor...ama hepsi değil; üre, eklemlerde birikip gut hastalığına neden olabilir. Kolesterol artar ve toplardamarlarda birikebilir. Fakat bunların hepsi temizlense bile...hücrenin kendisinde biriken hareket-siz moleküller var.

Bunları yok edecek mucizeyi hayal et. Şimdi bana neye benzediğini söyle.

"Korunacak bir şey yoktu!"

"Anlamı..."

“Sarash-Zillish’de korunacak bir şey yoktu. Bense onun çevresinde dolanıp durdum. Heeeyyt! Buldum! *Dikta ölümsüzlüğü!*”

Gording biraz geriledi. “Daha önce de bulmuştun. Bu kez hangi vahşi yaratık beni ısıracak?”

“Söylemek zorunda değilim. Kendimi bir kez aptal durumuna düşürdüm. Bu kez olmaz. Haydi gel.” Ağaçlar yakındaydı ve Corbell açtı.

IV

Corbell Sarash-Zillish caddelerinde yalnız yürüdü. Yüzü kaşınıyordu. Kafa derisi kaşınıyordu. Midesindeki ekşimeye aldırmamaya çalışıyordu.

Münzeviler nasıl yürürdü? Bir münzeviyi bir kez, o da ancak tarif edecek kadar görmüştü. Bu da bir karşılamamanın belirli bir bölümü olmuştu; yürüyüşü yay gibi, kendinden emin ve Oğlancaydı. Corbell de yürüyüşünün kendinden emin ve yay gibi olmasına gayret etti.

Sarash-Zillish'in pencereleri karanlıktı. Cadde-ler boş ve sessizdi. Bu pantomim tamamıyla gereksiz olabilirdi, kaşıntılar ve hepsi...

Sarash-Zillish'in dışındaki ormanda meyveyle karınlarını doyurmuşlardı. Corbell orada kırık mızrağın ucunu, yüzünü ve göğsünü tıraş etmek ve tepesinde bıraktığı sorgucun çevresindeki saçlarını on santim uzunlukta kesmek için kullanmıştı. Ne kadar işe yarayacağı belli olmasa da, Gording de tıraş olmuştu; beyaz saçlı albino Oğlanlar vardı, ama onlar eklemleri ağrıyormuş gibi hareket etmiyorlardı.

Gülerek, şakalaşarak, herhalde eskiden satış merkezi olan bir yerden Oğlanlar çıktı. Corbell onlardan kaçınmak için bir köşeyi döndü, belki de bir münzevinin yapacağı gibi. Yakından hiç şansı yoktu. Dikta ölümsüzlüğü bir boka yaramazdı, yirmi yaşlarında değildi. Gording'in yanında olmasını istedi; ama bu her şeyi *mahvederdi*. Geçmek için iki kişi yanlış numaraydı.

Caddeyi kaplayan çalılar sıklaştı. Corbell arala-

rında zorlukla ilerledi. Burada, bir duvarda, neredeyse dikine tırmanan sarmaşıklar vardı. Corbell duvarın uzunluğu boyunca döndü.

Bulduğu duvar hafif eğimliydi. Herhalde bir çember veya elips çiziyordu. Burada bir aralık vardı ve sanki park o aralıktan dışarıya akıyormuş gibi, orada çalılık sıklaşmış ve daha yükselmişti. Corbell onu geçerek ilerlemeye devam etti. Park sesleri duyuyordu. Hafif rüzgârda hışırdayan dallar, ötüşen küçük kuşlar ve anî bir acı feryadı (Corbell yerinde sıçradı) izleyen kahkahalar. Oğlanlar! Oğlanlar duvarın diğer tarafındaydı ve duvar önünde açılmıştı.

Açıklığın ötesinde, dört metrelik bir yılbaşı süsü, diz boyu sarmaşığın üstünde süzülüyordu.

Corbell durumu düşündü. Sonra, arabanın görüntüsü içinde düzgün bir körpe fidan aramaya başladı. Çalıların çoğu istediği gibi değildi, fakat biraz kısa da olsa, işine yarayacak bir tane buldu. Kopartıncaya kadar sapını mızrakla yonttu. Bağdaş kurarak oturdu...

Gording'i geciktiren neydi?

Gording oldukça gerisinden onu izliyordu. Eğer birisi iki münzevinin aynı yönde ilerlediğini fark etse de, hedefleri mantıklı bir yerdi: park.

Bağdaş kurmuş halde oturarak, Corbell mızrağın ucunu kırılmış sapından çıkardı ve onu dalları budamak için kullandı. Oğlanlar bir zamanlar park kapısı olan yerden çıkarken kendini gizlemeden onlara baktı: dev bir hindiyi mızraklarına asmış olan iki, beş, on oğlan. Bununla nereye gideceklerdi? En yakındaki binanın mutfağına mı? Bu işe

yaramazdı. Bir sessizliğin izlediği daha yüksek bir ses duydu ve kendisine selam verildiğine karar vererek başını kaldırdı, bir an için ona sırttan oğlanın gözlerine baktı, sonra mahsus işine döndü. Yalnız olduğunu görmüyorlar mıydı? Bir münzevi, *herhalde*, ancak canı isterse bir konuşma başlatırdı.

Yeni mızrak sapı gayet güzel biçimleniyordu. Ucunu başlığa takmayı denedi. Biraz fazla büyük.. Onu tıraşladı ve bir çentik açtı ve ucu yerine sıkıştırdı. Oğlanların hışırtıları caddeye doğru uzaklaşarak azaldı, fakat şaşkın iki ses onun civarında alçak sesle konuşuyordu. Kaşlarının altından onlara baktı.

Yakındaydılar ve konuşurken ona bakıyorlardı. Araba – *Gording arabanın arkasına çömelmişti!*

Oraya nasıl gelmişti? Corbell hiçbir ses duymamıştı. Herhalde arabayı görmüş, duvarın üstünden aşmış, parkın içinden dolanarak tekrar duvar boyunca gelmişti. Şimdi çömelmiş, hareketsiz, ancak birisi onu görecekmış gibi suçlu bir ifadeyle duruyordu.

Bir kurt mantarı gibi saçları olan uzun boylu Oğlan Corbell'i yeniden selamladı. "Formalite gereği olarak engel olduğumuz için özür dileriz. Yaptığınız işi inceleyebilir miyiz?"

Corbell bacaklarını açtı ve yavaşça kalktı, sonra hızla arabaya doğru koştu.

Kapı bıraktığı gibi açıktı. Bu nedenle oğlanlar onu engellemeyi başaramadılar. Gording, önünde, diğer kapıdan içeri kayıyordu. Corbell kapıyı kapadı ve kulpuna asıldı, Gording klavyeyi tuşlarken onu kapalı tutmak için öne eğildi.

Uzun saçlı oğlan, kapı kulpunu tutarak, Corbell'in inanamayacağı kadar uzun bir süre onlarla birlikte koştı. Sonunda geride kaldı.

“Herhangi bir şeyden dört tane demiştin,” dedi Gording. “Şuna bastım.” Çapraz virgüller.

“Bizi nereye götüreceğini bilmiyorum. Bakalım değiştirebilecek miyiz?” Çengelli *pi*'ye dört kez bastı. “Burada bir metro istasyonu olup olmadığını bile bilmiyorum. Dev küp yok. Diğer yerlerde dev bir küptü.”

“Dinlen. Metroyu bulamasak bile hâlâ tchiplemiz var. Rasgele çevir.”

“Mızrağımı kaybettim.”

“İplik hâlâ bende.”

“Kastettiğim bu değil. Onu *doğru* tavırla onarmakta olduğumu sanmıştım. Ama o Oğlanların davranış biçimine bakılırsa, bir yerde yüzüme gözüme bulaştırmış olmalıyım. Boş ver.”

* * *

Şehirdeki dolambaçlı yollarında sadece bir Oğlan daha gördüler. Zayıf ve pejmürde bir münzevi, şehrin merkezine yakın bir gökdelen enkazında üçüncü kata doğru dağcılık yapıyordu. Tchiple hızla altından geçip bir köşeyi dönünceye kadar çukur gözleri Corbell'inkine kilitlendi.

Bir eski dünya yılı öncesinin o kocaman karanlık dinginliğinde, bir münzevi ve park civarındaki iki kaçak, Sarash-Zillish'in bütün nüfusu olurdu. Böyle düşünmek hoştu...fakat aptalca. Sarash-Zillish, çok yakın yerleştirilmiş “telefon kabinleri”ne sahip bir düzende olmalıydı. Olmaması çok

önemliydi. “Krayhayft’ın kabilesinin bir kısmı bizden önce buraya gelmiş olabilir,” dedi Corbell.

“Nereye gittiğimizi bilmiyorlar, değil mi?”

“*Neden* Horn Burnu’na gitmek istediğimizi bilmiyorlar. Onları asla küçümsemek istemem.”

Araba yavaşladı, çalıları ezerek aşağıya indi ve durdu. Çıktılar. “Neredeyiz?” diye sordu Gording.

Caddedeki seyrek yeşillik, sağlarındaki eğimi tırmandıktan sonra ormana dönüşmüştü. Corbell, tchiplenin kavisli tepesine sıçradı. Turunçgiller ormanından oluşan bu yer doğal olamayacak kadar düz ve dikdörtgendi. Ağaçların bazıları çok düz görünüyordu.

“Bilmiyorum.”

“Ama, o zaman neden tchiple bizi buraya getirdi?”

“Başımızın üstünde yükseliyor olması gerekirdi. Gördüğüm her şehirdeki metro binası devasa bir küptü.”

Gording arabanın üstünde ona katıldı. Birlikte dikdörtgen ormanı gözden geçirdiler.

“Fakat bir metro yerin altındadır,” dedi Gording. “Neden o kadar yüksek olmak zorunda?”

“Üst katlarda neler olduğunu hiç öğrenemedim. Belki devlet daireleri.” Ya da kiraya verilen bürolar. Bunu Oğlanca söylemesine imkân yoktu.

“Belki de metroyu yapmış, metro binasından vazgeçmişlerdir.”

Orman parçası, Şehir Bir ve Şehir Dört’te görmüş olduğu büyük küpler kadar genişti. “Olabilir,” dedi Corbell. “Onun yerine bir park yaptılar. Sonra buz takkesi eridi ve pek çok ölü toz her

şeyin üstüne yağdı.” *Gene de, girişleri nereye koymuş olabilirler? Yürüyen merdivenler merkezde mi? Hayır, orada ağaçlar daha sık büyümüş.*

Toprağın caddeden yukarı meyillendiği yerde, eğimin yarısında, bir çukur vardı. Orada su, küçük, pis ve içinde sazlar yetişen bir gölcük oluşturmuştu. Corbell alçak sesle küfretti.

“Bu sözcükleri bilmiyorum,” dedi Gording.

Corbell işaret etti. “Sazların, suyun, pisliğin ve çamurun altında. Kapılara giden merdivenleri orada bulacağız. Kazdıktan sonra. Birer kürek bulup tüm o nesneleri oradan çıkardıktan sonra. Bütün bunların altında hâlâ çalışan bir şey bulup bulamayacağımızı daha sonra anlayacağız.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Bizi bırakmazlar.” Gording işaret etti.

Sert yüzlü münzevi geniş caddenin karşısından onlara doğru koşuyordu. Tuhaf bir eğimi olan enli bir kılıç taşıyordu. Onun oldukça gerisindeki bir binadan Oğlanlar dışarı fırladılar.

“Sence, taşlarıyla onun hakkından gelebilir misin?”

“Hayır,” dedi Gording. “Hazır. Tehlikeli olduğumuzu biliyor. İpliği kılıcıyla karşılar.”

“O zaman arabaya.” Aşağıya inip arabaya bindiler.

Corbell, düş kırıklığı içinde sordu. “Bu kadar çabuk buraya nasıl gelebildiler?”

“Arabayla değil. Sarash-Zillish’de prilatsil var mı?”

“Oh, elbette, böyle yaptılar.”

“Biz de prilatsil kullanabilir miyiz?”

“Evet. Evet! Kazmak zorunda değiliz! Elbette o lanet şeylerin çalıştığını varsayarak. Metronun bakımı yapılmamış.”

Münzevi artık çok yaklaşıyordu. Corbell hatırladığı bir numarayı çevirdi: *iki çapraz virgül, ters S, yan yatmış kum saati, çengelli pi*. Araba yavaşça hızlandı. On bir tane oğlan onun gidişini izledi.

“Nasıl olsa izimizi bulacaklar. Bizi yine izleyecekler,” dedi Corbell. “Biraz zamanımız olacak, ama çok fazla değil.”

* * *

Dışarıdan, Mirelly-Lyra’nın Corbell’in basınç elbisesini iade ettiği büro binasının bir kopyasıydı. Bu uyarlamasında asansörler çalıştı. Düzen hâlâ devam ediyordu. Corbell üçüncü katı denedi.

Tamam. Büro kapıları dizisi, hepsi kapalı.

“İsim param onları açmıyor,” dedi Gording.

Bir kapıyı tekmelediler, sağladı.

“Gording sordu, “Kapıların arkasında kilitli olmayan prilatsil var mı?”

“Evet. Damda. Oğlanlar şimdiden orada olabiliyorlar.”

“Hiç olmazsa mızrak ucunu saklamadın mı?”

“Corbell ucu ona verdi. Sonra aklına asansörlerde göstergeler olabileceği geldi. Asansöre bindi, bütün düğmelere bastı. Asansör her katta duracak olursa, oğlanlar hepsini kontrol etmek zorunda kalacaklardı. Dördüncü katta asansörden çıktı. Parmaklarının ucuna basarak aşağıya inerken, tepesinde bir fare sürüsünün tıkırtıları gibi sesler duydu.

Gording ipliği taşlardan çözdü. Bir ucunu bıçağa bağladı, diğer ucunu da peştamalına. Sonra bıçağıyla bulut halıyı tam kapının altından geçtiği yerden kesti. “Merdivenleri koru,” dedi.

“Neyle?”

Gording yanıtlamadı. Bakmadı bile.

Corbell elinde bir şey olmadan merdiven kapısının önünde durdu. İçeri giren ilk Oğlan onu öldürecekti. Bunu biliyordu. Belki Gording kaçabilirdi.

Gording ne yapıyordu?

Gording parmaklarıyla bıçağı kapının altından itiyordu.

Peştamalin uçlarını yukarıya doğru çekti. Zorlandı. Sıkılı dişlerinin arasından sesler çıktı.

Şimdi de yan taraftan kapı pervazına doğru çekiyordu.

Kapıyı tekmeledi. Kapı sarsıldı. İkinci bir tekme onu içeri doğru devirdi. Bıçak, kapıdan sağlamdı; iplik, kilidin çevresindeki metali kesmişti.

Büro penceresinden, iki Oğlan’ın tchiplenin motor kapağının altında çalıştıkları, Corbell’in gözüne çarptı. Sonra Gording’le beraber ‘telefon kabini’ne sıkıştı. Kapıyı kapadığı zaman ışık yoktu. Azıcık araladı, çentikli *pi*’yi buldu ve parmağını üstünde tutarak kapıyı kapadı. Dört kez bastı.

Belirgin bir şey olmadı.

Kapıyı açtı ve sanki bir midenin içi gibi bir karanlığa kaydı. Fısıldadı. “Burasının gerçekten metro olduğundan emin olmamız gerek. Burada kal. Merdivenleri bulup seni çağırırım.”

“İyi,” dedi Gording. Corbell sessizce uzaklaştı.

Eli hafifçe duvara sürtünerek ilerledi. Bir defasında, takılarak, bir bulut halı koltuk buldu. O nesneye sıkıca tutunarak düşmekten kurtuldu ve bir parça bulut halı elinin altında yırtıldı. Çürümüştü.

Arkasında bir ses oldu. “Bu neydi?” dedi.

Gording yanıtlamadı.

Corbell ilerlemeye devam etti. Karanlıkta Mirelly-Lyra’yı hissedebiliyordu. Her an merdivenlere çarpmayı bekledi, fakat duvar bitmek bilmiyordu. Başka bir koltuğu döndü ve ilerlemeye devam etti. Bu yerde hiç ses yoktu. Bulut halı adımlarını yumuşatıyor ve soluklarını emiyordu.

Merdivenler!

Corbell artık fısıldamayarak, “Burada,” dedi.

Gording bir adım gerisinden, “İyi,” dedi. Corbell sanki elektrik çarpmış gibi sıçradı. “Onu iple öldürünceye kadar, bir Oğlan sana sinsice yaklaşıyordu. Kokusundan onun münzevi olduğunu sanıyorum.”

“Bu yer çalışmıyor olabilir. Eğer merdivenler, ah.” Merdivenler altında hareket etti.. Dengesini kaybederek oturdu ve merdivenlerin onu karanlığa taşımasına izin verdi.

Merdivenler durdu. Gording sordu. “Şimdi ne?”

“Sesimi izle. Araçların nerede olduğunu biliyorum; ta geriye kadar gideceğiz.” Ellerini öne uzatarak yürüdü. Doğru aracı nasıl bulacaktı?

Bulut halı koltuklar arasında ilerledi.

Sert bir duvara dokundu. *Elbette*. Gording’i duyamıyordu...ya da başka bir şeyi. Acaba Gording’in onları sinsice izlediği gibi, Oğlanlar da karanlıkta onu izliyorlar mıydı? Acaba Gording şu

anda ölmüş müydü? Corbell tökezleyerek çok hızlı ilerliyordu. Sadece çok yaşlı oğlanlar bu yerin planını bilebilirdi; ama buna ihtiyaçları yoktu. Solukları sayesinde onu izleyebilirlerdi.

Kapıları bulmuştu.

“Gording!”

Uzak uçta bir an için bir ışık parladı. *Bu da nereden çıkmıştı?* Gording seslendi. “Tamam.”

Corbell karanlık ve sessizlikte bekledi. Sonunda Gording hemen yanında konuştu. –“Buradayım”– Corbell’in elini aradı ve ağır bir şey tutuşturdu. “Münzeviyi soydum. Kılıcına aldım. Ateşleyicisini de aldım. Dünyanın resmi nerede?”

“Şu...” Corbell Gording’in elini yönlendirdi “duvarda.”

Fenerin ışığı buz takkelerinin hâlâ görüldüğü iki kutup izdüşümünü aydınlattı. Yolları gösteren ışıklı çizgiler veya numaralar yoktu.

Gording sordu. “Kapımız hangisi?”

“Bilmiyorum.”

“Oğlanlar tchipleimizi ele geçirdiler. Teslim olamayız, çünkü münzeviyi öldürdük. Oğlanların elinde prilatsili kapatmak için her olanak var. *Bir şeyler yap, Corbell.*”

“Pekâlâ. Bana isim parayı ver.” Corbell parayı aldı, bilet penceresine yerleştirdi. Hiçbir şey olmadı.

Bitişik kapıyı denedi. Yine hiçbir şey. Panikle-meye başlamıştı. Fakat merdivenler çalıştı.

Üçüncü kapı onları içeri aldı. Metro aracının şeffaf kapısı Gording’in geçmesine izin verdi, sonra kapandı ve Corbell diski dışarı çekip tekrar yerleştirmek için bekledi. Karşılıklı oturdular.

“Şimdi bir süre burada oturacağız.”

“Pekâlâ.”

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, anlamıyorum.”

Senden daha az şeyi tehlikeye atıyorum. Yarım *Jüpiter yılı...*” Corbell’in ifadesini ödünç aldı. “- ve ölmüş olacağım. Bunu dikta ölümsüzlüğü ve oğlanların egemenliğine karşı özgürlükle dengeliyorum. Ancak... Corbell, gittiğimiz yerde dikta ölümsüzlüğünü bulabilecek miyiz? Yoksa Antarktika’ya devamlı akınlar yapmak zorunda mı kalacağız?”

“Onun Şehir Dört’te olduğunu biliyorum. Belki diğer yerlerde de vardır.”

“Göze almaya değer. Uyuyalım mı?”

Corbell’in gülüşü keyifsizdi. “İyi şanslar.”

V

Kapı yukarı kalktığı zaman Gording uyandı. Araç vakum tünelde kaydı; aşağıya meyillendi; düzeldi; sola kaydı; sağa kaydı. Şimdiye kadar iyi gitmişti.

Gording rahatlamış bir ifadeyle ona baktı. “Sormak istememiştım. Nereye gidiyoruz?”

“Hiç fark etmez. Her yerde bir...dünyanın ışıklı bir resmi var. O bize Şehir Dört’e nasıl gideceğimizi söyler.”

“İyi bir karar,” dedi Gording ve uyumaya devam etti.

Belki de uyurmuş gibi yapıyordu.

Fakat solukları hafif ve düzenliydi.

Corbell uzandı. Ayaklarını bir iskemle kolunun altına soktu. Ortada Gording’in soluklarından başka ses yoktu.

Corbell uyukladı. Uykusunda seğirdi ve sıçradı: *Kaçtı, kaçtı...* Araç yukarı doğru meyillenince yarı yarıya uyandı, sonra tekrar uyudu. Fakat aracın yavaşlamaya başladığını hissetti ve sersemlemiş halde olmasına rağmen ilk yolculuğunu hatırladı. Elleriyle kulaklarını kapadı ve Gording’in de aynı şeyi yaptığını görmek için geri döndü.

Araç durdu.

Kapılar otomatik olarak açıldı. Sanki kaynayan bir pekmez gırtlaklarından akıyormuş gibi, ıslak ve nemli hava üstlerine püskürdü. Corbell haykırdı, “Gel” ve araçtan çıktı.

Büyük salon bir harabe gibiydi. Büyük küpün beş veya altı katı, yukarıda ne kalmışsa, ondan

çapraz bir kesit bırakarak aşağıya çökmüştü. Corbell aldırmadı bile. Soluklarını yavaşlatıyordu. Haşlayan havada yarı kimyasal, yarı küflü yoğun bir koku vardı. Bütün vücudundan damlalar halinde ter fışkırıyordu.

Karşıda duvar haritası çatlamıştı ve karanlıktı.

Çalışan bir tane buluncaya kadar kredi diskini üç kapıda da kullandı. Gording onun kolunu yakalayarak nefesini tutan bir adam gibi konuştu. “Dur! Bu nereye gidiyor?”

“Gel *haydi*.”

Metro aracına girdiler. Bir yararı olmadı. İnsan bir buhar banyosunda kilitli kalıp ölebilir, diye düşündü Corbell. Oturacak yerlerin üstüne uzandı.

“Mirelly-Lyra, dünyanın herhangi bir sıcak noktasından hareket eden birinin doğruca ona gelmesi için metro sistemini ayarlamış. Bu istasyonu atlamamış olduğunu umalım. Sakince yat ve hareket etmeye çalışma. Hafifçe nefes al.”

Sırtüstü uzandı ve bekledi. Kaburgalarından aşağı akan ter onu gıdıkladı, fakat onları silmedi.

Bir şey tıkırdadı. Üstünden bir esinti oldu, önce çok sıcak, sonra serince. Corbell içini çekti. “Nefesimizdeki CO₂ bir şeyi tetiklemiş olmalı,” dedi kendi kendine. Hava soğudu, soğudu.

Uzun bir süre sonra Gording, “Ateşleyiciyi bıraktım,” dedi.

“Kahretsin.”

“Sonra, kapılar yukarı kalkıncaya kadar sustular.

Bildik dalgalanmalar oldu, sonra yolculuk düzeldi. Corbell yine uyumak istedi, ama bir şey ona

engel oluyordu. Gording, “Kulaklarım acıyor,” deyinceye kadar bunun ne olduğunu anlayamadı.

İşte bu. “Araçta sızıntı var.” Dedi Corbell. “Bu sadece göze almamız gereken bir risk. Yolun sonuna kadar yetecek havamız olduğunu umalım.”

“Acıtıyor, bir şeyler yapabilir miyim?”

Elbette, Gording hiç uçakta bulunmamıştı ki! “Çeneni oynat,” dedi Corbell. Nasıl yapılacağını gösterdi. Kulakları çıtırdadı.

* * *

Araç yavaşladı. Corbell’in tahmininden daha çabuk gelmişlerdi; fakat ikisi de soluk soluğaydı ve Gording huzursuzdu. Corbell vicdan azabı hissetti. Gording’in huzursuzluğu bilinmeyen *bir sürü* tehlikeyi birlikte getirebilirdi.

Kulaklarını elleriyle kapatarak ağzını açtı ve Gording’in de aynı şeyi yapmasını bekledi. Derisi yapış yapıştı. Dayanılmaz derecede gergindi.

Kapılar birden açıldı. Suratlarına çarpan hava sadece sıcaktı. Gerideki soluk ışıkları, bulut halı tümsekleri gibi koltukları, kapıdan gördü. Münzevinin enli palasına uzandı.

Giriş kapısında bir hareket titreşti. Corbell’in beyninde bir şimşek çaktı: *Mirelly-Lyra! Bu kadar çabuk!* Giriş kapısından içeriye bir şey fırlarken aracın kapısını kapattı. Kadının istediği şey ondaydı. Müzakere edebilirlerdi.

Gelen Krayhayft’tı. Gri saçlı oğlan birden durdu ve camın arkasından onlara baktı.

Ateşleyiciyi kaldırdı.

Gording kendisini tuvaletin yetersiz koruması-

nın arkasına attı. Corbell bunu hissetti, fakat kendisi donakalmıştı.

Krayhayft onun yanına ateş etti. Işık Corbell'in arkasında parladı ve Corbell koltuğun kısmen yanarken çıkardığı kimyasal kokuyu aldı. Krayhayft bağırdı. "Dışarı çık. Yoksa ayaklarını yakarım."

Corbell'in eli hâlâ kapıdaydı. Fakat..." Bunu yapamam. Hayat ağacını kestir."

Krayhayft bir an için şaşırıldı. Sonra, "Bizim istediğimiz o değil," dedi. "Sadece onun nerede olduğunu bilmek istiyoruz. Corbell, ya bir felaket diktanın çoğunu yok eder ve sağ kalanlar sadece birkaç ihtiyar olursa? Onları genç ve üretken tutabiliriz."

"Bu arada bunun kokusunu hiç almayacaklar."

Corbell'in sağ ayağının dibindeki halıdan ateş püskürdü. "Senin basınç elbisenin başlığına da ihtiyacımız var," dedi Krayhayft. "Bu arada felaketlerden söz açılmışken..." Krayhayft durdu. Yüzü değişti.

Corbell hiçbir Oğlanda bu bakışı görmemişti. Suçluluk, çaresiz bir öfke, korku. Krayhayft inledi, sesi camdan hafifçe duyuldu. Gözleri sola ve sağa oynadı, arayarak...kaçışı mı?

Onu buldu. Bir insandan daha zeki olduğu için onu hemen buldu ve kullandı.. Krayhayft ateşleyiciyi kafasına kaldırdı ve ateş etti. Kafasının önce bir yanında, sonra diğer yanında ateş patladı. Krayhayft düştü, titreyerek ayaklarını salladı ve hareketsiz kaldı.

Sonra, Mirelly-Lyra Zeelashisthar giriş kapısının

dan adım attı. Yanardöner renklerin dokunduğu, beyaz, biçimsiz bir elbise ve içindeki kurumuş surat. Parlak gözler ona odaklandı, sonra da baston.

“Mirelly-Lyra! Benim!”

Kadın neredeyse şoktan ölüyordu. Corbell bayılmasını ümit etti, ama o kendini toparladı: bastonla otoriter bir işaret yaptı. *Dışarı çık.*

Corbell palaya uzandı. Kadın, Krayhayft'ı öldüren şeyle ona ufacık bir dokunuş yaptı. Corbell inleyerek dışarı çıktı.

Kadın anlaşılmaz biçimde konuştu, yaşlı bir adamın sesi tercüme etti: “Onu buldun. Nerede?”

“Bastonu bana verersen söylerim.”

Kadının yanıtı bir suçluluk ve zihinsel acı dalgası oldu. Corbell bu duyguların içinde elleri onun gırtlığına doğru uzanmış halde ilerledi. Mirelly-Lyra geriledi. Corbell inledi ve onun üstüne yürüdü. Kadın aniden bastonun sapında bir şey çevirdi.

Uyku Corbell'i bulut halıya doğru çekti. Uyku ve kızıl öfke içinde savaşıyordu. Dizlerinin üstündeydi, fakat kadına doğru ilerlemeye devam etti, iki adım, üç...

* * *

Küflü koku.

Yanağı yumuşak bir şeyin içindeydi.

Mirelly-Lyra o biçimsiz koltukların birinde oturuyordu.

Corbell kollarını altına alarak kendini bulut halıdan kaldırdı, ona doğru süründü. Kadın kımıldamadan geriye sindi. Dehşet içinde.

“Onu arkasından yakaladım,” dedi Gording. Gümüş baston elinde, kadının karşısında oturuyordu.

Yaşlı kadın hızla konuştu. Yaşlı bir adamın sesi tercüme etti. “Beni öldürmeye cesaret edemezsin. Bende istediğin bir şey var.”

Corbell kendini zorlayarak ayağa kalktı. “Basınç elbisesi başlığı,” dedi. “Onu bana ver, yoksa yaşamana izin veririm...bu halinle.”

Kadının ağzı kasıldı, “Önce ölümsüzlük.”

“Bu bastonun kaç ayarı var?”

“Beş, ikisi öldürür. Diğerleri *beni* öldürebilir. O zaman başlığı bulabilir misin?”

“Herhalde.” Corbell gülümsedi; kadının yüzünde haklı olduğunu gördü. “Ama neye yarar. Seni gençleştireceğim. *Sonra*, eğer istediğimi almazsam seni öldüreceğim.” Oğlanca ya döndü. “Bastonu hazır tut. Fakat şimdi kaçmaya çalışacağını sanmıyorum. Dikta ölümsüzlüğünü almaya gidiyoruz.”

Gording kuşkulu görünüyordu.

Corbell, ‘telefon kabini’nde bir Norn’a güvenmeye hiç niyetli değildi. Şehir Dört boyunca yapacakları yolculuk için Mirelly-Lyra’yı aralarına alarak bir tchipleye sıkıştılar. Araç, cam ve beton molozlar arasından sağa sola kayarak hızla ilerlerken Corbell düşündü. Acaba önce başlığı ondan almak için zorlasa mıydı?

Evet. Ancak o kadar bekleyemezdi. *Bilmek* zorundaydı.

Arabadan çıktılar. Gording, “Bir hastane olacağını tahmin etmem gerekirdi,” dedi.

Mirelly-Lyra binanın cam mozaik yüzeyine bakıyordu. “Ama ben bu yeri aradım.”

“Çok da çaresizdin,” dedi Corbell, kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Sadece doğru yere bakamayacak kadar çaresiz.” Önlerine düşerek merdivenleri çıktı. Ayaklarının altından toz kabarıyordu. Üçüncü katta, ona bu koridorlardaki korkunç kaçışını hatırlatan iki dizi ayak izi buldu. Geriye göz attı; Ancak Mirelly-Lyra yeterince uysal görünüyordu ve Gording bastonla birlikte onun arkasındaydı.

Koridora saptı...ve kayboldu. “Mirelly-Lyra, ‘telefon kabinler’” nerede?”

“Solunda, bir sonraki köşede.”

Prilatsil dizisini buldular. Kendini ayarlamak için bir an durakladı: Norn onu avlamak için geldiğinde saklandığı köşe oradaydı. İlerledi...ve işte hücre kapısı, açık.

“Ölümsüzlüklerini iyi koruyorlarmış,” dedi Gording.

“Sen korumaz mıydın?” Corbell iskeletleri ve duvarın üstündeki parçalanmış deliği gösterdi. “Ama yeterince koruyamamışlar. Onu kullanıp sonra tahrip etmedikleri için şanslıyız. Belki de elli yıl sonra geri döneceklerini düşündüler.”

Gording çevresindeki muhafız odacıklarına, boş raflara, bilgisayar konsoluna, ‘telefon kabini’ çiftine baktı. “Eğer onu yok etmedilerse, nerede? Ulaşılabilecek yer bu şekilde iyi biçimde korunmuyorsa, herhalde prilatsil kanalıyla değil.”

“Prilatsil kanalıyla. Önce bastonu bana ver.”

Gording buna karşı çıkacak mıydı? Hayır, si-

lahı Corbell'e verdi. Cam kabin çiftini incelemek için ilerledi. Sadece bir tek kapısı vardı. İçeri girdi.

Mirelly-Lyra bir şeyler hırladı. Kutu tercüme etti. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Corbell bastonu onun burnunun dibine salladı. "Ya ediyorsam?"

Kadın tırnaklarıyla onun üstüne yürüdü. Corbell tetikle uğraşmadı bile. Kadın onun eriminin dışına çekilmeden önce, bastonla iki kez kafasına vurdu.

Gording içerdeki düğmeyi bulmuştu, bastı.

Corbell haykırdı, "Heeeyyy!" Süzülen tanecikler diğer kulübede dans ediyordu.

Gording kapıyı açtı. "Hiçbir şey olmadı," dedi.

"Hiç de değil," dedi Corbell. Mirelly-Lyra'ya döndü. "Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin." *Haydi, Haydi bakalım* diye içinden alay etti ve sonra kendinden utandı. Ama bunun için savaşmıştı!

Dilinin ucundaki her neyse, kadın yuttu. Gerçekten çaresizdi. O kabine girerken, Corbell Gording'in bakışını yakaladı ve kapısı olmayan kabini işaret etti.

Kulübede süzülmekte olan tozlar birden çoğaldı. Gording gülümsedi ve "Ah," dedi.

Norn da bunu yakalamıştı, ama anlamadı...ve Corbell kasılıyordu. "Hücrelerindeki hareketsiz moleküller! Kimyasal ilaçlar bu moleküllere ulaşamaz, ama 'telefon kabini' ulaşır. Sadece o ölü molekülleri alır ve onlara -anında başka yere- numarasını uygular. Sadece doksan yıllık yaşam boyunca birikmiş olan o maddeleri. Şimdi anlıyor musun?"

Kadın kararsızca, “Hiçbir farklılık hissetmiyorum,” dedi.

“Edeceksin. Ben ettim. İkinci rüzgârımı yakalamak gibi bir şeydi. Elbette, ölümüne bir kaçış içindeydim. Öyle belirgin bir şey değil. Ne bekliyordun? Birkaç gün içinde saçlarının dibinde siyah kökler bulacaksın.”

“Kızıl,” dedi Mirelly-Lyra. “Alev kızılı.”

“Başlık nerede?”

“Kadın gülümsedi. Hâlâ yaşlı bir kadın gibi görünüyordu; ama o gülümsemede şeytani bir ifade vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Peerssa, Devlet Adına

I

Mirelly-Lyra'nın bürosuna girdikleri zaman kedi-kuyruk masadan sıçradı. Tavandaki elektrik tesisatının güvenliğınden gri-beyaz yüzü kuşkuyla onları izledi.

Corbell'in basınç elbisesi, misafir koltuklarından birinin üstünde duruyordu. Corbell başlığını ayırıp başına yerleştirirken, Gording ve Mirelly-Lyra onu izlediler. Boğazını temizledi ve konuştu. Ben Corbell, kendi adıma. Peerssa, Devlet Adına'yı arıyorum. Cevap ver, Peerssa."

Yok, yok, yok..." Şu anda artık erimde olmalı. Peerssa, kahretsin, cevap ver!"

Gording elbiseyi yana iterek oturdu. Gümüş baston hâlâ kadına yönelikti. Mirelly-Lyra bunu fark etmedi bile. Şeytani ve muzaffer. Corbell'i ürpertiyordu.

Kedi kuyruk birden tavandan kadının kucağına atladığı zaman Corbell sıçradı. Hayvan aşağıya bir kar tanesi kadar yumuşak indi ve kulaklarını dikeerek Corbell'in kendini komik duruma düşürmesini izledi.

Yok, yok, yok, y- ses ara sıra kaybolarak, hafifçe geldi. "Peerssa, Devlet adına, Peerssa, Devlet adına, Jaybee Corbell'i arıyor. Lütfen yayında altmış yedi saniyelik bir gecikmeyi hesaba katın. Corbell, sana anlatacak çok şeyim var."

"Evet, öyle, benim de sana anlatacak çok şeyim var. Sana güneş sistemi tarihinin büyük kısmını anlatabilirim. Önce bana şunu söyle. Uranüs gezegeninin kontrolü senin elinde mi? Eğer öyleyse, onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Gording'e,

“Şimdi soruyorum,” dedi. “Bir dakikaya kadar öğreniriz.”

“Neden bu kadar uzun sürüyor?”

“Işık hızı. Uranüs otuz üç buçuk ışık saniyesi uzakta olmalı.”

Gording onayladı. Aceleci değildi. Hatta bastonu tutuşu bile kaygısızcaydı...ama kadının doğrultusundan hiç ayrılmamıştı. Güzel. Çünkü kadın hâlâ o *bakışı* taşıyordu.

Peerssa konuştuğu zaman sesi rahatsız edecek kadar uysaldı. “Evet. Uranüs olduğunu sandığım bir gezegeni yönetiyorum. Burasının güneş sistemi olduğunu tahmin ederken haklıydın. Seninle teması kaybettikten sonra, en belirgin anomaliyi, Jüpiter ve Satürn arasındaki yeni gezegeni incelemeye gittim. Benim çağrılarıma yanıt veren kontrol sistemleri olan bir uydu...”

“Motor hakkında her şeyi biliyorum! Sorun şu ki...” konuşmayı kesti. Bu zaman gecikmesi onu deli ediyordu. Peerssa hâlâ konuşuyordu.

“-buldum. Önce güvenlik programlarını aşmayı başardım. Sonunda, gezegenin üst atmosferinde güçlü kızılötesi ışınlar yayan bir nesne buldum. Füzyon atım güdümlü ve bir gezegeni yerinden oynatmak için tasarımılandığı açıkça belli olan muazzam bir motor. Oh, demek motoru biliyorsunuz. Pekâlâ, çoktan frenleme dönemini başlattım. Yirmi iki gün sonra, Uranüs, Dünya’nın iki milyon yıl önünde bir yörüngeye yerleşmiş olacak. Dünya’yı Jüpiter’den daha uzağa taşıyacağım. Onu normal haline getirinceye kadar soğutacağız.”

“Bunu yapma!” Corbell haykırdı. Peerssa’nın hareketlerinden hiç emin olamadığını kaygıyla

hatırladı. “Dinle, Dünya’daki hayat, bir milyon- ya da biraz daha fazla yıldır kendini bu duruma ayarlamış. Eğer bunu kurcalarsan, biyosferin çoğu ve insanlıktan bu güne kalan her şey yok olur.”

Yaşlı kadın, sadece yüzündeki kasların sertliği ve torbalanmış gözlerindeki bakış dışında, daha şimdiden genç görünüyordu. Corbell o şeytani kedi bakışından gözlerini kaçırdı. Başlığı kaldırdı ve Oğlanca, “Haklıydık,” dedi. “Hiç de rastlantı değil. Peerssa beni burada bıraktı ve Uranüs’ü kontrol etti. Her şeyi Dünya’yı terk etmesinden önceki haline getirecek.”

Gording bakakaldı. “Fakat buz. Buzlar kaplayacak...”

Corbell, Gording’e yanıt vermek için başlığı biraz indirerek, “Bana biraz daha izin verir misin?” dedi.

Peerssa’nın gecikmiş yanıtı geldi. “Senin emirlerini kabul etmiyorum, Corbell,” dedi. “Ben, bir zamanlar Devlet vatandaşı olan Mirelly-Lyra Zeelashisthar’dan emir alırım.”

Bunu tahmin etmeliydi, ama gene de onu şaşırttı. “Seni hain,” diye bağırdı.

Mirelly-Lyra kafasını arkaya atarak güldü.

Corbell başlığı masaya bıraktı. Sesine hakim olması için biraz süre geçti. “Tevekkeli değil, sırtıp duruyordun. Ne oldu?”

“Kadın bayağı eğleniyordu. “Senin oto pilotunu aramaya çalıştım. Yararı olmadı. Birkaç gün önce yeniden denedim. Çeviricimin senin sesini kullanmasının yararı olabilir. Peerssa ve ben saatlerce konuştuk. Devlet’i, dünyayı, seni...” Mirelly-Lyra sustu, çünkü Peerssa’nın yanıtı gelmişti.

“Sadakatim asla değişmedi, Corbell. Böyle bir şey syleyebileceğin başka bir zaman oldu mu?”

Corbell başlığa, “Geber,” dedi. “Ayrılma. Mirelly-Lyra yanımızda. Onunla emirlerini değiştirmesi için konuşmayı deneyeceğiz.” Gording’e döndü. “Oto pilotuma hükmediyor. Uranüs’e hükmediyor. Yoruldum.”

“Aracın görevini yerine getirmemesi için onu ikna etmelisin. Bu acıl, Corbell.”

“Bunu düşündüm.” Corbell gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı.

Bunu olurken izleyebilirdi. Hayatta kaldığı sürece ge olacaktı. Bir mil kalınlığa ulaşıncaya kadar, buzulların Antarktika’yı kaplamasını izleyebilirdi. O ve Mirelly-Lyra, cüce yaban sığırlarının, çıplak kutup ayılarının, Oğlanların ve diktanın kar fırtınalarında veya yaşam olmayan çıplak arazide, ya da kathope tohumundaki D vitamini yoksunluğundan ölünceye kadar kuzeye kaçmalarını izleyebilirlerdi.

Belki bu bir görüş aısıydı. Yaşlı kaçak, dünyanın yalnız kendisine mi kalmasını istiyordu? Ama bir kez oğlanlardan kaçmış ve yalnız yaşamıştı... Hmmm. Yiyeceğini nereden sağlıyordu? Tükenmesine tahammül edemeyeceği bir şey var mıydı?

Gözlerini açtı. Gording onun için kaygılanmış görünüyordu. Ne tuhaf, yaşlı kadın da yle.

“Hiçbir şey ağrı mıyor,” dedi Gording. “Ağrıyan şeylere alışmıştım. Bazen nefesim kesilirdi. Eklemlerim, tendonlarım ve kaslarım her zaman ağrırdı. Corbell, onu buldun, tekrar genciz.”

“Evet, güzel.”

Onun minnet hisleriyle oyna. Onunla ben ko-

nuşamam. Bu sen olmalısın. Bu yeteneğin var. Dünyanın kaderi senin omuzlarında.”

“İhtiyacım olan da buydu. Bir an gözlerini kapadı...sadece bir an için...sonra Mirelly-Lyra'ya sordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi hissediyorum. Güçlü hissediyorum. Belki sadece yalanına inanmak istiyorum.”

“Tamam, dikkat et.” Corbell başlığı aralarına koydu. Yarı yarıya da Peerssa'nın duyması için konuşuyordu. “Dünya pişmiş ve Antarktika dışında her yerde yaşam ölmüş. Geri kalan her şey, altı yıl gündüz, altı yıl da gece ışığına uyum sağlamış olan tropik nesneler. Eğer Antarktika yeniden buzlarla kaplanırsa her şey ölecek. Yöneten nüfus, on bir yaşında ve sonsuza kadar yaşayan...” Öğlanca sözcüğü kullandı, “Oğlanlar. Üremek için kullanılan çok az sayıda yetişkin var. Erkekler Gording gibi, ya da daha genç. Onlar insan. Bazı küçük değişiklikler var...” Onları tarif etmeye başladı: soluk deri, geriye çekilmiş saç hatları...

Mirelly-Lyra yansızca Gording'e baktı. Ama onu insan olarak *görmeliydi*. En büyük fark, gerilemiş saç hatlarıydı, ancak bu, yaşlı bir adam için çok doğaldı.

Henüz kadını etkileyememişti. Devam etti. “Eğer Devlet'i yeniden kurmayı düşünüyorsak, bu yetişkinlerle olacak, diktayla. Oğlanlar çok farklı. Demek istediğim, bir fırsat var. Şu anda orada her erkeğe on kadın düşüyor, fakat yüz yıla kadar ‘bire bir’e yaklaşır.” Bunda bir görüş açısı var mıydı? Kesinlikle onun dikkatini çekmişti. “Elbette, bu büyük dengesizlikte, başlangıçta senin rolün çok önemli olmayacak. Fakat kafasının her yerinde saç

telleri olan tek kadın sen olacaksın. Ve tek kızıl saçlı.”

“Bir dakika, Corbell. Oğlanların yetişkinlere hükmettikleri doğru değil mi? Ben bir köle olmak istemiyorum. Ya Kızlar?”

“Kızlar çoktan yok olmuş.”

“*Abhh.*” Mirelly-Lyra Kızlardan çok nefret etmiş olmalıydı.

“Tamam. Şimdi Oğlanlar ve dikta var. Diktayı buraya *nakledebiliriz*, çünkü elimizde dikta ölüm-süzlüğü var. Geleceklerdir. Nerede bir gemi bulunduğunu biliyorum.”

Kadın kaşlarını çatmış başını sallıyordu. Corbell, satmaya çalıştığı şeylerin yarısını onun artık satın aldığını biliyordu. Yarı dazlak kadınlara karşı onun büyük güzelliği, diktayı yöneten erkekleri yönetecekti! Fakat: “Oğlanlar ne kadar süredir diktayı yönetiyor?”

“Sen onları kaçak suçlular olarak Antarktika’ya getirdiğinden beri. Bu ne zaman olmuşsa. Bir milyon yıl diyelim.”

Gelmekte olan gençlik, kadının kahkahasına müzik katmıştı. “Ve şimdi dikta, böyle, birdenbire ipleri kopartacak, öyle mi? Onlara yeterli rüşvet verdiğimiz için kuzular kurt mu olacak?”

Kahretsin, kadın gerçekten iyi bir noktaya parmak basmıştı. Dil değiştirdi. “Gording, dikta isyan eder mi?”

“Evet.”

“Daha önce hiç etmediler.”

“Tehlikeler çok büyüktü, ödüllerse çok küçük.”

Belki. Corbell İngilizceye döndü. “İsyan edecek-

lerini söylüyor. Ona inanıyorum. Şimdi *bir dakika*, sana nedenini söyleyeyim. Öncelikle uysal olmak için üremiyorlar. Oğlanlara daha iyi bir soy vermek için ürüyorlar ve bu genlere sahipler. Sonra – bunu nasıl anlatsam? Sen sinmiş bir adamın nasıl görüldüğünü bilir misin?

Mirelly-Lyra sıırttı. Lanet kadın Corbell'in nasıl sindiğini görmüştü.

“Tamam. Sinerler. Fakat bir jest, bir davranış biçimi olarak. İkinci saniyede doğrulup eskisinden daha da dik yürürler. Oğlanlar da birbirine karşı siniyor. Bence, ödöl yeterli olmadığı için dikta bir milyon yıldır isyan etmedi. Artık ederler.”

Kadın, kaşları çatık sessizce oturdu.

“Peerssa'nın Dünya'yı oynatmasını isterken ne düşündün?”

“Düşündüm ki... Biz Devlet'ten kalan son insanlarız, Corbell. İnsan ırkını yeniden başlatabileceğimizi düşündüm.”

“Âdem ve Havva ve yetkiler Havva'da. Mirelly-Lyra, diktayla çiftleşebileceğimizi düşünsek daha iyi olacak, çünkü açıkçası senden müthiş korkuyorum. Bu nedenle başarılı olabileceğimi sanmıyorum.”

“Düşük seks dürtüsü mü?”

“Evet. Bunun yerine diktayı yönetmek istemez misin? Hoşuna gidecek bir şeyin daha var. Gökyüzüne hükmedeceksin. Bir kez daha bir Kız gökyüzüne hükmedecek.”

Corbell kadının yüzünde belirmeye başlayan gülümsemeyi gördü (*Corbell sadece güzelliğimle erkekleri yönetebileceğimi unutuyor*) ve kafasına takmadı. “Ama Peerssa'ya emirlerini şimdi verme-

lisin. Frenleme manevralarına çoktan başlamış. Dünya'yı şimdi oynatmak, dünyadaki her şeyin sonu olur."

Kadın ona yan yan bakarak takıldı. "Seni bekletmeliyim biliyorsun."

"Peerssa çoktan o lanet..."

"Başlığı ver bana."

"- frenleme işlemine başladı. Al. Bir dakika." Başlığı bırakmadı.

"Corbell? İstedğin bu değil mi?"

"Aklıma birden lanet bir fikir geldi." *Bunu kaybetme. Dünyanın geleceği. Kapat çeneni.* "Düşünmek için bana bir dakika ver." İnsan bir cine hükmettiği zaman, kullanacağı ifadede çok dikkatli olmak zorundadır. "Pekâlâ, Peerssa, olmasını istediğim şeyi tarif edeceğim. Sonra bana rota değişikliği yapıp yapamayacağını ve ne gibi yan etkiler beklememiz gerektiğini söylersin. Bundan sonra da Mirelly-Lyra ile konuşuruz.

"Horn Burnu ve o bölgenin yaklaşık on beş santigrat derece daha serinlemesini istiyorum."

II

Büro binasının damından Uranüs'ün geçişini izlediler.

Gezegen Corbell'in doğumundaki durumuna göre daha küçük olmalıydı. Güdümü o kadar etki-leyici değildi; Eonlar boyu süren manevraları sırasında mega megatonlarca atmosfer püskürtmüş olmalıydı. Gene de, Dünya'nın iki milyon mil ötesinden bir gaz devî geçiyordu.

Muazzamdı. Ufka doğru yarımay biçiminde parlıyordu: pembeye kaçan beyaz, yarım bir disk; fırtınalarla şeritlenmiş ve bulanmış; gece tarafı yıldızların önünde simsiyah. Siyah kenarında, minik ve yoğun mor-beyaz bir alev, gece tarafını aydınlatarak dışarıya uzadıkça uzuyor, genişliyor, kızarıyor, dağılıyor.

Mirelly-Lyra, saf müzikmiş gibi gelen bir şeyler söyledi. Erkekleri isteklerine boyun eğmeye ikna etmesine şaşmamak gerekirdi. (ihtiyar adamın sesi "Muhteşem" dedi) Kadının beyaz elbisesi karanlıkta şekilsiz beyaz bir gölge gibiydi. Corbell ondan biraz uzakta duruyordu. Artık yaşlı bir kadın olmadığından, ondan daha da korkuyordu. Aslında, Norn şimdi dünyanın geleceğine hükmediyordu.

Corbell bu gece çok huzursuzdu.

Elinde tuttuğu başlığa seslendi. "Peerssa, nasıl gidiyor?" ve yanıtı bekledi. Yok, yok -

"Her şey yolunda." Oto pilot olanaksız biçimde sakindi. Bir ayla kesişmeyecek yeni bir yol hesaplamak zordu, ama yaptım. Dünya'nın yeni yörün-

gesi alışlagelenin biraz dışında olacak. Ortalama ısısı da on derece civarında düşecek.”

“Yeterli.” Corbell başlığı bıraktı. İçinden her iki dakikada bir Peerssa’yı aramak geçiyordu. Dev bir gezegenin bu kadar yakından geçmesi muhteşem değil, *dehşet vericiydi*.

Mirelly-Lyra tekrarladı. “Muhteşem. Devlet’in bu kadar yüksek bir dereceye ulaştığını düşünmek! Ve şimdi sadece vahşiler var.”

“Geri döneceğiz,” dedi Corbell ve yüksek sesle güldü. “Gording bunun farkında değil, fakat Dikta Şehri’nde yaptığı şey bir nüfus patlamasının temeli oluşturuyor. Üç bin yıla kadar tekrar yıldızlararası gemiler inşa edeceğiz. Onlara ihtiyacımız olacak. Dünya çok kalabalıklaşacak.”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Belki Gording düşünmüştür. Diktanın geleceğine gerçekten inanıyor musun? Ne de olsa, bir milyon yıllık kölelik...”

“Gelmek zorundalar.” Bunu en ince ayrıntılarına kadar düşünmüştü. “Birkaç aya kadar Horn Burnu ve Şehir Dört, ılıman bölge olacak. Antarktika’da güzelce yetişen bitkiler, onları bir kez getirdikten sonra burada da çok iyi yetişirler. Antarktika, Oğlanların umduğundan daha soğuk olacak. Altı eski dünya yılı süren karanlıkta, Sarash-Zillish’e tıkılacaklar. Bu arada, dikta burada yerleşmekte olacak.”

“Her şey çok güzel, ancak oğlanlar beklerse. Çok zeki olduklarını söyledin. Hemen saldırabilirler.”

“Bırak birkaç ay beklesinler, o zaman onlara ağır bir darbe vururuz! O güne kadar Peerssa yö-rüngede olur. Sana söylemedi mi? Okyanusu geç-

meye çalıştıkları zaman, onları yörüngeden havaya uçurabilecek bir şeyi var. Oğlanlar bunu Kızların yaptığını düşünecekler. Himalaya vadilerini ve Okhotsk Denizi'ni yok etmeye çalışacaklar. Ama eğer uzun süre beklerlerse... Dünya soğuduğu zaman yağmur yağacak, *çok* çok yağmur. Herhalde Dikta Şehri'ni yutacak. Oğlanlar diktanın boğulduğunu sanacaklar.”

Uranüs, mor-beyaz alev püskürttü. Peerssa'nın Jüpiter ayları arasındaki yolu çok karmaşıktı. Gece, ışıklarla capcanlıydı; Uranüs'ün gündüz bölümü, Uranüs'ün gece bölümündeki minicik alev, Jüpiter, kaynaşan aylar. Gece, sıcak nemli ve tam olarak ne parfüm, ne de çiçek kokusu olan nadir bir kokuyla doluydu. Corbell bunun nereden geldiğini merak etti. Acaba sahile yakın bir yerde balinalar çiftleşme mevsiminde miydiler? Hava kafasına doldu.

“Corbell?”

“Evet.”

“Ya eğer dikta zarafetle yaşlanmaktan memnunsaydı?”

Karanlıkta onun muzip gülümsemesini ancak görebiliyordu. -Muzip? Yüzündeki çizgiler kaybolduğu halde, bu aynı şeytanca gülümsemeydi. Her zaman böyle muzipçe mi olmuştu?- “Yine de başka seçenekleri yok,” dedi.

Sonra aklına kötü bir düşünce geldi ve hızla kendini düzeltti. “Buraya gelmekten başka seçenekleri yok. Dikta ölümsüzlüğünü ya alırlar, ya da almazlar.” Ne olursa olsun, diktayı ustaca yönetmişti -kendi yararlarına- ve Peerssa da Corbell'e aynı şeyi söylemez miydi? *Haklı çıksam iyi olacak!*

Eğer yüz yıl içinde yakınmaya başlarsa, dinlemek için hâlâ orada olacağım.

Karanlıktaki gölge sordu. “Dikta erkekleri beni güzel bulacak mı?”

“Evet. Güzel ve egzotik. Eğer kadınları beni beğenmişse, erkekleri de seni beğenecektir.”

Kadın ona döndü. “Ama sen beni güzel bulmuyorsun.”

“Benim seks dürtüm öyle...”

“Bu yanıt değil,” diye parladı kadın. “Dikta kadınlarıyla yattın.”

Corbell geriledi. “Eğer bilmen gerekiyorsa. Güzel kızlardan her zaman korkmuşumdur. Ve senden son derece korkuyorum. Beynimin bir kısmı hâlâ o bastonu taşıdığını düşünüyor.”

“Corbell, pekâlâ farkındasın ki, dikta biyolojik düzenlerindeki değişikliklere dayanamayabilir. Güneş, bütün yıl boyunca Şehir Dört’te her gün görünür.” Corbell’in koluna dokundu. “Yaşasalar bile, biz insan olan son varlıklarız. Eğer çocuğumuz olmadan ölürsek...”

Corbell uzaklaşmak istedi, fakat aynı anda içinden gelen bir şey onu daha yaklaştırmaya itiyordu. Her iki dürtüyü de bastırdı. “Çok hızlı gidiyorsun. Şu anda benim çocuklarımı taşıyan dikta kadınları olabilir. *Bu* bize onların insan olup olmadıklarını gösterecek – olmasalar bile çok yakınlar.”

“İçeri girelim, sıcak...” Corbell eliyle gökteki davetsiz misafiri işaret ettiği zaman kadın onun kolunu çekti. “Eğer Dünya’ya düşerse, gerçekten onu izlemek istiyor musun?”

“Evet.” Fakat başlığı aldı ve onu izledi. Mirelly-Lyra artık baston taşımıyordu. Ona doğru sallaya-

cağı tek şey, Dünya'nın on katı büyüklüğünde bir gezegendi.

Asansör daha serindi. Havalandırma. Ya Uranüs'ün geçişi, ya da Norn'un yakınlığı nedeniyle Corbell'in sinirleri hâlâ karıncalanıyordu...Birden kokladı ve kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Bu, damda kokladığı şeydi. Kadın daha önce hiç parfüm sürmemiştir.

Mirelly-Lyra'nın vücudu geriye yaslanmıştı. Saçı egzotikti: uzun, ince beyaz saçlar, ateş kızılı bir alt katmanın üstünde dalgalanıyordu. Yaşlanmanın oluşturduğu çizgilerin çok hafif belirtisi kalmıştı. Göğüsleri...evet, egzotikti: yüksek, konimsi ve sivri uçları elbisesinin altından çok hoş görünüyordu. Acaba dikta onları şehvet uyandırıcı mı bulurdu, yoksa hayvan soyunun bir simgesi mi?

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Fakat Corbell duvara yaslanıp kalmıştı ve Mirelly-Lyra da kımıldamıyordu. Corbell ciğerler dolusu havayı içine çekip, kendini sakın tutmak için tüm gücünü harcarken, kadın onu huzursuzca izliyordu.

Corbell onu istiyordu. Bu içindeki bir çılgınlık gibiydi ve dehşete düşmüştü. "Parfüm," dedi ve sesi çatlak çıkıyordu.

"Evet," dedi kadın." Beni böyle araçlar kullanmaya zorladığın için utanmalısın. Gururuma saldırmak hoşuna gidiyorsa, sen kazandın."

"Anlamadım."

"Feromonlar. Senin seks dürtünü artırmak amacıyla Feromon üretmesi için biyolojik sistemimi değiştirdim. Feromonlar, biyokimyasal olanlardır." İlerledi ve ellerimi Corbell'in omuzlarına koydu. "Bunun böyle olmasını ister miydin sanı-

yorsun...” Ve kadının dokunuşu tüm direncini kırdı.

Kadının elbiselerindeki bağlar, bağlı değildi, biri dışında, onu kopardı. Kendi peştamalında daha büyük zorluk yaşadı, elleri öyle titriyordu ki, çaresizlikten bağırdı. Bunu kadının yapması gerekti. Ona asansörün zemininde sahip oldu, hızla, vahşice. Belki onun canını acıttı, belki acıtmak istedi.

Kafası hâlâ parfümle fokurduyordu. Kadındaki değişikliklere dikkat edecek zamanı olmamıştı.. Şimdi ediyordu. Elli bin yıl bile değişiklikler yapmıştı. MS.1070’lerin güzellik standartlarına oranla, ayak bilekleri daha ağırdı ve vücut her yönde daha sıkıydı. Ve doğulu olmayan son derece müthiş, çekik gözleri vardı...ve yumuşak bir kadın dudağı. Ona tekrar sahip oldu. Mirelly-Lyra pasif değildi, ama pek de keyif aldığı söylenemezdi; serbest bıraktığı şeyden ürkmüş görünüyordu.

Sonra, Corbell daha sakindi. Asansörden bulut halı zemine çıktılar. Üçüncüsünde bu kez kadın onun üstüne çıkmıştı. Corbell kendini tutarak kadının bildiği gibi davranmasını istedi, ama bittiği zaman onun kalçalarındaki bembeyaz parmak izlerini gördü. Biraz geç kalmış olarak sordu. “İyi misin?”

Mirelly-Lyra güldü. Hâlâ Corbell’in üstüne oturmuş durumda ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Gencim, iyileşirim.”

“Üstümde afrodizyak kullandın.”

“Evet, afrodizyak. Feromonlar Peerssa’nın fikriydi.”

“Ne? *Peerssa mı?* Onu öldüreceğim! Onu ve seni! Beni bir refleksler paketi gibi kullandınız,

ikiniz de!” Ağlamak istedi. “Düşünen bir şey gibi değil. Bu da tıpkı o lanet baston gibi.”

“O lanet bastonu unut. Çocuk sahibi olmak zorundayız. Biz son kalanlarız. Benden *ne istiyorsun* Corbell?”

“Bilmiyorum. Kafam çalışmaya başladığı zaman bunu bana tekrar sor. Peerssa’nın ölmesini istiyorum. Kontrol Pierce’in ölmesini istiyorum. Eğer yapmasını istesen, kendini öldürür mü?”

“O yapması gerekeni yaptı. Devlet’i yeniden kurmak zorunda. Corbell, bu bastondan daha iyi değil mi? değil mi?”

“Pekâlâ. Bastondan daha iyi.”

“O zaman ne istiyorsun? Feromonlar olmadan benimle çiftleşecek misin? Peerssa’ya senin emirlerine uymasını söyleyeyim mi?”

Mirabelle’i istiyordu (bunu fark etti). Eski tarzı istiyordu; arkadaşların tavsiye ettiği yeni bir restoranda bir akşam yemeği, daha sonra Alexanders’de bir brendi ve kral boyu bir yatak. Kanser, karnının içini parçalamadan önce bir su yatağı almışlardı. Oysa şimdi burada, asansörün dışındaki koridora serili bir bulut halıda, tuhafların tuhafı bir kadının altında sırtüstü yatıyordu. “Senin suçun değil,” dedi. “Eve gitmek istiyorum.”

Mirelly-Lyra başını salladı. “Ben de eve gitmek istiyorum. Ama gidemeyiz. Evimizi yeniden kurmak zorundayız.”

Corbell zaten bunu yapmakta olduklarını düşündü. Belki başarılı bile olurlardı. “Aşk öyküleri bile aynı değildir. Feromonlar! Tanrım, dünyayı kurtarmak için ne yol ama. *Lütfen* şu çeviriciyi bana senin sesinle hitap etmesi için ayarlar mısın?”

“Pekâlâ, yarın,” dedi yaşlı adamın sesi.

“Ve eğer akıllı başında olduğuma güveniyorsan, Peerssa’yı benim kontrolüme ver. Hayatımı düzenleyip durmasından bıktım.”

“Şimdi mi?”

“Yarın.” Yapmaktan hoşlanacağı bir şey daha vardı. Bastonu defalarca Peerssa’nın beyin kutusuna vurarak parçalamaktan büyük zevk alacaktı. Fakat eğer çok erken gelirlerse, Oğlanlara karşı kullanmak için Peerssa ve bastona ihtiyaçları vardı.

Yan tarafına yuvarlandı ve peştamalını aradı...ve sonra fikrini değiştirdi. Mirelly-Lyra’ya sokularak derin bir nefes aldı. Uranüs artık geçmiş olmalıydı ve Dünya şimdi daha geniş bir yörüngeye doğru yol alıyordu, hem Dünya’yı kurtarmak yarına kadar bekleyebilirdi. Belki Fero-mon parfümü de akıllıca kullanılabilirdi, çok küçük dozlar halinde.

